

The book cover features a close-up of two figures' faces, tilted towards each other in a romantic pose. The figures have pale, almost white skin and are wearing translucent, blue-tinted clothing. The background is a deep navy blue, speckled with numerous small, white, star-like dots, creating a dreamy, celestial atmosphere. The text is centered and reads:

Bűbájösvény sorozat

Káprázat

Jenna Black

Jenna Black

Káprázat

(Bűbájösvény 1.)

Kelly, 2011

Bevezető

A legeslegutolsó csepp az volt a pohárban, amikor anyám részegen jelent meg a hangversenyen. Ezen nem azt értem, hogy be volt csípve. Azt értem rajta, hogy tántorogva, nehezen forgó nyelvvel hablatyolva, mindenki számára nyilvánvalóan részegen. És ha ez még nem lenne elég rossz, ráadásnak el is késett, így amikor keresztülnyomakodott az ajtón, és gyakorlatilag belezuhant az összecsukható fémszékbe hátul, akkor mindenki megfordult, hogy rosszallóan rámeredhessen az előadás megzavarójára.

Én oldalt álltam, és szégyenemben leginkább elsüllyedtem volna. Ms. Morris, az énektanárom volt az egyetlen a teremben, aki kiszúrta, hogy a galibát okozó személy az anyám. Mindig is gondosan ügyeltem rá, hogy ne kerüljön kapcsolatba annak az iskolának a diákjaival, amely a legújabb volt a sorban, és ahol szándékomban állt leérettségizni, ha meg tudjuk oldani, hogy most az egyszer két teljes évig ugyanott maradjunk.

Amikor én kerültem sorra, Ms. Morris bátorító pillantást vetett rám, mielőtt a kezét a zongorabillentyűkre tette. Az arcom égett a szégyentől, a torkomban pedig akkora gombóc nőtt, hogy attól féltem,

a hangom csikorogni fog, ha kinyitom a számat. Az énekhangom egyébként természetből elég jó – ez az én szupertitkos, agyonhallgatott tündeörökségem. Igazából nem is volt szükségem az énekleckékre, de a nyári vakáció pár hét múlva kezdődött, és akartam valami olyan ürügyet, ami akkor is, meg most is, távol tart engem a házunktól, de nem igényel komolyabb időráfordítást. Az énekleckék teljesen megfelelték erre. És még élveztem is őket.

A szívem a torkomban dobogott, a tenyerem megizzadt, amint Ms. Morris eljátszotta a bevezetőt. Megpróbáltam a zenére figyelni. Ha túljutok a dalon és normálisan viselkedem, akkor a nézőközönségből talán senki sem fogja kiszúrni, hogy az a részeg idióta hátul hozzám tartozik.

Amikor a bevezető véget ért, eljött a belépésem pillanata. A legkevésbé sem ideális, mentális állapotom dacára a zene egy pillanat alatt magával ragadott, és hagytam, hogy az egyik legkedvesebb Mozart-dalom, a Figaro házasságából Cherubino áriája átáradjon rajtam. Mivel ezt hagyományosan olyan nő énekli, aki úgy tesz, mintha fiatal fiú lenne, tökéletes volt az én tiszta szoprán hangomhoz, azzal a kis vibratóval, ami emberi jelleget kölcsönzött az egyébként tündehangomnak.

Kiénekelttem minden egyes kottafejet, és nem felejtettem el a szöveget sem. Ms. Morris elismerően bólintott néhányszor, amikor úgy frazíroztam, ahogy kívánta. De belül tisztában voltam vele, hogy meg tudtam volna csinálni jobban, és több érzéssel, ha nem lettem volna olyan halálosan feszült anyám jelenlététől.

Amikor befejeztem, megkönnyebbülten felsóhajtottam. Ez a megkönnyebbülés addig tartott, amíg tapsolni nem kezdtek. A legtöbb szülő és a többi diák udvarias (bár talán szívből jövő) tapsviharban tört ki, anyám viszont felállva éltetett, úgyhogy minden tekintet rátapadt. Innentől persze mindenki tudta, hogy velem van.

Ha abban a pillanatban villám sújt le a mennyekből, és halálra perzsel, hálásan fogadom. Nem szóltam neki a hangversenyről, de dacára annak, hogy tudhattam, mi vár rám, lelkem egy része azt akarta, hogy halljon énekelni, tapsoljon meg, és legyen rám büszke, mint egy normális anya. Hát ennyire hülye voltam.

Azon töprengtem, mennyi időbe telik, amíg a történet *körbeérekben* az iskolában. Amikor az előző sulimban azok közül a görény szépségkirálynő típusú csajok közül az egyik belénk futott vásárlás közben – ez olyan feladat volt, aminek a végrehajtásához még épp elég józannak tűnt –, egy napba került, mire az egész iskolában

elterjedt, hogy az anyám részeg volt. Addig sem tartoztam igazán a népszerűek közé, de utána... Hát, mondjuk azt, hogy ez egyszer én örültem, hogy megint továbbállunk.

Tizenhat éves voltam, és ameddig vissza tudtam emlékezni, tíz különböző városban laktunk. Azért költöztünk olyan sokat, mert az anyám nem akarta, hogy apám rám találjon. Attól félt, megpróbálna elvenni tőle, és figyelembe véve, hogy nem volt éppen a tökéletes szülő mintapéldánya, ez akár fenn is állhatott, mint reális lehetőség.

Sosem találkoztam az apámmal, de anyám mindent elmondott róla. A történet aszerint változott, hogy mennyire volt részeg és/vagy depressziós éppen. Abban a részében eléggé biztos voltam, hogy anyám Avalonban született és élt élete nagyobb részében, illetve, hogy az apám valamiféle nagykutya tünde ott. Ezt állítólag anyám nem tudta, amikor elkezdett vele kavarni. Rögtön azután jött rá az igazságra, hogy terhes lett velem, és megszökött otthonról, mielőtt bárki más is rájött volna.

Anyám néha azt mesélte, hogy azért menekült el Avalonból, mert az apám szörnyűségesen gonosz volt, és ő biztosra vette, iszonyú zaklatásnak lettem volna kitéve, ha vele maradok. Ez volt az a történet, amit józanul

mesélt, az a történet, amit azért épített föl, hogy biztosan soha ne akarjak apámmal találkozni.

– Ő egy szörnyeteg, Dana – mondta magyarázatképpen, miért kell már megint költöznünk. – Nem hagyom, hogy megtalálja.

De amikor a pohár fenekére nézett, és mindenféléről locsogott, ami az adott pillanatban az eszébe jutott, akkor azt mondta, hogy azért hagyta el Avalont, mert ha ottmarad, akkor a tünde főmufti lányaként valami csúnya politikai cselszövésbe csöppentem volna, meg minden. Amikor ilyen hangulata volt, akkor újra meg újra elmondta, milyen nagyszerű fickó volt az apám, és hogy ő az életénél is jobban szerette, de az anyai kötelesség az első. Hát persze. Megpróbáltam kisurranni a hangversenyről még a vége előtt, de nem mertem. Lehet, hogy az anyám elég idióta volt ahhoz, hogy tényleg elvezesse az autót idáig, de az nem fordulhat elő, hogy hagyjam ebben az állapotában hazaautózni. Büntudatosan arra gondoltam – nem először –, hogy mennyivel jobb lenne nekem, ha meghalna egy autóbalesetben. Szégyelltem magam, amiért ilyenek egyáltalán eszembe jutottak. *Persze* hogy nem akartam, hogy meghaljon. Én csak azt szerettem volna, hogy ne legyen alkoholistá.

Ms. Morris félrehívott, amikor mindenki végzett, és olyan sok együttérzéssel nézett rám, hogy alig bírtam elviselni.

– Nincs szükséged segítségre, Dana? – kérdezte halkán. Megráztam a fejemet, és kerültem a tekintetét.

– Nem, köszönöm. Én... izé... elintézem. – Az arcom megint lángolt, úgyhogy a lehető leggyorsabban elmenekültem, kerülve a többi tanítványt, akik vagy gratulálni szerettek volna a ragyogó előadásomhoz (hát persze), vagy közelebbről is szemügyre akarták venni anyámat, hogy aztán elmesélhessék a barátaiknak az egészet.

Anya vegyülni próbált a többi szülővel, amikor hozzáléptem. Túlságosan ki volt ütve, semhogy fogja a finom „részeg vagy, hagyjál békén” jelzéseket, amelyeket felé sugároztak. Még akkor is úgy éreztem, mindenki engem bámul, amikor megfogtam a karját.

– Gyere, hadd vigyelek haza – mondtam összeszorított foggal.

– Dana! – Gyakorlatilag kiabált. - *Fantasztikus* voltál! – Körém fonta a karját, mint aki három éve nem látott, és fullasztó ölelésben részesített.

– Örülök, hogy élvezted – préseltem ki magamból, miközben kitekeregtem az öleléséből, és magam után vonszolva őt, az ajtó felé vettem az irányt. Úgy tűnt, nem

veszi észre, hogy keresztülrángatom a termen, ez legalább pozitívum volt. *Lehetett volna rosszabb is.* – próbáltam vigasztalni magamat.

Nem is kérdeztem meg, ő vezetett-e idáig, mert abban a percben, ahogy kiléptünk, észrevettem az autónkat, ami olyan ferdén parkolt, hogy három helyet foglalt el. Csendesen hálaimát rebegtem azért, hogy senkit sem ölt meg. Kinyújtottam a kezemet:

– A kulcsot!

Szipákolt egyet, és megpróbált méltóságteljesnek látszani. Ez nem egyszerű, ha az embernek nehezebb esik elkapni a korlátot, hogy ne zuhanjon le fejjel előre a parkolóba vezető lépcsőn.

– Tökéletesen képes vagyok vezetni – tájékoztattott.

Lángolt bennem a düh, de pontosan tudtam, mennyire lenne okos dolog kitörni, akármennyire is azt szerettem volna. Továbbra is eljátszottam, hogy higgadt és logikus vagyok. A legeslegutolsó dolog volt, amire vágytam, egy nagy ordítózás jelenet itt, mindenki előtt. Anyám így is pont elég pletykálnivalót adott már nekik.

– Hadd vezessek akkor is én – mondtam. – Gyakorolnom kell.

Ha csak egy kicsit is józan, meghallotta volna a hangomban az elfojtott őrvöngést, de jelen állapotában nem figyelt semmire. Viszont nagy

megkönnyebbülésemre odaadta a kulcsokat. Én vezettem haza, és úgy szorítottam a kormányt, hogy a bőr kifehéredett az öklömön. Küzdöttem, hogy összeszedjem magamat. Anyám éppen a közepén tartott teljesítményem áradozó dicsőítésének, amikor a pia végül a lehető legjobbat tette vele: kifektette. Hálás voltam a csendért, bár tapasztalatból tudtam, hogy ebben az állapotában jókora feladat lesz kirángatni a kocsiból, és bejuttatni a házba.

Amikor ráfordultam a behajtókra, és végiggondoltam az előttem álló feladatot, rájöttem, hogy nem tudok így élni többé. Semmi sem lehet rosszabb, mint az anyámmal élni, folyamatosan hazudni miatta, próbálni rejtegetni, hogy kiütötte magát, amikor találkoznia kellett volna a tanáraimmal, vagy haza kellett volna vinnie valami iskolán kívüli eseményről. Ameddig csak vissza tudok emlékezni, mindig halálos félelemben éltem, hogy a barátaim az iskolában – már milyen barátokat szerezhettem a sok költözés közben – kitalálják, mi van vele, és inkább úgy döntöttem, afféle társaságkerülő különc csodabogár leszek. Ez a félelem –, ahogy sajnos keserűtapasztalatokból tanultam meg – nem volt alaptalan.

Ötéves korom óta én voltam a felnőtt ebben a családban, és most itt volt az ideje, hogy a saját lábamra álljak. Meg fogom keresni az apámat, és – hacsak nem

érzem úgy, hogy *tényleg* perverz zaklató, vele fogok élni, Avalonban. A Vad Városban, amely a mi világunk és Tündefölde keresztútjánál található. A városban, ahol a mágia és a modern technológia békésen megfér egymással. Még Avalonban is – gondoltam – jobb, normálisabb életem lehet, mint amilyen anyámmal volt.

Soha, egész életemben nem tévedtem ennél nagyobbat.

Első fejezet

A tenyerem izzadt és a szívem a torkomban dobogott, amikor a gép leszállt Londonban. Alig tudtam elhinni, hogy végre megtettem. Hihetetlen volt, hogy össze tudtam szedni a bátorságomat, hogy meglépjek otthonról. Beletöröltem a tenyeremet a farmerembe, és azon tűnődtem, anyám felfedezte-e már, hogy eljöttem. Úgy hagytam ott, hogy éppen egy afféle „kirúgjuk a ház oldalát” stílusú buli fáradalmait próbálta kiheverni, és ilyenkor gyakran huszonnégy órát aludt egyhuzamban. Azt reméltem, csendben megléphetek, mire megtalálja az üzenetemet. Az elvesztésem talán fényt gyújt az agyában, és abbahagyja az ivást. De azért erre nem mertem volna a nyakamat tenni.

Nem okozott gondot megtalálni az apámat, és kapcsolatba lépni vele. Anyámnak eszébe sem jutott volna megmondani a nevét, amikor józan volt, és nem szerepelt a születési anyakönyvi kivonatomon sem. De csak néhány keresztkérdésre volt szükség, amikor szülőanyám fecsegős részeggé itta magát, és kiderítettem, hogy a neve Seamus Stuart. A tündék – árulta el bennfentesen anyám – nem használtak vezetéknéveket Tündeföldén, de akik Avalonban éltek, azok a humán lakosság kedvéért felvették ezt a szokást.

Az összképet nézve Avalon picit. Népszerűsége nem haladja meg a tízezer főt, így amikor online megkerestem az avaloni telefonkönyvet, nem volt nehéz megtalálni apámat: ő volt az egyetlen Seamus Stuart. Majd amikor felhívtam és megkérdeztem, ismerős-e neki anyám neve, készségesen elismerte, hogy egyszer régen volt egy ilyen nevű barátnője, így hát tudtam, hogy a megfelelő fickót találtam meg.

Még mielőtt az első beszélgetés véget ért volna, már megkérdezte, nem megyek-e Avalonba meglátogatni őt. Még egy első osztályú londoni repülőjegyet is küldött nekem, és egyetlenegyszer sem kérte, hogy hadd beszéljen anyámmal, mint ahogy az sem merült fel, hogy engedélyét kérje az én látogatásomhoz. Ez először meglepett, de aztán úgy gondoltam: anyámnak igaza volt abban, hogy ha apám megtalál, akkor tétovázás nélkül Avalonba fog csábítani. *Ajándék lónak ne nézd a fogát*, emlékeztettem magamat.

A gép hangos puffanással ért le a kifutópályára. Vettem egy mély levegőt, hogy lenyugodjak. Még órákba telhet, mire tényleg találkozom apámmal. Mint született tündeföldei, nem tehetette a lábát a halandók földjére. (Ha valaha is úgy döntött volna, hogy elrabol, akkor ehhez emberi tettestársakat kellett volna igénybe vennie.) Avalon egyedi mágiája volt, hogy a város egyszerre létezett Tündeföldén és a halandó világban – ez volt az

egyetlen hely, ahol a két létsík átfedésbe került. Ha az apám megállt a város határán és körbenézett, amit látott, az mind Tündefölde volt, és ha átlépett a határon, a mi világunk egyetlen lakója sem láthatta őt többé. Meg kellett kérnie egy ember barátját arra, hogy jöjjön elém a londoni repülőtérre, és vigyen el Avalonba. Én csak akkor tudok vele találkozni, ha átjutottam az avaloni bevándorlási hivatalnokokon.

A londoni vámon és a bevándorlásiakon egyfajta álomszerűkábulatban jutottam túl. Miután túlságosan izgatott és ideges voltam ahhoz, hogy a gépen aludjak, a fáradtság most ért utol. Kisodródtam a tömeggel a váróba, és keresni kezdtem a nevemet a táblák tengerében. Sehol sem találtam.

Ismét végignéztem mindet, gondosan elolvasva valamennyit, hátha csak elírták a nevemet, és ezért nem vettem észre elsőre. De a sofőrök tömege egyre ritkult, és sehol nem láttam senkit, aki az én nevemet tartotta volna a kezében. Beharaptam a számat, és ránéztem az órámra, amely már át volt állítva a londoni időre. Reggel 8:23-at mutatott. Amikor utoljára beszéltem apámmal, úgy becsülte: ha a gép pontosan érkezik, akkor negyed kilenc körül jutok ki a vámról. A barátjának már itt kellett volna lennie.

Vettem még egy mély lélegzetet, és magamra szóltam, hogy nyugodjak meg. Lehet, hogy a barát késik nyolc percet. Ezért igazán nem éri meg pánikolni. Találtam egy kényelmes széket az ajtókhöz közel, és közben fürkésző pillantásom próbált olyan embert találni, aki rohanva érkezik, mint aki elkésett. Több ilyet is láttam, de egynél sem volt az én nevemet mutató tábla. Amikor már 8:45 is elmúlt, és még mindig nem volt jele az elém küldött személynek, úgy döntöttem, most már szabad egy kicsit pánikolni. Bekapcsoltam a mobilomat, hogy felhívjam apát, de rá kellett jönnöm, hogy nincs térerő. Elkésve azon kezdtem töprengeni, működnek-e az amerikai telefonok Londonban. Visszanyeltem az idegeskedés következő hullámát. Apa még egy kedves ismertetőjelajándékot is küldött nekem, egy fehér rózsát ábrázoló kámeát, és most azon kaptam magam, hogy ezt tapogatom nyugtalanul.

Épp elég reptéren jártam már életemben, és ha az út elég hosszú volt, anyám a leszállásra következetesen kiütötte magát. Már nyolcéves koromban is képes voltam keresztülkormányozni őt a reptéren, megtalálni a csomagunkat, és fogni egy taxit, hogy elvigyen minket oda, ahová mennünk kellett. Oké, a legegztikusabb hely, ahol valaha megfordultam, Kanada volt, de a fenébe is, ez itt Anglia, nem pedig India. Szuggerálva magamat, hogy ne izzadjak, megkerestem a fizetős

telefonokat. Mivel anyám nem volt elég megbízható ahhoz, hogy kézben tartsa a számláinkat és a hasonló ügyeket, csináltunk nekem egy saját hitelkártyát. Ezt használtam most az avaloni távolsági híváshoz. Hagytam, hogy a telefon tízszer kicsörögjön, de senki sem vette fel. Letettem, és a számba haraptam.

Épp elég ideges voltam az egész kaland miatt. Most pedig itt álltam a Heathrow repülőtéren, és az apám nem vette fel a telefont. Hozzáadva ehhez az időeltolódás gyilkos hatását, ebben a pillanatban csak egyetlen dologra vágytam: hogy összegömbölyödhessenek egy biztonságos, kényelmes ágyban, és kialudjam magam. Elnyomtam egy ásítást – ha elkezdem, nem tudom többé abbahagyni.

9:15-kor be kellett látnom, hogy a barát megérkezésének esélye gyakorlatilag nullára csökkent. Apám talán azért nem veszi fel a telefont, mert az avaloni határon vár engem, ahogy ígérte. Vagyis mindössze annyit kell tennem, hogy fogok egy taxit, és elvitetem magam a határra. Ez csak huszonnégy mérföldnyire húzódik Londontól, nem nagy ügy. Ugye? Váltottam némi pénzt, és beszálltam az egyikbe azokból a hatalmas fekete taxikból, amiket Angliában használnak. Iszonyú furcsa volt a sofőrt az autó rossz oldalán ülve látni, és még furább volt, hogy az út rossz oldalán is vezetett.

A taxis úgy ment, mint az őrült, és folyamatosan dumált az avaloni Déli Kapuig vezető egész úton. Nem tudom, milyen akcentusa volt, talán cockney, de csak a harmadát értettem annak, amit mondott. A jelek arra mutattak, hogy szerencsére nem vár választ néhány mosolyon és bólintáson kívül. Reméltem, nem veszi észre, hogy minden alkalommal hátrahőkölök és összerándulok, amikor úgy tűnik, rögtön halálra gázol valakit.

Mint a világegyetem minden más lakója, én is egy csomó képet láttam Avalonról. Vagy ezer útikönyv szól a városról – nekem is volt kettő a csomagomban. Emellett szinte minden fantasy filmben, amit valaha készítettek, van egy-két jelenet, amit avaloni helyszínen forgattak – a halandó világ egyetlen helyszínén, ahol valóban működik a mágia. De személyesen látni Avalont olyan volt, mint először látni a Grand Canyon: a világon egyetlen fotó sem adhatja vissza hűen.

Avalon egy hegyen található. Egy igazi, nagyon hegyes hegyen, amely a lapos, zöld, birkákkal pettyezett vidéki tájból szökken az égnek. Olyan, mintha valaki megfogta volna az Alpok egyik csúcsát, és véletlenszerűen leejtette volna oda, ahová egészen határozottan nem tartozik. Házak és boltok épültek a hegy lejtőinek minden egyes négyzetcentiméterén, és köztük egyetlen kövezett út csavarodik fel a legaljától a csúcsot uraló kastélyszerű

építményig. Van egy csomó kevésbé burkolt út is, amely ebbe torkollik, de csak a főút elég széles ahhoz, hogy autók járjanak rajta.

A hegy alját teljesen körbeveszi a mély, sötét várárok, amelyet még egy magas, elektromos kerítés is véd. A városba magába csak négy bejárat vezet, a négy égtájnak megfelelően. Apám a Déli Kapunál akart velem találkozni. A taxis az erődítményszerű kapubejáratnál tett ki – háromemeletes, fél háztömbnyi hosszúságú építmény –, és én újra mardosó nyugtalanságot éreztem, miközben figyeltem, hogy eltép. Kocsik is keresztülhajthattak Avalon kapuin, de hogy beengedjék, a sofőrnek rendelkeznie kellett volna avaloni vízummal. A hátizsákot az egyik vállamra véve, átvonszoltam a kézitáskámat a labirintusfolyosókon, követve a látogatóknak szóló jelzést. Hát persze, hogy a lakosok sorai sokkal rövidebbek voltak. Mire a sor elejére kerültem, gyakorlatilag állva elaludtam, dacára az idegességnek. Az ellenőrzőpont mögött egy kis parkoló volt, és láttam, hogy mint a reptéren, emberek álldogálnak táblákkal. De amíg arra vártam, hogy a vámos lepecsételje az útleveletem, még mindig nem láttam a nevemet egyiken sem.

– Egy pillanat, kisasszony – mondta a vámhivatalnok, miután tíz évnek tűnő ideig nézte az útleveletem.

Zavartan pislogtam, ahogy kilépett a pultja mögül, és magával vitte az útlevelemet.

A torkom kiszáradt, ahogy láttam, hogy egy magas, tiszteletre méltó asszonnyal beszél, aki tengerészkék egyenruhát viselt – valamint az övén fegyvert és bilincset hordott. Még jobban kiszáradt, amikor a hivatalnok felém intett, és az asszony rám nézett. Majd elég határozottan felém indult. Láttam, hogy a vámos odaadja neki az útlevelemet. Ez nem tűnt jó jelnek.

– Kérem, jöjjön velem... – kinyitotta az útlevelemet, hogy ellenőrizze –, Hathaway kisasszony. – Furcsa akcentusa volt, meglehetősen brit, de nem teljesen. A vámos magához intette a sorban következő személyt.

Közelebb kellett lépnem a nőhöz, hogy le ne taposson az az öttagú család, amelyik utánam nyomakodott a pulthoz.

– Van valami gond? – kérdeztem, és bár igyekeztem gondtalannak hangzani, úgy éreztem, remeg a hangom.

Mosolygott, de csak az arca, a szeme nem. Kinyúlt, a karomra tette a kezét, és az épület hátsó részébe, egy kártyával nyíló ajtóhoz vezetett.

A kézításkám után nyúltam, de egy kezeslábasba öltözött fickó elmarta előlem. Rányomott egy neon sárga címkét, majd hátrahúzta a hivatalnok pultja mögé.

Átfutott az agyamon, hogy jelenetet kéne rendeznem. De aztán azt gondoltam, bármekkora szószban vagyok, ez csak még mélyebbre nyomna benne.

– Ne aggódjon – mondta a nő, még mindig az ajtó felé vonszolva engem. Oké, talán nem *igaziból* vonszolt. Könnyedén érintette a karomat, és olyan volt, mintha csak kalauzolna. De az volt az érzésem, hogy ha lelassítanék, akkor nem tűnne kalauzolásnak. – Szokásos eljárás, hogy a látogatóink egy bizonyos százalékával elbeszélgetünk. – A mosolya kiszélesedett, miközben lehúzta az ajtónyitó kártyát. – Ma ön az egyik szerencsés.

Durván elkapott a stressz és az alvásmegvonás, könny marta a szememet. Belülről haraptam az arcomat, hogy feltartóztassam a sírást. Ha tényleg véletlenszerű lett volna a kiválasztás, miért nézte volna olyan sokáig a hivatalnok az útlevelemet? És miért nem mondta apám, hogy erre számítani kell? Teljesen biztos, hogy nem olvastam ilyesmiről az útikönyvekben. Egy steril, szürke irodába vezettek, amelynek bútorzata úgy nézett ki, mintha egy kollégiumi hálóteremből selejtezték volna le, és olyan szagot árasztott, mint a nedves gyapjú. A tekintélyes hölgy helytel kínált egy összecsuksható fémszéken, majd egy jóval kényelmesebb kinézetű görgős széket húzott elő az íróasztal mögül. Ismét rám mosolygott.

– A nevem Grace – mondta. Nem voltam benne biztos, hogy ez vezetékvagy keresztnév-e. – A határőrség kapitánya vagyok, és mindössze néhány kérdést szeretnék feltenni avaloni látogatásával kapcsolatban, aztán útjára engedem.

Nyeltem egy nagyot.

– Oké – mondtam. Mintha lett volna más választásom.

Grace áthajolt az asztalán, és egy kis spirálozott noteszt húzott elő a fiókból, majd kézbe vett egy tekervényes metszett mintákkal díszített ezüsttollat. Azt hiszem, a tündék nem nagyon használnak műanyag tollakat.

– Mi avaloni látogatásának célja? – kérdezte.

Micsoda hülye kérdés. Tizenhat éves vagyok, tehát nem üzleti út.

– Családi látogatás.

Firkált valamit, majd rám nézett a notesz fölött.

– Nem fiatal egy kicsit ahhoz, hogy egyedül utazzon? Kiegyenesedtem a széken. Oké, tizenhat voltam, de az *nem* olyan fiatal.

Elég idős voltam ahhoz, hogy könyveljem a kiadásainkat, fizessem a számláinkat és vezessek anyám helyett, ha túl részeg volt ahhoz, hogy a kormány mögé engedjem. Grace szemében felvillant az élvezet, amikor

összeborzongtam. Elfojtottam a reakciómat, mielőtt megszólaltam.

– Valakinek várnia kellett volna a reptéren – mondtam, bár ez nem volt valódi válasz a kérdésére. – Senki sem jött, úgyhogy fogtam egy taxit. Az apám valószínűleg vár rám, mikor átjutok a vámon.

Grace elgondolkodva bólintott, és leírta.

– Mi az apja neve?

– Seamus Stuart.

– Címe?

– Ööö... Ashley Lane 25. – Boldog voltam, hogy kiszedtem belőle a címét indulás előtt. Nem gondoltam volna, hogy tényleg szükségem lesz rá.

– Ott volt a parkolóban? Ha szeretné, megkérhetem, hogy jöjjön be.

– Hát, az a helyzet, hogy még soha nem találkoztam vele, úgyhogy nem tudom, hogy ott volt-e vagy sem.

Reméltem, hogy nem pirultam el. Nem tudom, miért találtam zavarónak a tényt, hogy még soha nem találkoztam az apámmal, de így volt.

Most egy kicsit többet írt. Azon gondolkodtam, hogy tud ilyen sokat írni. Mégsem életem történetét meséltem el neki... És egyáltalán, miért kéne egy határőrnek

tudnia ezt az egész ökörséget? Ezeknek a kérdéseknek a nagy részére a vízumkéréskor már válaszoltam.

– Vissza fogom kapni a csomagomat? – kérdeztem túl idegesen a csendben üldögéléshez.

– Persze, kedvesem! – mondta újabb hamis mosollyal.

Ekkor az iroda ajtaja kitárult, az overallos fickó dugta be rajta a fejét, aki elvitte a csomagomat, és várta, hogy Grace ráfigyeljen. Őfelhúzott szemöldökkel nézett fel.

– Megerősítve – mondta a fickó.

Most első alkalommal Grace mosolya teljesen őszintének látszott.

– Mi van megerősítve? – kérdeztem, a valódi mosolytól furcsa módon még jobban megrettenve, mint a hamistól.

– Hát a személyazonossága, kedvesem. Úgy tűnik, maga tényleg Seamus Stuart lánya. Leesett az állam.

– Ezt hogy tudták megerősíteni?

– Hadd mutakozzam be rendesen – mondta válasz helyett. – A teljes nevem Grace Stuart. – A mosolya határozottan huncuttá vált. – De te csak szólíts Grace néninek.

Második fejezet

Biztos vagyok benne, hogy úgy ültem ott, mint egy idióta, tátott szájjal. Grace jót nevetett az arckifejezésemén, ahogy próbáltam összeszedni magamat, és gondolkodni. Mióta találkoztam vele, most néztem először rá úgy, hogy többet láttam az egyenruhájánál és a tekintélyénél. Most néztem meg magamnak *igaziból*. Magas volt, manökenalkatú, a teste szinte fiús, gömbölyűségek nélküli. Majdnem olyan, mint az enyém. A jövőbeli nőiesebb idomokra vonatkozó reményeim hirtelen semmivé foszlottak. A haja világosszőke volt, sűrű és ragyogó, szögletes arcából hátrafogta, egyetlen fonatban kigyózott a háta közepéig. Kék szeme akár az enyém, csak az övé határozottan ferde metszésű volt. Tünde-ferdeségű.

– Az apám testvére vagy – mondtam, félig kérdezve, félig kijelentve. Grace összeecsapta a tenyerét, mintha hátra szaltót ugrottam volna. Éreztem, hogy az arcom erősen lángol.

– Nagyon jó, kedvesem! – mondta olyan hangsúllyal, ami sejtette, hogy egy kicsit lassú vagyok. – Seamus, mondjuk úgy, akadályoztatva van e pillanatban. De

megbízott engem, hogy gondoskodjak rólad, amíg ő maga nem tud.

Összehúzott szemmel néztem rá.

– Ha maga szerint ezt jelenti a gondoskodás, akkor azt hiszem, jobban járok, ha én gondoskodom magamról.

Általában nem vagyok ilyen goromba, pláne nem a tekintélyes emberekkel, de az átállás stressze és a zűrzavar legalábbis felzaklatott.

– Rögtön az elején be kellett volna mutatkoznia, ahelyett, hogy félholtra rémít ezzel a gestapós módszerrel.

Grace pislogott párat. Azt hiszem, még *senki* sem beszélt vele így, legkevésbé ember tinédzserlányok. A mosoly elhalványodott az arcán, és jeges hideg költözött a szemébe.

– Egy kislány, akiről még senki sem hallott, besétál Avalonba, és azt állítja, hogy az egyik nagy Látó lord félvér lánya. Nekünk pedig ezt csak úgy, tájékozódás nélkül el kellene hinnünk? – kérdezte, és a hangja legalább annyira hűvös volt, mint a tekintete. – Seamusnak meg sem fordult a fejében, hogy gyermeket nemzhetett az anyádnak, és bár lehet, hogy gyorsan a szívébe zár és a magáénak fogad el, az is teljesen elképzelhető volt, hogy csaló vagy.

Az egyik nagy Látó lord? Anya mondta, hogy apám nagykutya tünde, de ez még komolyabban hangzott, mint ahogy képzeltem.

– Míg mi heverésztünk, az egyik emberem átkutatta a csomagodat a hajkefed után, így el tudták dönteni, hogy tényleg az vagy, akinek mondd magad.

A magánszférám megsértése felbosszantott, de el is gondolkodtatott.

– Képesek voltak DNS-tesztet csinálni kábé negyedóra alatt? – kérdeztem hitetlenkedve. Grace ismét vetett rám egy olyan pillantást, amiből sugárzott, hogy egy cseppet együgyűnek tart.

– Nem DNS-teszt, drágám.

Hát persze. Mágia. Majd elfelejtettem. Ismét forróság öntötte el az arcomat. Grace kiválóan értett ahhoz, hogy éreztesse velem az idiótaságomat, és meglehetősen biztos voltam benne, hogy nem véletlenül csinálta. Nem tudtam, mi baja velem, de nyilvánvaló volt, hogy valami van. A gondolkodásom kezdett elködösödni, és újra vágyódni kezdtem azután a kényelmes ágy után, amelyben összekuporodhatnék. Az összes stressz és bosszúság dacára egy ásítás feszítette szét az állkapcsomat.

Grace tekintete törődővé és szinte kedvessé lágyult. Nem hittem neki.

– Szegénykém! – mondta. – Teljesen ki lehetsz merülve a hosszú utazástól. Elképzelhetetlenül kecses mozdulattal felállt.

– Gyere! – mondta, és én arra gondoltam, tudja-e, hogy ez úgy hangzott, mintha a kedvenc háziállatát hívná. – Muszáj téged olyan helyre juttatnunk, ahol pihenhetsz egy kicsit.

Ülve maradtam, mert nem voltam benne biztos, mit ért ezen.

– Szabad vagyok? Elmehetek?

– Megkérek valakit, hogy helyettesítsen néhány órára – mondta, megint nem válaszolva. – Haza viszlek. Ha szeretnél megállni és először szerezni valami ennivalót, csak mondd. Egy csomó remek kávézó van a házam környékén.

Korgott a gyomrom, de biztos voltam benne, hogy nem az éhségtől. Egyetlen dolgot tudtam határozottan, hogy nem akarok hazamenni Grace-szel.

– Nem tudna csak kirakni apám házánál? – kérdeztem, bár előre tudtam, hogy a válasz nemleges lesz.

Grace szomorú arcot vágott.

– Attól tartok, nem, drágám. E pillanatban nincs otthon, és nekem nincs kulcsom hozzá. De ne aggódj,

mindössze egy-két napot maradsz nálam, azután apád magához tud majd venni.

Ez úgy hangzott, mintha nem nagyon lenne választásom, szóval próbáltam magam hozzászoktatni az ötlethez.

– Oké – mondtam felállva, és reméltem, hogy nem hangzom túl mogorvának.

– Pompás! – válaszolta hamis lelkesedéssel.

„Pompás”? Használja még valaki ezt a szót ebben az évezredben? Persze, mivel Grace néni tünde, felőlem akár billió éves is lehetett, bár úgy nézett ki, mintha a húszas évei közepén járna. Követtem őt egy csomó folyosón, amelyek szédítő útvesztővé álltak össze. Nem tudtam nem észrevenni, hogy biztonsági kamerák lesik minden mozdulatunkat. Megállt egy helyen, amit pihenőszobának néztem a mikró meg az ital automaták miatt. Egyenruhás hivatalnokok kis csoportja üldögélt az asztal körül. Grace odavetett néhány parancsot, utasítva valakit, hogy helyettesítse őt a kiszállás alatt, majd ismét a folyosók felé vettük az irányt.

Végül egy kódkártyás ajtóhoz értünk. Grace néni lehúzta a kártyáját, és az ajtó kitárult. Arra a parkolóra nyílt, amelyet a sorban állva már kiszúrtam. Egy elegáns fekete Mercedeshez vezetett. Az autó annyira újnak tűnt, mintha csak öt perce hozta volna el a telepről. Finom

újautó-illata volt, amit némileg elrontott az a közönséges, rózsá alakú autóillatosító, amely a visszapillantón lógott. De legalább nem az a fenyő alakú, szokásos taxis cucc volt.

– A csomagod bent van a csomagtartóban – mondta Grace néni, még mielőtt megkérdezhettem volna. Aztán elindította a kocsit, és nekivágtunk az útnak.

A várárkon keskeny, kétsávos híd vezetett át, és kétoldalt a korlát is elég rozogának látszott. De lehet, hogy ez csak azért tűnt így, mert az árok sötét, mocskos vizétől a hideg rázott. Próbáltam elfelejtkezni a vízről, és a vállam fölött – egy kicsit vágyakozva – hátranéztem a kaputoronyra, amely Avalon és a halandó világ határát jelezte. Az egyik részem már azt kívánta, bár sose tettem volna ki a lábamat anyám házából. Igen, nagyrészt rémes volt vele élni, gondoskodni róla, hazudni vele kapcsolatban a barátaimnak... de ő legalább az a probléma volt, amit már ismertem.

Émelygés hullámszótt végig rajtam, és a látásom egy pillanatra elhomályosult. Visszafordultam az útirány felé.

– Valami gond van? – kérdezte Grace.

Megráztam a fejemet, és nyeltem egyet az émelygés ellen.

– Csak az átállás meg az idegeskedés, meg egy kis tengeribetegség. Azon töprengtem, bánná-e, ha összerókáznám a csilivili új autóját. Fogadni mertem volna, hogy igen.

– Mit jelent az, hogy apám „akadályozott”? – kérdeztem, amikor a gyomrom – szerencsére – megnyugodott.

– Van egy kis... jogi problémája, nevezhetjük így is. – A Mercedes elkezdte sima, erőlködés nélküli emelkedését a hegyen felfelé kanyargó meredek, kétsávos úton. – De ne aggódj, egy-két nap alatt minden rendbe jön. És én gondodat viselem, amíg haza nem tér.

– Hol van?

A szája sarka megfeszült, és egy pillanatig tétovázott a válasz előtt.

– Na jó, ha *mindenképpen* muszáj tudnod – mondta, és ez úgy hangzott, mintha órák óta nyúztam volna –, börtönben van.

Levegő után kapkodtam. Hanyagul, fél kézzel kormányozva kinyúlt, és megütögette a térdemet. Ellenálltam a kísértésnek, hogy elrántsam előle.

– Csak egy félreértésről van szó – mondta nyugtatónak szánt hangon. – Holnap, legkésőbb holnapután hallgatja meg a Tanács, és akkor egészen bizonyosan kiengedik.

Apám börtönben volt. Mindenféleképpen gondoltam, hogy gond lehet Avalonban, de ez nem volt köztük. A kezem ismét a kámeára siklott, az ujjaim idegesen simogatták a faragott felszínt. Grace tekintete követte a mozdulatomat. Amikor meglátta a kámeát, összeszorította az ajkát, de nem szólt egy szót sem. Az ölembe ejtettem a kezem.

Tele voltam kérdésekkel, de ebben a pillanatban Grace bekormányozta az autót egy kicsi, legjobb esetben fél tucat autót befogadni képes parkolóba. Kiszállt, és kinyitotta a csomagtartót, még mielőtt egyetlen kérdésemet is meg tudtam volna fogalmazni. Megint úgy éreztem, hogy nem véletlenül.

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy most vitatkozni kezdjek. Miután aludtam egyet, és nem érzem majd magamat úgy, mint akit kivasaltak, leülök a jó öreg Grace nénivel, és hosszú, bizalmas beszélgetést folytatunk, amelynek során elmagyarázza, mi történt az apukámmal. Például, hogy miért van börtönben. És mi az a Tanács, amely előtt meg kell jelennie. Túl későn jöttem rá, hogy többet kellett volna olvasnom az avaloni kormányzati rendszerről. Csak annyi rémlett az iskolában tanultakból, hogy nem olyan volt, mint a világ többi kormányzata, és hogy a kötelezettségek egyenlően oszlottak el az emberek és a tündék között.

Grace felhajtotta nekem a csomagtartót, de hagyta, hogy én cipeljem a nehezét. Boldog voltam, hogy a bőröndömnek kereke van. Szó nélkül levezetett egy macskaköves mellékutcán. A kövek nem voltak túl barátságosak a kerekéhez, erősen meg kellett küzdenem, hogy ne boruljon fel a csomagom, és hogy ne guruljon bele a mélyebb pontokon összegyűlő tócsákba, meg a lótrágyába, amitől az utcának fura istállósza-
ga volt.

Valószínűleg vághattam valamilyen arcot, mert Grace – először, ha jól emlékeztem – önként információt adott valamiről.

– Tündeföldén nem működnek a belső égésű motorok – magyarázta. Akiknek utazniuk kell Avalon és Tündefölde között, lóháton teszik, úgyhogy sokkal több lovat fogsz látni, mint bármelyik másik városban.

Ez talán érdekes információ volt, és biztos voltam benne, hogy bambán kéne bámulnom az egzotikus környezetet. De az időeltolódás túlságosan kimerített, és erősen kellett küzdenem azzal a buta csomaggal is.

El sem tudom mondani, mennyire megkönnyebbültem, amikor végre megálltunk egy festői, kőből épült sorház előtt. Háromszintes volt és egy kicsit keskeny, de az ódivatú ólomüveg ablakok és a fehér rózsákkal teletömött virágládák kellemes, otthonos

kinézetet adtak neki. Grace néni motyogott valamit az orra alatt. Az ajtó felől egy sor kattanást hallottam, majd kitárult. Senki sem ért hozzá.

Mágia, futott át az agyamon, de túl fáradt és zsémbes voltam ahhoz, hogy valóban meghasson. Szét se nézhettem rendesen bent, mert Grace rögtön felvezetett a lépcsőn a második emeletre. És nem, nem ajánlotta fel, hogy segít felvonszolni a csomagomat a túl keskeny falépcsőkön.

– Meg is érkeztünk – nyitotta ki a lépcső tetején az első ajtót. Átrángattam a bőröndöt a küszöbön, majd hálásan elengedtem. A szoba igazán klasszul nézett ki, de ami a legjobban megragadta a tekintetemet, az a hatalmas, puha kinézetű baldachinos ágy volt. Még soha, egyetlen fekhely sem tűnt hívogatóbbnak. Grace mosolyogva figyelte az arcomon tükröződő vágyakozást.

– Hagylak pihenni – mondta. – A szobához saját fürdőszoba tartozik, rögtön innen nyílik – mutatott a szoba másik végében egy bezárt ajtóra.

– Köszönöm – mondtam, észlelve, hogy felütötte ronda fejét az udvariasságra való hajlamom. Tettem egypár lépést az ágy felé. Előkellett volna halásznom a fürdőcuccaimat a csomagomból, és legalább fogat kellett volna mosnom összeesés előtt, de az alvás csábítása mindent legyőzött.

- Aludj jól, kedvesem - mondta Grace, és az ajtó bezárult mögötte, ahogy kiment. Épp kinyúltam, hogy visszahajtsam a pehelypaplant, amikor halk kattanást hallottam. Pislantottam egyet. Nem, én *nem* hallhattam azt, amiről úgy gondolom, hogy hallottam.

A rémület azonnal elmosta a fáradtságomat, és odaléptem az ajtóhoz. Hallottam Grace lépteit a falépcsőn lefelé haladni. Megfogtam az ajtónyitó gombot, és forrón reméltem, hogy nincs igazam. De amikor megpróbáltam elfordítani, akkor makacsul ellenállt. A kedves Grace néni épp most zárt be engem.

Harmadik fejezet

Persze meg kellett próbálnom püfölni az ajtót és kiabálni, de nem is tudom megmondani, miért nem voltam igazán meglepve, amikor ez nem működött. Az egyetlen másik kiutat a szobából az ablak kínálta. Felmásztam egy székre és kinéztem, de amit láttam, elbátortalanított. A második emeleten voltam, úgyhogy az ablakon kimászni nem tűnt a világ legjobb ötletének – akkor sem tűnt volna annak, ha ki tudom nyitni, de nem tudtam. Nem volt rajta semmilyen látható zár, és nem is úgy nézett ki, mintha a festéktől ragadt volna be, de az ismételt ütögetések és fessegetések semmilyen eredményt nem hoztak (pár letört körmön kívül). Miért is nem döntöttem úgy, hogy otthon maradok? Ha megküzdöttem anyámmal az egész eddigi életemben, mit számított volna még pár év? A fenébe is, még csak két teljes évnek sem kellett volna lennie, csak erről a nyárról, az utolsó iskolai évről (felsőben ugrottam egy évet, úgyhogy általában fiatalabb voltam, mint bármelyik osztálytársam), meg az utána következő nyárról volt szó. Aztán főiskolára készültem, így teljesült volna az a vágyam, hogy az otthonomtól (bárhol is lett volna az akkor éppen) a lehetőlegtávolabb járjak iskolába. A szemem égett és a fejem fájt, de nem tudtam

elképzelné, hogy visszafeküdjek, és aludjak egy jót ezek között a körülmények között.

Megint azon kaptam magam, hogy a kámeát piszkálom. Az apám tényleg börtönben van? És ha igen, miért? Anya borzasztó történeteket mesélt róla, de biztosra vettem, hogy ezeknek legalább a fele hazugság.

De mi van, ha mégsem? Ha azért van börtönben, mert *ott a helye?*

Elvetettem a gondolatot. Grace néni utamat állta a határon, kényszerített, hogy idejöjsek, aztán bezárt. Leültem az ágy szélére, és számba vettem a lehetőségeimet. A gond az volt, hogy e pillanatban egyetlenegy sem találtam. Negyedórával később közeledő léptekeket hallottam. És hangokat.

Az egyik Grace néni volt, de a másik egy férfi. Úrrá lett rajtam a kétségbeesett remény, hogy hátha az apám. Nem hallottam, mit mondtak, és amikor elég közel értek ahhoz, hogy meg tudtam volna különböztetni a szavakat, elhallgattak.

A tarkómon égnek állt a haj, anélkül hogy az okát meg tudtam volna mondani. Hátrébb húzódtam az ajtótól. Hallottam Grace lány mormolását, majd a zár kinyílt, és az ajtó magától kitárult.

Mondtam már, hogy Grace néni magas volt és tekintélyt parancsoló. Legalább 180 centi, de lehet, hogy

kicsit több is. Ám a fickó, aki mögötte tornyosult, egyszerűen hatalmas volt. Legalább kétméteres, sőt, talán kettő tíz. Le kellett volna hajolnia, hogy beférjen az ajtón, és olyan széles volt, hogy csodálkoztam, hogy tudott feljönni azon a szűk lépcsőn. Úgy nézett ki, mintha egy NBA kosarast kereszteztek volna Hihetetlen Hulk egy nem zöld változatával. Grace belépett a szobába, de az óriási haverja hál' istennek kint maradt. Lezárni a kijáratot, gondolom, ha ki akartam volna rohanni. Ezt a lehetőséget kihúztam a listáról. Leküzdöttem a reszketést, és megpróbáltam bátornak hangzani.

– Hogy képzeled, hogy bezár a szobába? – vontam kérdőre. Oké, legalábbis *megpróbáltam* kérdőre vonni. Attól tartok, a „nyüszítés” pontosabb lett volna. Aztán szigorúan ránéztem – meg az arca egyik felét beterítő hatalmas zúzódásra. Nem kaptam levegőt.

– Mi történt? – kérdeztem, egy pillanatra elfelejtve, hogy ő az ellenség. Elkecseregettnék tűnt.

– A bátyám.. .nem tette bölcsen, hogy idehozott téged.

– Mi?

– Veszélyben vagy. Fontos és nagyhatalmú család vagyunk.

Most, hogy Seamus elismert téged lányának, és befogadott, vannak olyan érdekcsoportok, akik az ő

befolyásolására alkalmas eszköznek tekinthetnek. Valaki látta, hogy idehoztalak. Megtámadtak, amikor lementem bezárni az ajtót. Szerencsém volt, hogy már előzőleg felhívtam Lachlant, és megkértem, jöjjön ide. Elkergette őket, mielőtt nagyobb kárt okoztak volna. De mindez egyértelműen azt bizonyítja, hogy igazam van: nem vagy itt biztonságban.

– Elmondom, mit fogok csinálni – jelentettem ki. – Miért ne mehetnék vissza Londonba? Kiveszek ott egy szállodai szobát, és megvárom, míg apám kikerül a .izé, szóval amíg nem tudok vele találkozni. Így nem sodrom magát veszélybe, és.

Megrázta a fejét.

– A támadóim emberek voltak. Nem tudom, kinek dolgoznak, de könnyedén követhetnek Londonba. Biztonságosabb helyre kell téged addig vinnünk, amíg Seamus kiszabadul.

A fejem zúgott, mintha az agyam már eldöntötte volna, hogy többet már nem visel el és sztrájkba lép. Grace néni őszintén aggódónak látszott, és az arcán a véraláfutás szörnyen nézett ki. De a tény, hogy megtámadták, még nem jelenti azt, hogy *miattam* támadták meg. Most komolyan...egy félvér amerikai tinédzser vagyok. Hogyan szólhatna ez az egész rólam?

– Lachlan elvisz téged egy biztonságos házba – mondta Grace, az óriás felé intve. – Lehet, hogy én csábító célpont vagyok, de ő nem.

Lachlanra néztem, aki még mindig szorosan beékelődött az ajtóba. El tudtam képzelni, hogy a rosszfiúk vetnek rá egy pillantást, és elrohannak az ellenkező irányba. Hatalmas karjával a szemöldökfának támaszkodott, ami mutatta elképesztő magasságát. Rám villantott egy mosolyt, amelyben melegség csillant, de akkor is borzasztó félelmetes fickó volt. Magam is vágytam rá, hogy elrohanjak az ellenkező irányba, de nem hittem, hogy Grace hagyna elmenni.

– Oké – egyeztem bele, próbálva úgy viselkedni, mintha lenne választásom. – Elmegyek Lachlannal a biztonságos házba.

– Bölcs döntés – mondta Grace, sikertelen kísérletet téve a gúny elrejtésére.

Odalépett egy komódhoz, amelyet még nem volt alkalmam megvizsgálni, és turkálni kezdett a fiókokban. Végül előhúzott egy hosszú, fekete köpenyt, barátcsuhaszerű kapucnival. Rémesen baljóslatú kinézetű darab volt. Odaadta nekem.

– Vedd fel – parancsolta –, és hajtsd fel a csuklyát.

A köpeny nyilván az övé volt, túlságosan hosszú nekem. Összeráncolta a szemöldökét, amikor látta, hogy

a padlón húzom az alját.

– Ezen most nem segíthetünk – hallottam az orra alatt elmotyogott szavait. – Menjünk! – adta ki az utasítást hangosan. – Biztonságban leszel ma éjjel, és remélhetőleg Seamus át tud venni holnap.

A csomagom után nyúltam, de Grace megrázta a fejét.

– Elküldöm őket – mondta.

A köpenybe burkolva, azon igyekezve, hogy ne botoljak el az aljában, az ajtóhoz mentem, ahol Lachlan várt. Nem mondott semmit, csak szárazon bólintott, és lefelé indult a lépcsőn. Össze kellett görnyednie, hogy elférjen, és furcsán ferdén tartotta magát, hogy a válla ne súrolja a falat.

Amikor leértünk a földszintre, egy hátsó ajtóhoz vezetett. Nevetségesnek éreztem, hogy egy fekete csuklyás köpenyben mászkáljak (mint egy kicsinyített Kaszás), de legalább meleg volt. Lachlan mellett botladoztam, próbáltam nem rálépni a nem rám méretezett köpeny szegélyére. A kapucni gyakorlatilag vakká tett.

Nyár volt, de itt Avalonban hűvös, szürke köd gomolygott az utcákon. Még a vastag gyapjú köpenyben is megborzongtam a hidegtől.

– Ne aggódj! – vigasztalt egy mélységesen mély hang, ami nyilvánvalóan Lachlané volt. – Hamarosan meleg és

barátságos helyre kerülsz.

Az akcentusa olyan volt, mint Grace-é, csak a szóvégi kellemes, lágy „r”- hangokban tért el. Más körülmények között azt mondtam volna, jó hallgatni. Eltöprengtem, hogy tünde-e. Nem látszott annak, legalábbis nem úgy nézett ki, mint ahogy a saját fogalmaink szerint egy tündének ki kell néznie. Nyilvánvaló, hogy nem tudtam túl sokat.

A „meleg és barátságos” hely, ahova Lachlan menekített, egy pincehelyiség volt egy pékséget idéző szagú valami alatt. Próbáltam egy pillantást vetni a környezetre, de Lachlan beterelt, még mielőtt sikerrel jártam volna. A pince két helyiségre volt osztva, az egyik gyanúsan úgy nézett ki, mint egy őrhelyiség, a másik pedig még gyanúsabban börtöncellának látszott, húsz centi vastagnak tűnő ajtóval, amin egy nehéz keresztrudat láttam. Visszahőköltem.

– Ó, nem. Én *ide* nem fogok bemenni.

Lachlan bezárta az ajtót maga mögött. Hátralöktem a csuklyát, hogy felnézhessek rá. Nem tűnt megfélemlítettnek. Megrázó, de így volt.

– A saját védelmed érdekében – mondta egy vállrándítással, ami majdnem félszegnek látszott.

– Maga viccel velem!

– Attól tartok, a nénikéd úgy gondolja, hajlamos volnál meglépni. Mivel védelem nélkül nem lennél biztonságban Avalonban, úgy döntött, gondoskodik róla, hogy nyugton maradj a fenekeden.

Makacsul megráztam a fejemet, és azt számolgattam, mennyi esélyem lenne rá, hogy elrohanjak mellette, és kijussak az ajtón. Nem volt sok. Nagyot sóhajtott.

– Kérlek, Dana. Nem akarok erőszakos lenni, de be kell menned oda. – Méterről méterre közeledett, és úgy nézett ki, mint aki rendkívül kényelmetlenül érzi magát. – Én nem pont így kezeltem volna a helyzetet, de Grace a vérrokonod, és nem én. Tiszteletben kell tartanom a döntését.

Felhorkantam.

– Hát persze, hová is lenne a világ tisztelet nélkül!

Lachlan kétségbeesettnek látszott. Meglepetésemre megsajnáltam. Gondolom, vacak lehet, ha az embernek az elevenére tapintanak.

A valóságban nem volt túl sok választásom. Még ha valahogy át is jutnék Lachlan mellett, mit tehetnék? Rohanjak ki Avalon utcáira egymagam, mikor lehet, hogy Grace néni az igazat mondta, és csakugyan veszélyben vagyok?

Mély sóhajjal – és egy utolsó pillantást vetve a bejárati ajtóra – átcsattogtam a helyiségen a cellámba. Lachlan

bezárta mögöttem az ajtót, majd egy nehéz döndülést hallottam, ami csak a helyére csúszó keresztrúdtól származhatott.

Negyedik fejezet

A cella végül is nem bizonyult olyan nyomasztónak, mint gondoltam. Ha nem lett volna a keresztrúd az ajtón, illetve ha nem lett volna az egész egy ablaktalan pincében, akkor szinte meg tudtam volna győzni magamat, hogy egy régies szállodai szobában vagyok. Az ágy kicsi volt, de puhának és hívogatónak látszott. A fürdőszobában oroszlánkarmos fürdőkád állt, és a gázkandalló azonnal meleget csinált. De a legjobb az volt, hogy a bőröndöm és a hátizsákom egymás hegyén-hátán hevert az egyik sarokban. Hogy hogy kerültek ide, fogalmam sincs, de fogadni mertem volna, hogy valami mágia volt benne. Nem tudtam elképzelni Grace-t, amint a csomagjaimat cipeli, és akkor még meg is kellett volna előznie minket. Bármennyire is kellemes volt a szoba, nem tudtam kivenni a fejemből a helyére csúszó zárórúd hangját. Ez itt valóban börtön volt, és még ha a börtönőr tulajdonképpen nem is tűnt rossz arcnak, a felügyelő, Grace néni már egész más tészta volt. Több mint fél óráig mászkáltam a cellában, és próbáltam valami szökési tervet összeeszkábálni. Persze nem tudtam, hová mehetnék, még ha csodával határos módon ki is jutnék innen. A bőröndöm és a hátizsákom átvizsgálása után rájöttem, hogy az útlevelem, a hitelkártyám és az összes

pénzem hiányzik. Ha ki akarok jutni, akkor ezeket vissza kell szereznem. Esetleg találnom kell egy cinkost.

A tervezgetést – már ha lehet ezt így nevezni – a félrehúzott zár hangja szakította félbe. Pár pillanattal később Lachlan lépett a szobába. Hatalmas kezében tálcát tartott, amelyen teáskanna és csészék álltak. Amikor betolta az ajtót és lejjebb engedte a kezét, megláttam egy tányért is, amelyen lángosok díszeltek. A gyomrom kínos korgó hangokat hallatott, de Lachlan volt elég diszkrét ahhoz, hogy ezt ne hallja meg.

Letette a tálcát egy kis asztalra, amely mellett két szék állt. Az egyiket úriember módjára kihúzta nekem. Túl éhes voltam ahhoz, hogy kihagyjam a lehetőséget, úgyhogy két forró, finom lángost rekordidő alatt el is tüntettem. Ameddig ettem, ő csak lézengett, de amikor rápillantottam, mindig büszkén mosolygott.

– Maga csinálta ezeket? – kérdeztem. Bólintott, és a hüvelykujjával a plafon felé bökött.

– Az ott fent az én pékségem.

– Finom – mondtam, bár biztos voltam benne, már észrevette, hogy ízlik. Az evéstől átmenetileg kicsit jobban éreztem magam, bár a hangulatom gyorsan hanyatlásnak indult, amikor Lachlan összeszedte a tálcát, hogy kimenjen. Hamarosan megint egyedül leszek. Lachlan bátorító mosolyt villantott rám.

– Grace nénikéd jót akar – mondta. – De tudom, hogy a legkevesbé sem diplomatikus. Kirobbant belőlem a nevetés. Igen, így is lehet mondani. Lachlan sértődöttnek tűnt. Azt hiszem, tényleg kedvelte Grace nénit, és mindent megtett, hogy megvédje.

– Komoly nyomás alatt áll mostanában – magyarázta –, és a te érkezésed... – Összeráncolt szemöldökkel abbahagyta.

– Mi van az én érkezésemmel?

– Mondjuk úgy, hogy újabb komplikáció, az eddig sem bonyodalommentes életében.

– De miért? – kérdeztem, tanácstalanul széttárva a kezemet. – Én csak azért jöttem, hogy meglátogassam az apámat. Miért csinál ebből mindenki ekkora ügyet?

(Jó, lehet, hogy volt egy olyan tervem, hogy az apámmal *éljek*, de még csak egy teljes napot sem kellett itt töltenem ahhoz, hogy ezt az ötletet nagyjából elvessem.)

Lachlan lenézett, a szája sarka bosszúsan megfeszült.

– Nem az én feladatom, hogy ezt elmagyarázzam. Éreztem, hogy tulajdonképpen szeretné.

– Kérem, Lachlan! – fogtam könyörgőre, és próbáltam annyira kétségbeesettnek és szájalomra méltónak tűnni, amennyire csak tudtam. Az az igazság, hogy ez nem is

esett nehezemre, de most nem igyekeztem elrejteni. –
Kérem, mondja el, mi folyik itt!

Egy fél pillanatig azt hittem, lépre megy. De aztán a
vonal a szája sarkában megkeményedett, és megrázta a
fejét.

– Sajnálom. Nem az én feladatom.

Istenem, jöjjön már értem holnap az apám! -
fohászkodtam.

– Aludnod kell – mondta Lachlan felemelkedve, és
felkapta a tálcát.

Mintha csak erre a jelre várt volna, hatalmas ásítás
tört fel a mellkasomból. Lachlan rám mosolygott:

– Ott leszek az ajtó túloldalán. Ha valamire szükséged
van, csak kiálts. Visszanyeltem a következő ásítást, amíg
kiment és bezárta maga mögött az ajtót.

Ötödik fejezet

Lehet, hogy csak makacsságból, de mivel Lachlan alvást javasolt, ébren akartam maradni. Ez nem tűnt egyszerűnek még mindig az időeltolódástól nyögve, teli gyomorral, a vidáman lobogó tűz mellett. Ha nem foglalom el magam, csatát vesztek, úgyhogy előhúztam a hátizsákból a noteszgépet. Gondoltam, megpróbálhatnék küldeni anyunak egy rövid levelet arról, micsoda csávába kerültem. Hátha elég józan ahhoz, hogy felmentő sereggént idelovagoljon. De sajnos – nahát, micsoda meglepetés! – a cellában nem volt WiFi. Volt a gépemen egypár mocskos könyv, amit az internetről töltöttem le (mivel én fizettem a család számláit, anyám sosem vette volna észre a terheléseket), de mocskos könyveket olvasni, miközben egy börtöncellába vagyok bezárva... szóval nem tűnt helyénvalónak.

Mióta kisettenkedtem a házból, hogy felszálljak a repülőre, most éreztem először bűntudatot. Vajon képes anya eléggé összeszedni magát, hogy nélkülem is kifizesse a saját számláit? Elképzeltem, ahogy ott ül egyedül, részegen a házunkban, víz és áram nélkül. Aztán megráztam a fejem. Ahogy az évek múltak, egyre jobban és jobban támaszkodott rám, de akár úgy

viselkedik, akár nem, *felnőtt*, és képesnek kell lennie gondoskodni magáról. A fenébe is! Hét körül Lachlan behozott egy újabb tálcát. Korgott a gyomrom, azok a lángosok legalább egy órája semmivé lettek már. A tálcán most egy hatalmas melegszendvics volt, amelyből olvadt sajt és majonéz csöpögött, némi kerti salátával. Úgy tippeltem, ez is a pékségből származik. Amikor börtönőröm kivitte a tálcát, megint javasolta, hogy feküdjek le. Eddigre gyakorlatilag már állva is aludtam, de még mindig túl makacs voltam ahhoz, hogy azt csináljam, amit mondanak nekem. Hogy bizonyítsam, *nem* fogadom meg a tanácsot, elkezdtem skálázással bemelegíteni a hangomat. Aztán gyakoroltam egy kicsit azokat a dalokat, amiket utoljára tanultunk az énektanárral, még mielőtt megszöktem egy zöldebb kert reményében. Gyanítottam, hogy Lachlan hallgatja (a húszcentis ajtón keresztül), úgyhogy azt mondtam magamban: neki énekelek. Hátha meglágyul a szíve a hangomtól, és szabadon enged. (Hát persze. Meg egy repülő sertést is láttam a múlt héten.)

Egy időre belevesztem a zenébe, egymás után áradtak belőlem a dalok. Ahogy énekeltem, szinte elfelejtettem, hogy apám börtönben van, és a nagynéném „a saját érdekemben” bezárva tart. Becsuktam a szememet, és engedtem, hogy a zene elsodorjon egy másik dimenzióba. Arra ébredtem, hogy forróságot érzek a

mellemen. Valami általam megmagyarázhatatlan okból a medál felforrósodott, majdnem annyira, mintha közel tartottam volna a tűzhöz. Levettem és megvizsgáltam. Próbáltam kitalálni, mitől meleg, de olyan gyorsan lehűlt, hogy hamarosan azt gondoltam, az egészet csak képzeltem.

Amikor abbahagytam az éneklést, megint fejbe vágott az iszonyú fáradtság. A szemhéjamat tíztonnásnak éreztem. Úgy gondoltam, már eleget bizonyítottam Lachlannak, ideje megszabadulni a kimerültségtől.

A körülményeket tekintve nem akartam hálóruhába öltözni, úgyhogy lerúgtam a cipőmet és a zoknimat, és a farmeromat egy bő, felhajtott szárú melegítőre cseréltem. Bemásztam a kicsi, de viszonylag kényelmes ágyba. Sötét volt, és eloltottam a lámpát, de a levegőt épp elég hidegnek éreztem ahhoz, hogy a kandallót égve hagyjam. A csendesen táncoló lángokat bámulva merültem álomba.

Sötét volt akkor is, amikor teljesen összezavarodva felébredtem. Az első pár pillanatban nem jöttem rá, hol vagyok, de hamarosan elárasztottak az emlékek. A fejem nehéz volt, és úgy éreztem, semmi sem valóságos körülöttem. Rápillantottam az órámra, ami hajnali kettőt mutatott. Épp a másik oldalamra fordultam volna, hogy

másodperceken belül újra elaludjak, mikor meghallottam a lépéseket az ajtó előtt.

Némi késéssel jöttem rá, hogy valami puffanás ébresztett fel. Azt hittem, csak az álmomból származó emlék, de ahogy meghallottam a felemelkedő záróléc súrlódását, rájöttem, hogy nem álmodtam.

Gyorsan felültem, és igyekeztem kiszabadulni a rám tekeredett takaróból. Lehet, hogy többet hallottam, mint amire emlékeztem, az is lehet, hogy valami előérzet volt, de biztosan tudtam, hogy az ajtót nyitó személy nem Lachlan. Ez másodpercekkel később be is bizonyosodott, amikor egy férfi kinyitotta az ajtót, és belépett a cellámba.

Abbahagytam a takaróval folytatott küzdelmet, és csak bámultam. Az ajtóban minden valószínűség szerint a legvonzóbb fickó állt, akit valaha láttam. Magas volt – bár Lachlan mellett biztosan törpének látszott volna – és karcsú, igazi hosszú szőke hajjal, amely palástként omlott a vállára. A táncoló tűz nem adott elég fényt ahhoz, hogy lássam, milyen színű a szeme, de azt láttam, hogy nagyon világos, és jellegzetesen tündemetszésű. Talán túl tökéletes is lett volna ahhoz, hogy igazán vonzó legyen, ha nincs az a kis szabálytalanság az arcán: az orra úgy nézett ki, mintha legalább egyszer eltört volna.

Fiatalabbnak tűnt, mint az általam látott legtöbb tünde, bár nálam talán idősebb lehetett. Eltöprengtem, hogy vajon csak gyerekes az arca, vagy valóban egy tünde tinédzsert látok. Feltételeztem, hogy vannak ilyenek, bár a tünde felnőttek tényleg kortalannak tudnak látszani. Ferde mosolyt küldött felém, én meg észrevettem, hogy úgy nézek rá, mint egy tizenkét éves kislány a kedvenc fiú-együttesére. Lélekben megráztam magam a tarkómnál fogva, és félretoltam a takarót. Meztelen talpamnak nem esett jól a hideg kőpadló, de nem tudtam elég ideig levenni a szememet a fickóról, hogy felhúzzam a zoknimat és a cipőmet.

– Ki vagy te? – kérdeztem, mikor csak állt ott vigyorogva.

– A nevem Ethan, és azért jöttem, hogy megszöktesselek. Oké. Lehet, hogy mégis álmodom. A köd sűrűsödni kezdett a fejemben, ahogy próbáltam kitalálni, melyiket tegyem fel elsőnek a millió kérdésemből.

Ethan még mindig vigyorgott. Gondolom, igazán élvezte a nagyszerű, szellemes beszélgetést.

– ...Hacsak nem találod annyira kedvedre valónak a jelenlegi szállásodat, hogy maradni akarsz.

– Kapd el, és menjünk már! – szólt át egy éles lányhang a másik szobából. Nem láttam őt, mert Ethan

elállta az ajtót. Eszembe jutott, hogy vajon hol lehet Lachlan.

Ethan bosszús pillantást vetett a háta mögé.

– Éppen próbálok udvarias lenni – mondta. – Hallottál már az udvariasságról, ugye? A lány erre néhány olyan néven szólította, amelyeket nem szeretnék elismételni, én pedig csalódottságot éreztem. A legkevésbé sem barátságos szóváltás ellenére olyan családiasan beszéltek egymással, ami azt mutatta, hogy bizalmas viszonyban állnak. Égnek emeltem a tekintetemet. Mi a halálért érdekel ez engem?!

Ethan ismét felém fordította a figyelmét.

– Valóban mennünk kell. Nincs sok időnk.

Nagy nehezen levettem róla a szememet, hogy felhúzzam a zoknimat, egész idő alatt sebesen gondolkodva. Miért kellene elmennem ezzel a fickóval? (Mármint azon kívül, hogy több mint dögös.) Gőzöm sem volt róla, hogy kicsoda, és miért akar kiszabadítani – mármint ha valóban ki akar szabadítani –, Grace néni pedig figyelmeztetett, hogy komoly veszélyben vagyok. Persze csak annyira bíztam Grace néniben, mint amennyire el tudtam volna hajítani Lachlant. Beharaptam az ajkamat, és lehajoltam befűzni a cipőmet. Korábban azon gondolkodtam, hogy ha meg akarok szökni, akkor segítségre van szükségem. Lehet,

hogy a sors megkönyörült rajtam, és elküldte hozzám azt, akire szükségem van? Vagy Ethan és a barátnője az *igazi* rosszemberek? Csak azért, mert istenien néz ki, még lehet velejéig romlott. De még ha ők voltak a gonoszok, akkor sem volt túl sok választásom. Ketten voltak, én meg egyedül. Persze kiabálni éppen megpróbálhatnék... Ethan egy lépéssel közelebb jött.

– Önszántadból és csendben jössz velünk – mondta, és a hangjában volt egy cseppnyi fenyegetés. – Ha több időnk lenne, megpróbálnálak kedvesen rábeszélni, hogy bízz bennünk, de ezzel meg kell várunk, amíg kijutunk.

Rámeredtem. Most már valahogy nem is tűnt annyira vonzónak. Felugrottam, amikor a lány bejött a szobába, és félretaszította Ethant. Ő is tünde volt, és még fiatalabbnak látszott, mint Ethan, talán annyi idős lehetett, mint én. Ha neki is ott lett volna az a jellegzetes dudor az orrán, akkor Ethan női megfelelője lett volna, ugyanolyan hosszú, szőke hajjal, vékony testalkattal és világos szemmel.

– Hé! – tiltakozott Ethan kis híján felbukva, de a lány figyelemre sem méltatta. Mormogott valamit az orra alatt, ahogy közeledett felém.

Úgy véltem, ez megfelelő pillanat lenne a sikoltozásra, de mikor kinyitottam a számat, egy hang sem jött ki rajta. Vagy most kaptam el a világ leggyorsabban terjedő

torokgyulladását, vagy a lány bocsátott rám valami bűbájt. Eldöntöttem, hogy őt és Ethant is szigorúan a rosszak közé sorolom. Próbáltam előle félreugrani, de elkapta a karomat. Vékony volt, mint egy szupermodell, de az biztos, hogy gyengének nem nevezném. A küzdelemben a medál a pólóm nyaka alá csúszott. Éreztem, hogy megint forró, és próbáltam távol tartani a bőrömtől, ha már nem csinálhattam fontosabb dolgokat, például nem tudtam lerázni magamról a tündelány markát. Az ujjai fájdalmasan mélyedtek a karomba, ahogy az ajtó felé rángatott. Ethan félreállt az útból, de továbbra is pimaszul mosolygott rám, mintha jól szórakozna. Egy gondosan kimunkált, gúnyos meghajlás után szertartásosan így szólt:

– Dana Stuart, hadd mutassam be Önnek testvéremet, Kimbert. A másik neve Pokolbéli Boszorkány.

Nevetett, miközben ezt mondta, úgyhogy a szavai félig-meddig szeretetteljesen hangoztak, de Kimber feltartotta szabad kezén a középső ujját.

A gesztus valahogy nem tűnt helyénvalónak. Nem volt tündeszerű. Hol az a hűvös tartózkodás, amelyről az anyám mesélt?

Próbáltam lecövekelni, de Kimber sokkal erősebbnek bizonyult, mint amilyennek látszott, és vele szemben sem volt sokkal több esélyem, mint Lachlannal. Az

egyetlen, amit tettem, hogy megpróbáltam talpon maradni, amikor átrángatott a küszöbön az őrszobába. Ethan szorosan a sarkamban jött. Még mindig nem volt hangom, de egy csendes sóhaj elhagyta a számat, amikor megláttam Lachlant. Arccal a földön feküdt, a feje mellett világos vérpettyek szennyezték a padlót. Kimber az ijedtségemre ügyet sem vetve tovább rángatott a kijárat felé.

– Rendbe jön – biztosított Ethan. – Egy hadseregre volna szükség, hogy maradandó kárt tegyünk benne.

Mintha csak Ethan igazát akarná bizonyítani, Lachlan tompán felnyögött. Ethan gondterhelt pillantást vetett rá, és hátba taszított, miközben Kimber továbbra is húzott a karomnál fogva.

– Jobban tesszük, ha igyekszünk – mondta –, kétféleképpen, hogy Lachlan nagyon örülne nekünk, ha felébred.

Félig felhúztak, félig feltoltak a lépcsőn, ki az utcára. A hangom még mindig nem működött, és bár küzdöttem, ahogy csak tőlem tellett, nem volt menekvés, és az utca is kihalt volt. A járda mellett egy fedett, ló vontatta kocsival várakozott. Kimber az egyik kezével felhajtotta a ponyvát, és megláttam, hogy a szekér belseje szalmával van tele. Átfogott a derekamra, és hiába hadonásztam, felkapott, és felfűzött a szalmára.

Nekilátott, hogy felkapaszkodjon mögöttem, de Ethan a karjára tette a kezét, és megállította.

– Te hajts – mondta –, majd én szórakoztatom az utasunkat.

Felemelte a szemöldökét, Kimber pedig égnek fordította a tekintetét. De nem vitatkozott. A szívverésem meglódult, és úgy megrémültem, hogy remegtem. Nem akartam egyedül, védtelenül maradni a kocsi hátuljában azzal az emberrel, aki elég erős volt ahhoz, hogy leüsse Lachlant. Különösen nem akkor, amikor azt a szemöldök-húzogatós dolgot csinálja. Attól féltem, pontosan tudom, mit akar tenni velem, miközben a testvére a kocsit hajtja. Ethan felkapaszkodott a kocsira, és lehajtotta a hátsó ponyvát, kizárva ezzel az összes világosságot.

Istenem, most egyedül vagyok vele a *sötétben*! Olyan távolra kúsztam tőle, amennyire csak lehetett, míg a hátam valami szilárdnak nem ütközött. Mindkét kezemmel turkálni kezdtem a szalmában, azt remélve, hogy találok valami fegyverként használhatót.

– Ne rémülj halálra – mondta Ethan, és hangja óriási megkönnyebbülésemre a kocsi hátuljából jött. – Kimber és én viszonylag ártalmatlanok vagyunk.

– Mondd ezt Lachlannak – válaszoltam, azon csodálkozva, mennyire higgadtnak tűnök. Aztán

rájöttem, hogy a hangom visszajött, és mielőtt Ethan csendre inthetett volna, sikítózni kezdtem, olyan hangosan és hosszan, ahogy csak tőlem telt.

Végül persze abba kellett hagynom, még mielőtt elájulok.

– Fantasztikus tüdőd van! – mondta Ethan, és egy kicsit sem hangzott bosszúsnak segélykérési próbálkozásomtól. – A fülem szerintem már soha nem lesz a régi. Hallottam a nevetést a hangjában, és ez egy kicsit tompította a félelmemet. Inkább játékos ugratásnak hangzott, mint egy veszélyes emberrabló szövegének. Még mindig nem győzött meg, hogy „ártalmatlan”, és nem igazán voltam játékos kedvemben, de legalább nem úgy tűnt, mint aki rögtön rám támad.

– A kocsin zajvédő ráolvasás van – mondta. – Egy barátomtól kaptam kölcsön, aki esküszik rá, hogy sokkal kényelmesebb, mint egy autó hátsó ülése, már ha érted, mire gondolok.

Pfuj. Igen, értettem, mire gondol. És reméltem, hogy a szalmát legalább kicserélték, mióta Ethan haverja utoljára szerencsével járt.

Rám zuhant a legyőzöttség érzése, és hirtelen megint rettenetesen fáradtnak éreztem magamat. Könnyek égtek a szememben. Nem bíztam Grace-ben, de legalább *remélhettem*, hogy igazat mond, és elhozza hozzám

apámat, ha kikerül a börtönből. Elképzelésem sem volt, hogy Ethan és Kimber mit akar tőlem. Próbáltam lassan és mélyeket lélegezni, hogy megnyugodjak.

– Mint már mondtam, nem kell félned – jegyezte meg Ethan, mintha nem is lett volna az előbbi üvöltőderviskoncert. – Sosem győztem volna le Lachlant szemtől szemben. Hátulról támadtam, és lecsaptam, még mielőtt észrevette volna, hogy ott vagyok. Attól tartok, ezért egyszer még kamatostul megfizet.

– Kik vagytok ti, és hova visztek engem?

– Olyan helyre viszünk, ahol biztonságban lehetsz Grace Stuarttól. Felhorkantam.

– Persze. Ő meg azért zárt be engem, hogy biztonságban legyek egy csordányi vérszomjas ellenségtől. Nem hittem neki, és nem hiszek nektek sem.

Karba fontam a kezemet, bár Ethan nem láthatta a dacos gesztust a sötétben. Vagy mégis? Attól, amit tudtam, a tündék akár láthattak is a sötétben.

– Nem hibáztatlak érte. Elnézést kell kérnem a módszereinkért, de ha megpróbáltam volna időt szakítani a magyarázatra, Lachlan jóval az előtt magához tért volna, hogy kijutunk.

Rájöttem, hogy a kérdésem „kik vagytok” részét teljesen figyelmen kívül hagyta, és úgy döntöttem, kipróbálok egy másik utat.

– Oké, tegyük fel, hogy hiszek neked. Miért segítesz nekem? Honnan tudod, ki vagyok? Honnan tudtad, hol találasz meg?

– Egyszerre egy kérdést! – Figyelmeztetett Ethan, és megint úgy hangzott, mintha csak ugratna.

Csikorgattam a fogamat, és azt kívántam, bár ne lenne ilyen sötét, és látnám, hogy a tekintetem van-e rá bármilyen hatással. Ez az egész emberrablásosdi neki leginkább jó viccnek tűnt, de ha mindent összeadok, ami a landolás óta történt velem, érthető, hogy én nem voltam nevetős kedvemben. Megdörzsöltem fáradt szememet. Nem tudtam annyira összpontosítani, hogy kiválasszak egy kérdést. Hál’ istennek Ethan megkönyörült rajtam, és megtette helyettem.

– Az apád és a nénikéd is abban reménykedik, hogy Konzulnak jelölik, ha a mostani Konzul megbízatása lejár. Amelyikük a hatalmába tud keríteni téged, annak jelentősen megnőnek az esélyei.

– Mi? – kiáltottam fel. – Miért?

– Ez az, amit majd egy kicsit később mondok el. De el fogom magyarázni, ígérem. Viszont hogy válaszoljak arra a kérdésedre, miért segítünk neked, hát azért, mert sem Kimber, sem én nem látnánk szívesen Grace Stuartot a konzuli székben. Ő az egyik legnagyobb esélyes, és ha téged az uralmában tarthat, azzal

gyakorlatilag borítékolható a győzelme. Avalonnak már jó ideje meg kellett volna érkeznie a huszonegyedik századba, ő pedig annyira vaskalapos, amennyire csak lehet. Az apád se kifejezetten a fejlődés híve, de még mindig jobb, mint Grace. Nem tudom, mit mondott neked arról, miért zár be, de komoly esély van rá, hogy többé senki sem hallott volna rólad, ha nem hozunk ki onnan.

– Úgy érted, hogy meg akart ölni? – kérdeztem elvékonyodott hangon. Se nem kedveltem Grace nénit, se nem bíztam benne, de hogy meg akarna ölni, az sosem jutott eszembe. Ez annyira erőltetett ötletnek tűnt, hogy képtelenségnek tartottam. De persze ugyanígy képtelenség volt egy csomó más is, ami megtörtént.

– Nem, talán nem ölt volna meg – ismerte be. – Legalábbis amíg van más mód, hogy távol tartson az apádtól.

A kocsí megállt, és Ethan számára ez ürügyet kínált arra, hogy ne kelljen bővebben kifejtenie.

– Ha már biztonságban vagyunk, akkor annyi kérdésedre válaszolok, amennyire csak akarod – mondta. – De addig azt szeretném, ha csendben maradnál.

Motyogott valamit az orra alatt, én pedig anélkül, hogy próbára kellett volna tennem, tudtam, hogy a hangom

ismét szabadságra ment.

Hatodik fejezet

Amikor lefelé kászálódtam a kocsi hátuljából, őszintén örültem, hogy sehol egy tükör. A ruhám összevissza gyűrődött attól, hogy benne aludtam, a hajamra rettenetesen ráfért volna egy kefe áldásos tevékenysége, és emellett mindenütt szalma és törek borított. Ethan –, bár ugyanazon a szekéren ült – valószínűleg valami szalmariasztót használhatott, mert ugyanolyan tökéletesen nézett ki, mint amikor felkapaszkodott. A különbséget az orrom alá is dörgölte, egy szál szalmát kicsippentve a hajamból. Amikor rámeredtem, rám kacsintott, és ismét a hajam felé nyúlt. Félreütöttem a kezét, de nem tudtam megállni, hogy az ujjaimmal végig ne gereblyézzem a hajamat, lesimítva és egyben a maradék szalmát kifésülve.

Körülnéztem, és felfedeztem, hogy egy zárt, kövezett udvaron állok, amelyet alacsony, téglából épült sorházak fognak közre. Ezek sokkal kevésbé tűntek egzotikusnak, mint a többi épület, amit eddig Avalonban láttam, bár az udvar némileg javított az összképen. Egy feketébe öltözött alak vált ki az árnyékból, és felénk indult. Nem láttam túl jól, mert nem nézett felém. Egy pillanatra megszállt a remény, hogy esetleg a segítségemre lehet, de gyorsan elenyészett, amikor Kimber szó nélkül a kezébe

adta a ló kötőfékét. Úgy tippeltem, ő lehet a szekér tulajdonosa, Ethan kanos haverja, és igazán hálás voltam, amikor egy rövid bólintás után elvezette a lovat és a kocsit ahelyett, hogy velünk maradt volna.

– Diákszállások – intett Ethan a környező házak irányába. – Az egyetem itt van lefelé az úton. Az az én szállásom – mutatott egy első emeleti ablakra –, az pedig Kimberé – mutatott a pont szemben lévőre. Vetettem egy pillantást Kimberre, de még mindig nem tűnt elég idősek ahhoz, hogy egyedül lakjon. Persze az ismereteimtől még lehetett valami fura tünde, aki tizenhat éves korában hagyta abba az öregedést, és valójában idősebb, mint az anyám. Ethan ismét vigyorgott. Ha a tündéknek keletkeznek nevetőráncaik, akkor még harmincéves kora előtt ráncos lesz. – De most nem oda megyünk.

Míg ő beszélt, Kimber a hátam mögé került. Nem ért hozzám, de tudtam, hogy a legkisebb jelre elkapna. Ethan felgyűrte a karján a hosszú ujjú pólót, és úgy tett, mintha valami nagyon nehezet készülne felemelni. De nem láttam semmi emelhetőt. Kimber felhorkant mögöttem:

– Hagyd már abba a bohóckodást, és csináld! *Mit csináljon?* – csodálkoztam.

Ethan vett egy mély lélegzetet, és mellmagasságban maga elé tartotta a kezét, tenyérrel lefelé. Súrlódó hang hallatszott, mintha kőcsúszna kövön. Ethan újabb lélegzetet vett, majd lassan pár centivel feljebb emelte a kezét.

Leesett az állam, amikor néhány kőlap kiemelkedett az udvar talajából. Ethan oldalra mozgatta a kezét, a kövek pedig követték, láthatóvá téve egy sötét üregbe vezető létrát. Ethan lehelyezte a köveket, és nagyot fújtatva kiengedte a levegőt. Izzadt és kifulladt, de mosolygott.

– Egyre jobban megy – mondta mögöttem Kimbernek.

– Mindjárt eldobom magam – válaszolta a testvére. Ethan csalódottnak látszott a hangsúlyától, de viszonozta:

– Megnézném, amikor te csinálod.

Abból, hogy Kimber csendben maradt, rájöttem, hogy ő nem lenne képes erre. Ethan önelégülten mosolygott rá, majd belépett az üregbe, és mászni kezdett lefelé a létrán a sötétbe. Összeborzadtam, és próbáltam elhátrálni, de persze Kimber ott volt, és a létra felé ösztökélt. A hangom még mindig nem működött, úgyhogy tiltakozni sem tudtam.

– Rajtad áll, hogy a létrán akarsz lejutni, vagy nem – mondta Kimber, és újra megborzongtam. Nem volt

kétségem afelől, hogy ha nem szánom rá magam a lemászásra, egyszerűen lehajít.

A kezem reszketett, ahogy átvetettem a lábamat a perem felett, és a létrára léptem. Általában nem félek a sötétben, és eddig még azt sem vettem észre, hogy klausztrofóbiás lennék, de most szinte pánikba estem a gondolattól, hogy le kell másznom az ismeretlen sötétségbe. Az egyetlen dolog, amit a lemászásnál is kevésbé szerettem volna, a Kimber közreműködésével történő lezuhanás volt. Arra koncentráltam, hogy egyszerre csak egy lépést tegyek, és reméltem, hogy izzadt tenyerem nem csúszik le a fém létrafokokról.

Alattam Ethan visszhangzó mormolását hallottam, majd fellobbant egy fáklya. Lenéztem, és láttam, hogy három méterrel lejjebb egy alagút bejáratánál áll. Intett, hogy haladjak tovább, de épp csak hogy képes voltam annyira összeszedni magamat, hogy még egy lépést megtegyek.

– Ne aggódj – mondta – ha leesel, elkaplak.

Ez valahogy nem volt olyan megnyugtató, mint amilyennek szánta. Tovább ereszkedtem lefelé, türelmetlenül várva, hogy szilárd talajt érezzek a lábam alatt. Még nem értem teljesen le, amikor Ethan felnyúlt, és segítségként a derekamra tette a kezét. Meglepetésemben nyikkantam egyet, és lecsúsztam az

utolsó néhány lépcsőfokon, sokkal közelebb landolva hozzá, mint ahogy vártam. Mivel a nyikkanás azt jelentette, hogy visszakaptam a hangomat, úgy gondoltam, ideje megpróbálkozni egy újabb sikítással. Ethan lenézett rám, és mosolygott. A keze még mindig a derekamon nyugodott, és én haboztam egy pillanatig, elnémulva az érintésétől. Mire magamhoz tértem, a járókövek visszakerültek a helyükre, és elzárták a fenti nyílást.

Kimber félútról leugrott, csendesen és kecsesen érkezve mellém. Ethan arrébb lépett, és lekapta a fáklyát a falról.

– Erre – mondta, és bevezetett minket az alagútba.

Itt a föld alatt olyan hűvös volt, össze kellett szorítanom a fogamat, hogy ne vacogjon. Az alagút bejárata betonozott volt, de pár méter után a falak, a padló és a plafon is tömör sziklára változott. Hirtelen rádöbbsenem, hogy magában a hegyben járunk.

A főalagútba más alagutak torkollottak, amelyek vége a sötétbe veszett, de Ethan egyenesen haladt. Komoly csatát kellett volna vívnom a klausztrofóbiával, ha hajlandó lettem volna arra gondolni, mekkora súly nehezedik az alagút plafonjára. Kényszerítettem magam, hogy ne foglalkozzak ezzel, de nem volt könnyű.

Ethan végül bevezetett minket az egyik mellékalagútba. Még csak pár métert tehettünk meg, mikor távoli beszédhangokat hallottam. Sem Ethan, sem Kimber nem tűnt riadtnak ettől, és bár a visszhangzó alagútban ezt nehezen lehetett megmondani, eléggé biztos voltam benne, hogy közeledünk a beszélőkhöz. Amikor a távolban tűz narancs és aranyszín fénye villant, tudtam, hogy igazam volt.

Végül egy boltíves folyosóra értünk, amelyet súlyos fagerendák támasztottak alá. Követtem Ethant a folyosón, majd megálltam, döbbenten bámulva a szemem elé táruló látványt. Az alagutak, amelyeken keresztüljöttünk, egyértelműen emberi kéz munkái voltak, de most egy olyan teremben álltunk, amely természetes barlangnak tűnt. Cseppkövek függtek a mennyezetről, mint a sárkányfogak, a szanaszét szórt székeket és kanapékat pedig álló cseppkövek vették körül. A barlang egyik fala mentén egy földalatti folyó folyt, a vize tiszta és meglepően mély volt.

Fényt csak a falakon és a nagyobb cseppkövek oldalán elhelyezett fáklyák adtak, de ez elég is volt az egész barlang megvilágításához. Körülbelül egy tucat ember tartózkodott a helyiségben, kis csoportokban üldögélve a székeken és a kanapékon. Mind abbahagyták a beszélgetést, amikor Ethan, Kimber és én beléptünk, és úgy éreztem, minden szem rám mered. Sosem szerettem

a figyelem középpontjában lenni, és ha lehet, még kevésbé élveztem most, kócosan és gyűrötten, egy olyan tökéletes kinézetű fickó mellett, mint Ethan. Úgy döntöttem, nem hagyom, hogy megfélemlítsenek, és visszabámultam rájuk.

A teremben ülő személyek körülbelül fele tünde volt, a másik fele egyértelműen embernek tűnt. Néhányan azokat az olcsó műanyag poharakat szorongatták, amiket gondolatban a söröshordós bulikhoz társítottam. (Na, nem mintha valaha is jártam volna söröshordós bulin. Én nem tartottam a nyájjal, amikor ilyenekre mentek. Na, jó, egyáltalán nem tartottam a nyájjal, de ez most nem tartozik ide.)

Kicsit elkésve vettem észre a nagy fémhordót a barlang közepén. Ethan azt mondta, hogy a fent látott házak diákszállások. A kíváncsi arcokat végignézve úgy számoltam, talán egy vagy kettő lehet közöttük, aki elég idős a törvényes alkoholfogyasztáshoz. Mármint az Államokban. Fogalmam sem volt, hány éves kortól lehet inni Avalonban. Egy (remélhetőleg) dölyfös pillantást vetettem Ethan felé.

– Az egész csak azért csináltad, hogy elhozz egy bulira? A szája ismét mosolyra görbült.

– Nem kifejezetten. Isten hozott a bolygó legszorosabb értelemben véve Földalatti Diákszervezetében.

A legközelebb ülők felkacagtak a debil szójáték hallatára.

– Majd bemutatlak később, de most tartozom némi magyarázattal.

Nagy belépőnk szemmel láthatóan csak rövid ideig volt érdekes, az ott lévők vagy tovább beszélgettek társaikkal, vagy tovább itták magukat hülyére velük. Kimber elhúzott mellettem, és csatlakozott az egyik kanapén két eltéveszthetetlenül tünde fickóhoz. Ahogy lehuppant közéjük, azonnal teljesen másnak tűnt. Jégkirálynő-ábrázata barátságos mosolyban olvadt fel, merev tartása ellazult, szinte emberinek látszott. Az egyik fickó átvette a karját a vállán, és úgy tűnt, ez ellen sincs kifogása.

– Nem olyan rémes ám – súgta a fülembe közel hajolva Ethan –, csak én a legrosszabbat hozom ki belőle.

Úgy gondoltam, a válaszlehetőségek legjobbja a diplomatisztikus csend. Ethan szeme gyanúsan csillogott, mintha tudta volna, hogy nem igazán sikerült meggyőznie. Most, hogy volt elég fény, kiderült, hogy a szeme a kék egy különös árnyalatában játszik, kékeszölden irizál. Nem emberi lény szeme volt, dacára annak, hogy egyáltalán nem a tündékről alkotott előítéleteknek megfelelően viselkedett (szemben Kimberrel).

A barlangban a többi ember a földalatti hideghez öltözködött, de én reszkettem a rövid ujjú pólóban. A hideg – úgy tűnt – a tündéket nem zavarja. Ethan egy üres kétszemélyes kanapéhoz vezetett, amelynek háttámlájára egy kötött gyapjúkendő volt rádobva. Ethan a kezembe adta, és én hálásan kanyarítottam a vállam köré. Jelezte, hogy üljek le mellé. Egy kicsit túl közel voltam hozzá ahhoz, hogy igazán kényelmes legyen, de leültem, begubózva a kendő melegébe. Ethan hátratámasztotta a könyökét a kanapé háttámláján, és felém fordult. Most az egyszer nem mosolygott és nem mulatott semmin.

– Mennyit tudsz az avaloni politikáról? – kérdezte.

– Hát... eléggé semennyit – grimaszoltam, szemmel látható tudatlanságom miatt szégyenkezve.

Azt terveztem, hogy itt fogok élni. Egyértelműen többel kellett volna olvasnom annál, mint hogy hol vannak a legjobb éttermek, és hová érdemes menni bevásárolni. A mosoly visszatért.

– Ne legyen emiatt rossz érzésed. Aki nem él itt, vagy legalábbis nem tölt sok időt Avalonban, nagyon ritkán van képben. És általában amit tudni vélnek, abban is tévednek. Azt biztosan tudod, hogy a múltban az emberek és a tündék elkeseredett harcot folytattak Avalonért.

Bólintottam. Avalon volt a világ legkívánatosabb, a legtöbb csatározás célpontját nyújtó városa, maga mögé utasítva Jeruzsálemet is. De több mint száz éve már béke honolt, mióta kikiáltották a város függetlenségét NagyBritanniától és Tündeföldétől egyaránt. Most szuverén államként tartották nyilván, bár Anglia vette körül. Valahogy úgy, mint Róma Vatikánvárost.

– Avalont az a szervezet irányítja, amelyet Tanácsnak hívunk. Ennek tizenkét általános tagja van: hat ember és hat tünde. Az embereket demokratikusan választják, de a tündéket *nem* tó/demokratikusan. – Folytatta, még mielőtt esélyem lett volna megkérdezni, mit ért ezen. – Van egy tizenharmadik tag is, aki szavazategyenlőség esetén dönt. Ő a Konzul, őt a Tanács jelöli. Hogy ember vagy tünde-e a Konzul, az tízévente kötelezően változik, így egyik faj sem kerülhet fölénybe. A jelenlegi emberi Konzult kicsivel több, mint egy év múlva egy tünde váltja majd fel. – Az arckifejezése keserűen gúnyossá vált. – Valószínűleg a lehető legrosszabb pillanatot sikerült kiválasztanod arra, hogy meglátogasd apádat, éppen most, amikor a vízcsapból is a konzuli címre ácsingózó, minden intrikára kész jelöltek folynak.

– Oké, ez valóban izgalmas állampolgársági lecke volt. De engem igazából az érdekelne, hogy *nekem* mi közöm van mindehhez? – válaszoltam.

– Talán semmi – mondta. Azt hiszem, megint azt a hülyén nézős, állkapocsleesős pofát vágtam. – Ahhoz, hogy biztosat tudjunk, meg kell várnunk a napfelkeltét. Ezt a részt még nem mondhatom el. Van egy... izé, teszt, amit nappal kell megcsináltatnunk veled. Ebből kiderül majd, hogy fontos szereplő vagy-e a valóságban is, vagy csak a családod legbecsvágyóbb álmaiban.

Dadogva próbáltam valami értelmeset kérdezni, miközben az agyam szédülten pörgött.

– Tudom, hogy zavarosan hangzik – mondta Ethan –, de nem akarlak befolyásolni, és ezzel megghiúsítani a holnapi tesztet.

– Miféle teszt ez? – sikerült végül kinyögnöm elfúló hangon. Bátorítóan a vállamra tette a kezét.

– Semmi rémisztő, ígérem. Ezt csak én tudnám eldönteni!

– És a teszt után elmehetek majd? Összeráncolta a homlokát, majdnem duzzogva.

– Ha igazán azt akarod, akkor akár *most* is elmehetsz. Van olyan megfelelően biztonságos hely, ahova mehetnél?

A kérdés módjából kitaláltam: tudja, hogy nincs.

– Mit tudsz az apámról, tényleg börtönben van? – kérdeztem a válasz helyett. Ethan bólintott.

– Ha egy olyan kivételezett helyzetű valakit, mint ő, letartóztatnak, az fontos hír. De amit erről hallottam, annak alapján úgy tűnik, alig több mint formáság – bár az ellenségei mindent megtettek, hogy lelassítsák az igazságszolgáltatást.

Nagyot nyeltem. Ha apám nem kerül ki a börtönből villámgyorsan, akkor komoly csávába kerülök. Még annál is nagyobbba, mint amilyenben most vagyok.

Ethan felém nyúlt, és megfogta a kezemet. A hüvelykujjával megsimogatta a kezem fejét. Az érintése áramütésként ért.

– Ne aggódj – mondta –, biztonságban leszel Kimberrel és velem.

Kételkedve felhúztam a szemöldökömet, bár a szívem összevissza vert attól, hogy a kezét a sajátomon éreztem. Tudom, hogy nem nagy ügy, de *nekem* teljesen új volt. A randizás az én koromban a legtöbb lánynak mindennapos dolog, de mivel az iskolai feladatok teljesítése mellett én a háztartást is vezettem, amikor anya túl részeg volt hozzá, nem igazán volt sok időm. Az első és egyetlen randi, amit valaha is összehoztam, katasztrofálisan végződött. Anyám berúgott, és lezuhant a lépcsőn. Nekem az ügyeletre kellett vinnem, amikor a találkozőm lett volna, és túlságosan zöldfülű voltam ahhoz, hogy átrakjam az időpontot.

– Iszonyú fáradtnak látszol – mondta Ethan kedvesen.
– Nem akarsz lefeküdni és aludni egy kicsit? Kimber és én afféle társvezetői vagyunk a Földalattiaknak, úgyhogy itt kell maradnunk, míg a buli véget ér. De ha inkább azt szeretnéd, kaphatsz egy sört, és csatlakozhatsz hozzánk.

A „buli” üldögélő emberekből állt, akik ittak és beszélgettek. Nem ígért kihagyhatatlan izgalmakat, amikor a testem mindenáron vissza akart rángatni az álomba.

– Azt hiszem, inkább pihentetném a szememet pár percre – mondtam, ásítással küzdve. Ethan elengedte a kezemet, és lecsúszott a kanapéről a földre, hogy több helyet hagyjon nekem. Ahogy elvackoltam magam, észrevettem, hogy a hely, ahol ült, finom meleg. Belebújtam a melegségbe, és fájdalmasan tudatában voltam a ténynek: elég közel ül ahhoz, hogy megérintsem. A haja úgy ragyogott, hogy szinte lángolt a fáklyafényben. Elkápráztatva és megigézve figyeltem a ragyogást, aztán az álom lassan mellém lopódzott és elringatott.

Hetedik fejezet

Eddig minden alkalommal, amikor felébredtem Avalonban, valami komoly bajba csöppentem. Ez sem volt kivétel.

Velőtrázó sikoly rántott vissza mély álmomból egyetlen másodperc alatt a teljesen éber pánikba. Néhány további hang is csatlakozott, a sikolyok visszhangzottak, ide-oda verődtek a kőfalak és a mennyezet között. Néhány fáklya kialudt, sötétbe borítva a barlang egyes részeit. Ethan talpra ugrott előttem, és ijedten láttam, hogy egy hosszú, keskeny kést tart a kezében.

– Ide hozzám! – kiáltotta, elég hangosan ahhoz, hogy túlüvöltse a pánikot. Hamarosan egy maréknyi diák rohant elő a cseppkövek közül az ő irányába.

Két emberfiú egy harmadikat támogatott, akinek pólója cafatokra szakadt, a mellkasa még vérzett egy kinézetre karmok tépte sebtől. Mögötte Kimber jött a tünde fickókkal, akikkel haverkodott, de ők hátráltak, nem futottak, és Ethanéhez hasonló késükkel fenyegették a környező sötétséget.

Összemarkoltam a kendőt az állam alatt. Teljesen megzavarodtam attól, hogy mi történik, csak annyit

tudtam, hogy valami rossz. Valami *nagyon* rossz, az ember srácok arcáról leolvasható vakrémületből ítélve.

– Ne mozdulj! – parancsolta Ethan hátra sem nézve, ahogy előrelépett, hogy az emberek és a közé kerüljön – bármi volt is az –, ami a sötétből fenyegetett.

Látva, hogy a sérült fiú összeesik, felpattantam a kanapéról.

A barátai egy fejbólintással megköszönték a helyet, és lefektették. A seb a mellén rondának tűnt, és épp eléggé vérzett, hogy a látványtól szédelegni kezdjek. Az volt az érzésem, hogy egy rémálom közepébe csöppentem. Mindez egyszerűen *képte/enség, hogy* megtörténjen. Az életem eddig is tele volt nehezítésekkel, de legalább nem volt *veszélyes*. Kell lennie valami teljesen ésszerűmagyarázatnak a sikoltásokra, a vérre és a fegyverekre. A valótlanság érzése tartott vissza attól, hogy még jobban megijedjek. Az egyik fiú a fején át lerángatta a pulóverét, és a sebre szorította, alaposan odanyomva. A sebesült srác fájdalmasan felnyögött.

Legnagyobb megdöbbenésemre a másik fiú pisztolyt húzott elő, és bár a padlóra szegezte, a szeme ide-oda járt, célpontot keresve. *Miféle* diákok ezek?!?

Azonnal félretettem a fegyverrel kapcsolatos aggodalmaimat, amikor egy olyasféle éles hang hasított a levegőbe, mint amelyet a táblán húzott köröm ad, csak

tízszer rosszabb. A visszhangok miatt nem tudtam, honnan jön, de úgy nézett ki, a három tündének van ötlete. Egymásnak vetették a vállukat, és a késüket készenlétben tartva, az egyik különösen sötét árnyékos rész felé fordultak.

Aztán az árnyék megmozdult, és kilépett a fáklyák fényébe. A szám elé kaptam a kezemet, hogy ne sikoltsak, mert amit láttam, az nem emberi volt. Még csak nem is hasonlított emberre. Úgy nézett ki, mint egy pálcákból és szálakból összeeszkábált, távolról humanoid alkatú valami, hatalmas fekete szemekkel. Az ujjait alkotó pálcák vége éles volt, és néhány véresen csillogott. A gyomrom hirtelen felfordult, amikor észrevettem, hogy egy másik éles tartozékkal is fel van szerelve, ami a teremtmény lába közül meredt elő. Azon is vér volt. Kinyitotta a száját, és egy sor újabb borzalmas csikorgást hallatott, amitől muszáj volt befognom a fülemet. A cseppkövek mögül két újabb teremtmény bukkant elő. A tündék kissé eltávolodtak egymástól, mindegyikük kinézett magának egy-egy lényt. Az emberfiú próbált tisztán célozni, de valamelyik tünde mindig útban volt.

– Fogja őket a golyó? – kérdezte.

Ethan, lassan és óvatosan haladva a kinézett célpont felé, a háta mögé vetett egy gyors „nem”-et.

– A fenébe! – káromkodta el magát a fickó, és nem tudtam nem egyetérteni vele. Eltette a fegyvert, és hősiezen a háta mögé terelt engem.

A lények újra csikorogtak, majd mind a három egyszerre ugrott. Visszafojtottam a saját sikolyomat.

– Jason! – egy hang kiáltott mögöttem rémülten.

A fegyveres – nyilvánvalóan Jason – megpördült, és én is ugyanezt tettem. Egy újabb lény lopakodott mögénk, és a kanapé háttámlájára telepedett. A szeme olyan kifejezéstartelen volt, mint két tintapaca, de még így is majdnem fizikai érintésként éreztem, ahogy rám meredt. A kanapén ülő fickó rémületében megdermedt, és ha a teremtmény rá vadászott volna, mostanra már múlt időben emlegetnénk őt. De az csak rám figyelt. Újra rikoltott, majd a kanapé hátuljáról rám ugrott.

Ösztönösen összehúztam és előre vetettem magam, szemben a fölöttem elugró lénnel. Szerencsétlenségére Jason közvetlenül mögöttem állt, így amikor én lehúzódtam, a lény csapása az ő mellkasát érte. Durván a földre terítette. Sikoltottam. Nem tudtam mást tenni.

Jason barátja előrelódult, elkapta és elrántotta a lényt. Jason arcán karom tépte sebek tátongtak. A lény a barát felé fordult, pálcikavékonyágú karjával visszakézből odacsapott, mire a fiú szabályosan elszállt. A teremtmény győzedelmesen felkiáltott, és úgy tűnt, a

szemem láttára nagyobbra nő. Elindult, Jasonre meresztve a szemét. Feltápáskodtam, és hisztérikusan kerestem valamit, amivel a segítségére lehetnék.

Ami ezután történt, abban az ösztön vezérelt. Fegyvertelen voltam, és még ha lett volna nálam egy olyan tündekecs, akkor is valószínűbb, hogy magamat kaszabolom össze, mint hogy a lényben tesztek kárt. De egyszerűen képtelen voltam haszontalanul álldogálni, arra várva, hogy valami szuperhős megmentsen, különösen akkor, amikor a teremtmény a jól láthatóan sebesült Jason felé igyekezett.

Rémültebben, mint bármikor életemben, lekanyarítottam a még mindig a vállamon lógó kendőt, és meglobogtattam, mintha egy lepedő lenne, amit az ágyra akarok teríteni. Közvetlenül a lény fején landolt, én meg elengedtem.

Azt reméltem, hogy ha a látásban akadályozom, akkor lelassíthatom egy kicsit, de a tervem jobban működött, mint amire számítottam. A szörny megpróbálta letépni a kendőt a fejről, de a testéből kiálló szálak és pálcák belegabalyodtak a fonalakba. Felháborodottan ríkoltozva tépni kezdte a kendőt a karmaival.

Az elterelő hadművelet pont elég időt adott Ethan számára, hogy hozzánk rohanjon. A kése újra és újra megvillant, ahogy átdöfte a kendőt, és az alatta viaskodó

lénybe mártotta. Undorító fekete cseppek hullottak a pengéről, és a rikoltozás fájdalmas kiáltozássá vált. Ethan nem hagyta abba a döfködést, míg a hangok el nem haltak, és a lény a padlóra nem zuhant. Pislantottam egyet, mire a test hirtelen elvesztette a formáját. Vesszők és pálcák kusza halmazává és zsíros, fekete iszappá alakult.

A kiáltozás és rikoltozás hirtelen megszűnése olyan volt, mintha megsüketültem volna – kivéve, hogy hallottam a saját kapkodó lélegzetemet, miközben az agyam próbálta felfogni az imént történtekeket.

Rám nem is figyelve, Ethan lehajolt, hogy megvizsgálja Jasont, miközben Kimber és a barátai a két másik fiút vették gondjukba. Jason szenvedő arccal hunyta le a szemét, és egy zsebkendőnek tűnődolgot szorított vérző arcára. Ethan feltépte a pólóját, és óvatosan tapogatta a bordáit.

– Törés – hallottam, hogy ezt motyogja, mikor Jason egy könnyűérintése alatt összerándult. – Most egy kicsit még rosszabb lesz, mielőtt javulni kezdene – figyelmeztette, majd mindkét kezét Jason mellkasára tette.

Láttam, hogy Jason tekintetében félelem villant. Nem ismertem, nem tudtam volna a nevét sem, ha a másik fiú nem kiáltja, de talán az anyámmal való sokéves törődés

miatt kialakult bennem a gondoskodás ösztöne. Jason másik oldalára térdeltem, és megfogtam a kezét. Hálásan megszorította.

Ethan ismét mormogott valamit, és úgy éreztem, minden apró szőrszál égnek mered a karomon. Ethan kétségtelenül valamilyen mágiát alkalmazott, és bár ez nem volt szokatlan Avalonban, számomra teljesen szürreálisnak tűnt. Aztán Jason felkiáltott, a háta ívbe feszült, és a keze szinte szétmorzsolta az enyémet.

Ez csak néhány másodpercig tartott, majd a teste hatalmas, megkönnyebbült sóhajjal visszazuhant. Becsukta a szemét, és rájöttem, hogy elájult.

– Mik voltak ezek? – kérdeztem Ethant, és közben reszketni kezdtem a késleltetett sokktól. Láttam, ahogy megfeszülnek az állán az izmok, mikor összeicsikordítja a fogát.

– Szálkások – mondta, majd kiköpött, mintha a szónak rossz íze volna. Ezzel nem jutottam sokkal előrébb.

– Mik azok a szálkások?

Hátraült a sarkára, és félresimította a haját az arcából.

– Tündeföldei teremtmények. Amelyeknek nem lenne szabad betenniük a lábukat Avalonba.

– Nemlátó teremtmények – mondta Jason, és most vettem észre, hogy mégsem ájult el. Furcsán nézett

Ethanre.

Már megállapítottuk, hogy sajnálatosan keveset tudok Avalon és Tündefölde működéséről, de a Látó-és a Nemlátó-házról még én is hallottam valamennyit. Az egész Tündefölde vagy az egyik, vagy a másik udvarhoz tartozott, amelyek néha háborúban, néha kelletlen békében álltak egymással. A Látó tündék voltak a „jók”, bár a tündékről beszélve a jóság viszonylagos fogalom. A Nemlátók udvarához tartoztak a rosszfiúk – a koboldok és szörnyek, meg az éjszaka teremtményei. Szemmel láthatóan ide tartoztak a szálkások is. Ethan szemrehányóan meredt Jasonre.

– Nem rokonaim, úgyhogy ne nézz rám úgy, mintha közējük tartoznék. Segített neki felülni.

– Bocsánat – mondta Jason, kerülve Ethan tekintetét. Ethan megütögette a vállát.

– Nem vagyok megsértődve, és nem hibáztatlak azok után, ami történt. A szálkásokhoz hasonló teremtmények miatt van a Nemlátóháznak olyan rossz híre.

Eltartott egy pillanatig, mire felfogtam a szavai értelmét, de amikor sikerült, alaposan meglepődtem azon, ami szerintem a dolog vicces része volt. -Te Nemlátó vagy?! – félig kérdés volt, félig rémült kiáltás.

– Igen – válaszolta Ethan. – Mint nagyjából az avaloni tündék fele. És nem, mi ugyanúgy nem vagyunk

egyformán gonoszak, ahogy az emberek sem mind jók.

Jason csak félig látszott meggyőződtnak, de az is igaz, hogy még mindig fájdalmai voltak. A szemöldökömet ráncolva néztem Ethanre, magam sem voltam teljesen biztos benne, hogy mit is gondoljak a most megtudottakról. Nagyon is hozzáértőn forgatta azt a kést, ügyesen döfködte halálra azokat a rémeket. Nehéz volt nem arra gondolni – ismét –, hogy vajon a jók vagy a gonoszak közé tartozik.

– Úgy tudtam, hogy amióta Avalon elszakadt Tündeföldétől, az itteni tündéknek nem kell csatlakozniuk egyik házhoz sem – mondtam. – Ez csak Tündeföldén számít.

Ethan szárazon felnevetett.

– Igen, elméletben így van. A valóság kicsit más. Ha megfigyeled, akkor sok házat és üzletet láthatsz Avalonban, ahol ki van téve a fehér vagy a vörös rózsza. A fehér rózsza azt jelenti, hogy a ház vagy üzlet a Látóudvarhoz tartozik, a vörös rózsza jelenti a Nemlátót.

A tekintete a mellkasomra tévedt. Lenéztem, és észrevettem a pólómon nyugvó medált. A fehér rózsás kámeát.

Lehet, hogy apa figyelmes ajándékához láthatatlan szálak kötődnek? Sosem említette, hogy a fehér rózsza hordása a Látóházhoz tartozást jelenti. Úgy éreztem,

figyelmeztetnie kellett volna, és szerettem volna tudni, vajon miért nem tette. Ethan a szemembe nézett, és gyanítottam, hogy tudja, mire gondolok.

– Sem Kimber, sem én nem viseljük a vörös rózsát. Szerintünk ez egy idejétmúlt szokás, aminek nagyon jó volna véget vetni. Sosem tettem a lábam Tündefölde földjére, miért kellene deklarálnom a Nemlátó-házhoz való ragaszkodásomat?

Már nem voltam benne biztos, hogy is gondolok erre a medálra. A dolog nemcsak arról szólt, hogy hordom, vagy leveszem – ebben a pillanatban ez volt az egyetlen kapocs, ami az apámhoz fűzött. Mindenesetre visszaejtettem a pólóm nyaka alá, ahol nem látszott.

Nyolcadik fejezet

Újra megborzongtam a barlang hidegétől. Arról szó sem lehetett, hogy azt a kendőt megint magamra terítsem, úgyhogy a karom alá szorított kézzel átfogtam magam, és beharaptam a számat. Aggódtam, hogy több diák is megsérült, de kiderült, hogy amíg aludtam néhány órát – még a támadás előtt –, a legtöbben hazamentek. Kimber és a sértetlen emberfiú, akit Brentnek hívtak, megfogták az egyik távolabbi kanapét, és odahúzták a helyhez, ahol tömörültünk, kis csoportunktól biztonságot remélve. Jason hálásan dőlt le a kanapén, bár a mozdulattól megint fájdalmas grimaszt vágott.

– Azt hittem, meggyógyítottad – vetettem zavart pillantást Ethanre.

Mogorván nézett, és sötét karikákat láttam a szeme alatt. Csak mostanában jelenhettek meg, mert úgy emlékeztem, a támadás előtt nem voltak ott.

– Én csak magukat a bordákat gyógyítottam meg. A légyszövet körülöttük valószínűleg még mindig rettentően össze van zúzódva.

Megveregette a barátja vállát.

– Bocs, haver. Még nem vagyok túl gyakorlott. Jason kaján vigyort villantott rám.

– Csak szerénykedik!

– Ez új nála – motyogta Kimber, de senki sem mosolygott.

– Ethan igazi mágikus tehetség – folytatta Jason. – A legtöbb gyógyítónak évekig kell gyakorolnia, mire össze tudja forrasztani a csontokat. Ráadásul olyan sokat kell ezzel foglalkozniuk, hogy más varázslatokra alig marad idejük.

Kimber megvetően horkantott.

– És ha Ethan nem pazarolta volna dicsekvésre az energiáját előzőleg, akkor lehet, hogy a hússebeket is meg tudná gyógyítani.

– Elég legyen már, Kimber! – csattant fel Ethan, és felugrott. – Honnan tudhattam volna, hogy megtámadnak?

–Ööö... figyeljete! – próbálkoztam, részben azért, hogy véget vessek a vitának, részben pedig mert valóban féltem. –Nem lehet ezekből több is? Mármint nem jöhetnek vissza? Megint összeborzongtam, és most nem a hidegtől. A szörnyek után maradt gusztustalan kupacokra pillantottam, és azon gondolkodtam, hogy lehet-e mindez valóságos.

– Nem hiszem – mondta Ethan, de nem hangzott túl magabiztosnak. – Ha többen lettek volna, mind együtt támadnak.

Feltűnően a hátát mutatva Kimbernek, Ethan az utolsó emberfiú felé fordult, aki elsőként sérült meg.

A seb felületes pillantásra rosszabbnak tűnt, de amikor Ethan óvatosan lehámozta róla a pulóvert, látszott, hogy már nem vérzik. Három vörös vonal hasította keresztül a srác mellkasát, de a vágások nem voltak olyan mélyek, mint ahogy eredetileg gondoltam. Ethan újabb gyógyító ráolvasást alkalmazott, látszott azonban, hogy már nem sok tartaléka van. A sebek szebbé zártak, de csak egy kicsivel. Kevés kellett hozzá, hogy újra felszakadjanak. A varázsige elmondása után Ethan tántorogva felemelkedett, és egy pillanatra azt hittem, elájul. De nem tette, hanem leült a barlang padlójára, a kanapé támlájának támasztotta a fejét, és lehunyta a szemét.

Kimberre pillantottam, aki még mindig barátságtalanul nézett a bátyjára.

– Be tudod fejezni a gyógyítást? – kérdeztem, és rögtön tudtam, hogy ez nem volt jó kérdés. A tekintete még barátságtalanabbá vált.

– Nem – vetette oda, majd karba fonta a kezét, és elnézett mellettem.

Na, azt hiszem, ez kényes pont volt. A másik tündére néztem, arra, amelyik lehetett Kimber barátja is. Vállat vont.

– Nem tudok eleget ahhoz, hogy valóban számítson - mondta. – Még ha foltoznék is rajta egy kicsit, akkor is kórházba kéne vinni.

– Nem kéne hívnunk a rendőrséget, és elmondani nekik ezt az egészet? – kérdeztem. Lehet, hogy a rendőrök nekem is segítenének kikerülni a csávából.

Senki sem állta a tekintetemet, de az volt az érzésem, hogy ez a kérdés kényelmetlenül érinti őket. Meglepő mennyiségű fegyver került elő, amikor a szálkások megtámadtak minket. Lehet, hogy a Földalatti Diákoknak túl sok rejtegetnivalójuk van ahhoz, hogy meg merjék kockáztatni a rendőrség kihívását.

– Nem szükséges – szólt közbe Ethan. – A szálkások nem tartoznak a rendőrség hatókörébe. Majd szólnunk kell a határőrségnek, de biztos vagyok benne, hogy ezt ebben a pillanatban te sem tartanád túl jó ötletnek.

Nem voltam benne annyira biztos, mint Ethan gondolta, de most nem akartam vitát nyitni erről.

– Nem mehetnénk el innen? Légyszi...!

Ez ellen a többieknek sem volt ellenvetésük. Ethan felsegítette Jasont, Kimber pedig a másik fiút támogatta.

Úgy tűnt, mindenki képes járni, bár nem lehetett nem észrevenni az erőlködést az ember srácok arcán.

Amikor elhagytuk a barlangot, majdnem biztos voltam benne, hogy ugyanarra megyünk, ahonnan jöttünk – bár én nagyon rosszul tájékozódok.

Én vagyok az, aki képes egy szekrényben is eltévedni, de most az egyszer igazam volt. Ethan azonban nem hitte, hogy elég ereje maradt volna a járólapok felemelésére, úgyhogy a földalatti alagutak másik kijáratához vitt minket. Ez – rendkívül kényelmesen – a tündefiú házának pincéjébe vezetett. Még mindig nem tudtam a nevét, ahogy a másik sebesült emberét sem, de úgy gondoltam, nem ez a legjobb alkalom a bemutatkozásra.

Itt szétváltunk, az emberek és Kimber barátja az ügyeletre mentek, Kimberrel és Ethannel otthagytak engem. Átvánszorogtunk a lakótelepen. Ilyen késő éjjel szinte senki sem volt az utcán. Arra gondoltam, hogy vajon mennyire számíthatnak hétköznapiak Avalonban a szörnytámadások. Anyám mindent bevetett azért, hogy sose tegyem a lábam erre a földre, úgyhogy biztosan nem hagyta volna ki az utcákon kószáló lidércnyomásos lények támadásait. Ugyanakkor kellett valami okának lennie, hogy az a fiú pisztolyt hordott magánál, és a tündék késekkel voltak felfegyverkezve.

Próbáltam visszaemlékezni, miért is tűnt jó ötletnek idejönni.

Közben visszajutottunk az udvarba. Ethan megfogta a karomat, mintha támogatna, bár nem volt rá szükségem.

– Nagyon kimerültnek látszol – mondta.

– Te is.

Ferdén mosolygott, de a tekintetén észre lehetett venni, hogy erőlködik.

– Mindannyiunknak jót tenne némi alvás.

Elindultunk az egyik épület felé, de Kimber hangosan megköszörülte a torkát. Ethan visszafordult, és ránézett.

– Minek nézel te engem? – kérdezte.

A történetek után kicsit lassú volt a felfogásom, úgyhogy először nem is értettem, miről beszélnek. Kimber csípőre tette a kezét, és rámeredt. Éreztem, hogy beszédes tekintete sok mindent mond, de ha agyonütnek sem tudtam volna kitalálni, miket. Ethan felháborodott horkantással elengedte a karomat, és Kimber felé taszított.

– Remek! – vetette oda, majd anélkül, hogy rám pillantott volna, megfordult, és elcsattogott a háza felé.

Ekkor végre leesett. A saját lakrészébe akart vezetni engem. Csak én és ő. Az arcomat előntötte a pír. Lehajtottam a fejemet, hogy Kimber ne lássa.

– Gyere! – mondta, és felém intett, én pedig követtem, miközben próbáltam szavakat találni a naivitásomra.

Ha Kimber nem tiltakozik, gondolkodás nélkül követtem volna Ethant a lakásába. Úgy értem, hogy ő egy fantasztikusan vonzó, hozzám kicsit túl idős tünde srác volt, és bár úgy éreztem, hogy egész este flörtölt velem, az ötlet, hogy egy nem túl jó kinézetűfélvér tinédzser érdekelhetné, teljesen örültnek tűnt. De akkor is *férfivolt*, én meg már nem voltam gyerek. Kimber lakrésze nem úgy nézett ki, mint ahogy egy diákszállást elképzeltem. Nem mintha magában a lakásban lett volna bármi különleges, de a berendezésben annál inkább. Ha a néhány árulkodó modern tárgyat – például a telefont vagy a tévét – eldugjuk, akár egy tizenkilencedik századi udvarházban is lehetett volna. Olyan volt, mint egy Jane Austen-film díszlete. És fogadni mertem volna bármiben, amim csak van -persze az ebben a pillanatban nem volt túl sok -, hogy a bútorzat eredeti antik, nem pedig másolat.

A hely gyönyörű, de furcsán hideg volt. Valahogy úgy, mint maga Kimber. Minden halványkék és halványzöld árnyalatokban pompázott, és minden a helyén volt. A dohányzóasztalon rendezett halomban álltak a magazinok. A tévé, a zene- és DVD-lejátszó távirányítója egymás mellett, egymástól pontosan azonos távolságra

hevert. Elgondolkodtam azon, hogy vonalzóval mérte-e ki, vagy elég volt hozzá a szemmértéke.

– Csak egy hálósobám van – mondta, amikor megálltam a szoba közepén, azon tétovázva, mit csináljak. – A kanapé nem túl kényelmes, de még mindig jobb, mint a földön aludni. Rám vigyorgott, és hirtelen sokkal jobban hasonlított Ethanre.

– Fel kéne ajánlanom az ágyamat, de én nem vagyok ennyire önzetlen.

Mióta beléptünk a lakásába, úgy tűnt, felengedett. A vállát lazábban tartotta, a mosolya nyílt és fesztelen volt. Vagy disszociatív személyiségzavarban szenvedett, vagy tényleg Ethan tette feszültté. Inkább az utóbbira tippeltem.

– Hogy bírod? – kérdezte hirtelen együttérzéssel. – El sem tudom képzelni, min mégy keresztül.

– Hát, egy kicsit szét vagyok esve – ismertem be. De azért alapvetően jól vagyok. Bólintott, mintegy jóváhagyólag, majd eltűnt a hálósobájában, és kisvártatva egy takaróval és egy párnával jelent meg.

Kételkedve néztem a kanapéra. Annyira tűnt kényelmesnek, mint egy parki pad – mintha arra készült volna, hogy nézzék, nem pedig ráüljenek.

– Sajnálom, hogy nincs semmi kényelmesebb – mondta Kimber, elkapva a pillantásomat.

– Jó lesz ez – válaszoltam, mert nem akartam hálátlannak tűnni. – Jobb, mint bezárva lenni egy cellába, még ha az ágy kényelmesebb volt is ott.

Kihagytam volna a szálkások támadását, illetve Ethan és Kimber emberrablásnak tűnő megmentési módszereit, de tényleg hálás voltam, hogy nem kell az éjszakát Grace néni szárnyai alatt töltenem.

– Kösz, hogy kihoztatok! Összeráncolta a szemöldökét, és félrenézett.

– Nagyrészt Ethan csinálta. Én csak vele tartottam.

Lehet, hogy bolondság, de az volt az érzésem, hogy ez rosszulesik neki.

– Te is segítettél – mondtam.

Önmagát lekicsinylő dörmögéssel hessegette el az állításomat.

– Igenis, hogy segítettél! – bizonygattam. – A szálkások megöltek volna minket, ha nem vagy ott.

Felderült az arca.

– Az egyiket megöltem – mondta, és izgatottnak tűnt. – És még mágiára se volt hozzá szükségem.

A mosolya kiszélesedett, a szeme boldogan csillogott.

– Ha most örömdben szökdécselni és tapsikolni kezdesz, akkor már itt sem vagyok – motyogtam

megjátszott kétségbeeséssel, mire tényleg elnevette magát. Kimber, a Jégkirálynő elhagyta a palotát.

– Most úgy érzem magam, mint egy harcos hercegnő - mondta. – De az se volt semmi, ahogy kapcsoltál, és belegabalyítottad azt a szálkást a vállkendődbe.

Kipirultam a dicsérettől.

– Az azért inkább csak szerencse volt.

– Nem igaz! Mindketten jók voltunk éles helyzetben. Együtt lehetünk harcos hercegnők. Vigyorogtam egy jót, ahogy magam elé képzeltem.

– Oké, benne vagyok, de csak ha nem kell láncszövet bikinit hordanom.

– Megegyeztünk – mondta, és kezét nyújtott. – Most pedig nem tudom, te hogy vagy vele, de ideje, hogy ez a harcos hercegnőaludjon végre. Van még bármi, amire szükséged van, mielőtt magadra hagylak?

Egy órán át tudtam volna sorolni, mi mindenre van szükségem, de ehelyett felöltöttem a legbátrabb mosolyomat.

– Nem, kösz, minden oké.

– Akkor jó, viszlát reggel!

Vettem egy gyanakvó pillantást a kanapéra, majd lehámoztam a cipőmet, és elrendeztem a párnát meg a takarót, amennyire csak lehetett. Ezután bekászálódtam

rögtönzött vackomba, és próbáltam semmire se gondolni. Még azelőtt mély álomba merültem, hogy eldönthettem volna, a fekhely gyötrelmesen kényelmetlen, vagy csak nyomorúságos.

A következő ébredésemkor üdítő változatossággént éltem meg, hogy semmilyen vészhelyzet nincs. A nyakam és a hátam megmerevedett és fájt, s a fejemet sem éreztem sokkal tisztábbnak, mint amikor földet értem Londonban, de legalább éppen senki nem rabolt el, és szörnyek se támadtak rám.

A görcsök kioldásának hiú vágyától vezettetve nyújtózkodtam egy kicsit, majd felkeltem, és a konyha felé indultam, ahonnan változatos zajok jelezték, hogy Kimber már felébredt.

Pont jókor fordultam be a sarkon, hogy lássam, amint egy adag Cheerios gabonapelyhet zúdít egy tálba, és vissza kellett fojtanom a nevetésemet. Ki gondolta volna, hogy egy tünde jéghercegnő olyan hétköznapi dolgot eszik reggelire, mint a Cheerios?

Bár próbáltam csendes lenni, mégis okozhattam némi zajt. Kimber megfordult, és zsémbes, reggeli pillantást vetett rám.

– Kérsz? – kérdezte, és megrázta a gabonapelyhes dobozt.

A gyomrom egyetértően megkordult, én pedig bólintottam. Próbáltam csak a szemem sarkából bámulni őt, miközben kiszórtam a pelyhet, majd nyakon öntöttem tejjel és cukorral.

Hátborzongató tündekecsességgel mozgott, de ma reggel sokkal emberibbnek tűnt, mint tegnap ^{éjjel}.

Most is olyan természetesen gyönyörű volt, hogy az összehasonlítástól a sorozatbeli csúnya lánynak éreztem magam, de a haját laza csomóba fogta a feje tetején, és egy kifakult flanel-pizsamát viselt, amelyet ránézésre eredetileg férfinak szánhattak. Óvatosan megnéztem, van-e a lábán nyuszi papucs, de *ennyire* azért nem volt emberi.

Amikor a tűzhely fölötti órára néztem, kis híján félrenyeltem. Majdnem dél volt. El sem tudtam hinni, hogy ilyen sokat aludtam.

– Ethan egy körül itt lesz – mondta Kimber. – Aztán elmegyünk veled, és megcsináljuk a... tesztünket.

Nagyot nyeltem. Ethan azt mondta, hogy nem kell félnem. De azt is ígérte a múlt éjjelre, hogy biztonságban leszek a barlangban, úgyhogy nem nevezném megbízható forrásnak. Csak kavargattam a gabonapelyhet a tányéromban, teljesen elment az étvágyam. Kimber egy szivacsot vett elő a mosogató alatti fiókból, és elmosta a tányérját. Nem voltam

meglepve, hogy nem az a fajta, aki csak úgy ott hagyja a piszkos edényt. Aztán rám nézett.

– Tényleg nem nagy ügy. Mármint a teszt.

Bólintottam, és megpróbáltam mosolyogni. De ha nem bíztam Ethan szavaiban, akkor arra sem volt okom, hogy a húgáéban megbízzak. Kimber összeszorította az ajkát.

– Csak meg kell nézned valamit, és elmondani, mit látsz. Ez igazán egyszerű. Oké? Nem mondom, hogy meggyőzőtt, de ejtettem a témát.

– Feltehetek egy kérdést?

Szája afféle fanyar majdnem mosolyra húzódott.

– Ahogy a mellékelt ábra mutatja, ez nyilvánvaló. Haha. Még hogy nyilvánvaló. De szellemes!

– Az avaloniak mindig késsel és pisztollyal járnak?

Emlékeztem, mennyire meglepődtem, amikor Jason előhúzta a fegyverét, és ezredszer is arra gondoltam: úristen, mibe másztam bele!

Kimber egy percre fontolóra vette a kérdést, mielőtt válaszolt. Biztos azon töprengett, mennyit mondjon el.

– Nem mondanám általános szokásnak. De mi vagyunk a Földalatti Diákok, és az avaloni politika gyilkos dolog tud lenni. Szó szerint. Ha Ethan nem lenne, valószínűleg senkit sem tudnánk eléggé megijeszteni ahhoz, hogy foglalkozzanak velünk, de Jason nem

hazudott, amikor azt mondta, Ethan csodagyerek. Már most is hihetetlen dolgokat művel, és félelmetes belegondolni, mire lesz képes, amikor idősebb és gyakorlottabb lesz. Ismét savanyú arcot vágott (kell szót vesztegetnem a kisebbségi komplexusra?), mielőtt folytatta. – Egy nap olyan erő lesz, amellyel számolni kell, és néhányan inkább most számolnának le vele, amíg még megtehetik. Úgyhogy ő egymaga fenyegetéssé változtatta a mozgalmunkat, és ezzel együtt veszélybe sodort minket. Ezért vettük fel azt a szokást, hogy felfegyverkezve járunk.

– Itt nincsenek fegyvertartási szabályok vagy ilyesmi? Felnevetett.

– A hozzánk hasonló radikálisok a törvényeket inkább afféle iránymutatásnak tekintik. Emellett inkább kockáztatom, hogy megvádoljanak engedély nélküli fegyverviseléssel, mint hogy fegyvertelen legyek, amikor a szálkások támadnak.

Egész beszédesnek tűnt ma reggel, jóllehet egyértelműen cenzúrázta a válaszait. Úgy gondoltam, hogy amíg hajlandó válaszolni, én kérdezek.

– Vagyis Avalonban sok szálkástámadás történik?

Abbahagytam az evést, bár még voltak tejben ázó karikák a tálka alján. Kimber kivette a kezemből, és miközben beszélt, elmosta az edényt.

– Általában nem. Csak Tündefölde humanoid lakói léphetnek be Avalonba, bár nehezebb a tünde lényeket távol tartani, mint az embereket kizárni. A határ tündeoldalán nincs olyasféle bevándorlási rendszer, mint amit az emberek bevezettek.

A homlokát ráncok redőzték.

– De a szálkások csak a Nemlátó tündéktől fogadnak el parancsokat. Nem tudom elképzelni, miért akarná bármelyik Nemlátó hatalmasság megtámadni a Földalattiakat. Tudják rólunk, hogy egy Nemlátó jelöltet támogatunk.

– Lehet, hogy rám vadásznak – vetettem fel. Végül is mindenki azt mondta, hogy halálos veszélyben vagyok. – Grace nénit is megtámadták tegnap, és ő azt mondta, hogy szerinte a támadói engem akartak.

Kimber felhúzta a szemöldökét.

– Azt mondd, hogy megtámadták?

Nehezen lehetett nem meghallani a hangjában a kételkedést.

– Legalábbis ezt mondta. És volt egy nagy zúzódás az arcán. Kimber felhorkant.

– Fogadok, hogy hamisította. Még *nekem* is van elég varázserőm ahhoz, hogy egy zúzódást meggyógyítsak.

Szerintem megpróbált megrémíteni, hogy azt tedd, amit ő akar.

– Kitelik tőle – motyogtam. – De még ha ez egy nagy, vaskos hazugság volt is, a szálkások akkor is *értem* jöttek, igaz?

Kimber megrázta a fejét.

– Nem tudhatták, hol voltál, és azt sem, hogy velünk vagy. Nem, Ethanre vadásztak, és mi többiek csak útban voltunk.

Rossz ember vagyok, ha örültem ennek?

Akár napszálltáig is tudtam volna kérdezgetni, de Kimbernek láthatóan elege lett.

– Kölcsön tudok adni valami ruhát, ha ki akarod dobni a sajátodat a szennyesbe – mondta kifelé menet. A konyha visszakerült eredeti, makulátlan állapotába, mintha egy hete senki sem evett volna itt.

– Milyen klassz lett volna, ha te meg Ethan a csomagomat is elraboljátok velem – morgolódtam. Százhetven centis magasságommal én se vagyok törpe, de Kimber sokkal magasabb volt. Nem hittem, hogy igazán jól illenek majd rám a ruhái. Vizsgálódva mért végig.

– Van egy halásznadrágom, az talán pont jó lesz rád.

Kimber tévedett, a halásznadrág nem volt rám jó. Pont úgy nézett ki, mint egy túl hosszú halásznadrág, de legalább nem az a ruha volt, amiben aludtam. A nadrághoz Kimber kölcsönadott nekem egy hosszú ujjú pólót is. Szerencsére az ujj vége rugalmas volt, mert különben ki sem látszott volna belőle a kezem.

Szürke és borús napnak ígérkezett, amikor elindultunk lefelé az udvarra, hogy találkozzunk Ethannel. A felhőkből, mintegy véletlenszerűen, időről időre esőcseppek érkeztek, de úgy tűnt, egyik tünde fejében sem fordul meg, hogy esőkabátra, vagy esernyőre volna szükség. Megborzongtam a nyirkos hidegben, és a kezemet teljesen visszahúztam a póló ujjába. Ethan valószínűleg észrevette, hogy reszketek, mert mellém lépett, és közel húzva magához, átfogta a vállamat. Megdermedtem. Tudom, nem nagy ügy, hogy egy fiú átöleli a vállamat, de... Ethan nem csak egy akármilyen fiú volt. Ő volt az a fiú, aki mellett a történelem legtökéletesebb kinézetű embere pusztán átlagosnak látszott volna. Valamint tünde volt. Valamint idősebb nálam.

Kimbert idegesítette a gesztus, a válla megfeszült, ahogy Ethanre meredt. Mintha egy teljesen más személlyé változott volna, valahányszor Ethan a környéken volt. Még a testbeszéde is más lett, sokkal idegesebb és óvatosabb.

Ethan azzal zökkenett ki a dermedtnyúl-állapotomból, hogy elindult. A karjával olyan határozottan fogott át, hogy nem volt más választásom, mint vele együtt mozogni. Nagyot nyeltem, és az esőtől síkos utcaköveket néztem a lábam alatt.

Ethan teste felmelegített, úgyhogy abbahagytam a vacogást. Remek érzés volt a karját magamon tudni, még akkor is, ha a szívem úgy vert, mint egy légkalapács, és az idegességtől körülbelül annyira voltam kecses, mint egy háromlábú elefánt.

– Most jobb? – kérdezte Ethan, fel-le dörzsölgetve a karomat, még több meleget gerjesztve. Különösen az arcom volt forró, valószínűleg olyan vörös lehetett, mint egy matador leple. Szerettem azt gondolni magamról, hogy szokatlanul érett vagyok a koromhoz képest, és sok tekintetben – úgy gondolom -ez igaz is. Hány tizenhat éves képes számlákat fizetni és egyensúlyban tartani a könyvelést? De ami a fiúkat illeti, körülbelül annyi tapasztalatom volt, mint egy átlagos kilencévesnek, és ez látszott is. A nyelvem, úgy tűnt, feltapadt a szájpadrólomra, és hiperérzékenyen figyeltem arra, hogyan ér hozzám Ethan. A világért nem mertem volna ránézni, és boldog voltam, hogy a hajam legalább részben eltakarja az arcomat.

– Hagyd abba, Ethan! – szólt rá Kimber, de a hangjában némi beletörődést éreztem.

– Mit hagyjak abba? – kérdezte a bátyja. – Mindössze melegítem, mivel te nem gondoskodtál arról, hogy adj neki valami vastagabbat, mint egy póló.

Kimber morgott valamit, amit nem értettem, de nem hangzott hízelgőnek. Elgondolkodtam, hogy van-e *egyáltalán* bármi melegebb ruhája, mint egy póló, mivel most már biztosra vettem, hogy a tündéket egyáltalán nem zavarja a hideg. Ethan testéből pedig olyan meleg áradt, hogy az is eszembe jutott: vajon mennyi lehet a normál testhőmérsékletük?

Lehet, hogy tényleg csak melegíteni próbált. De én még mindig nem tudtam elengedni magam, és az is kisebb csoda volt, hogy nem zuhantunk egymásra összekuszálódott végtagokkal, ahogy az oldalunk szabálytalan ritmusban össze-összeütődött.

A járás sokkal könnyebbé vált, amikor elértük a főutat. Nem vagyok nagy híve a macskaköves utcáknak. Tényleg jól néznek ki, de mindig attól félek, hogy kibicsaklik a bokám. Fogadni mertem volna, hogy a magas sarkú cipők nem voltak igazán divatosak Avalonban. Az út távolabbi felén nem akadt túl sok látnivaló, csak egy sávnyi szépen nyírt gyeppel, és egy nagyon erősnek tűnő védőkorlát közvetlenül a sziklaszirt szélén. A puszta

gondolatra, hogy milyen lehet egy autóbaleset ezen az úton, a gyomrom picire zsugorodott. Lehet, hogy a városban a lóval közlekedés mégsem volt olyan furcsa ötlet, mint amilyennek elsőre tűnt. A forgalom egészében véve nem volt nagy, úgyhogy mind a hárman gond nélkül átjutottunk az út túloldalára, még az én koordinálatlan járással is. Nem tudtam kitalálni, hova megyünk. Felfelé és lefelé is végignéztam a gyepsávon, de ameddig elláttam, semmi érdekes nem volt. Kivéve, ha a korláton túl a messzeségbe néztem, de nem éreztem úgy, hogy ezt szívesen tenném. Úgy tűnik, erősebb tériszonyom van, mint gondoltam.

– Hová megyünk? – kérdeztem, örömmel konstatálva, hogy egyáltalán még képes vagyok megszólalni.

– Pont ide jöttünk – válaszolta Ethan, és megálltunk.

A hely semmiben nem különbözött a gyepsáv bármelyik másik helyétől. Felhúztam a szemöldökömet, de nem éreztem késztetést arra, hogy további kérdéseket tegyek fel. Ha Ethan azt akarja, hogy megcsináljam a buta tesztjét, akkor el kell magyaráznia, mit vár tőlem. Észrevehetően feszült volt a csend, mielőtt újra beszélni kezdett, és én azt gondoltam, dühös, hogy váratom. Egy pont ide!

– Nézz ki a messzeségbe, és mondd el, mit láatsz.

Jó, legalább nem azt kérte, hogy nézzek *le*. Óvatosan felemeltem az arcomat, és ötletem sem volt, mire számít. Erősítgettem magam, ha netán valami ijesztőt látnék. De csak sűrű ködtakarót láttam, ami lehetetlenné tette, hogy a várárkon túl sokkal messzebbre ellássak.

– Kéne bármi szokatlant látnom? – kérdeztem, és közben kezdett rajtam elhatalmasodni a megkönnyebbülés. Ha nem látok semmi szokatlant, akkor az azt jelenti, hogy mégsem vagyok az, akinek gondoltak. Ennek megfelelően nem vagyok fontos, nem tudok segíteni senki politikai céljainak a megvalósításában, úgyhogy továbbra is remélhetem, hogy apámhoz költözhetek, és majdnem normális életet élhetek. Lehet, hogy a lidércnyomás hamarosan véget ér.

Megtántorodtam, hirtelen megszédültem, és most nagyon jól jött, hogy Ethan még mindig átölelve tartott. A gyomrom lódult egyet, és én felböffentettem a gabonapelyhek ízét. Pfuj.

– Azt hiszem, nem bírom a magasságot – mondtam, és a tekintetemet megint a lábam előtt növény fűre szegeztem.

– Csak még egy percre! – kérte Ethan.

– Nem, köszi. Hacsak nem akarod, hogy a cipődre rókázzak.

Mögém lépett, és hirtelen megéreztem a kezét az államon. Felfelé emelte a fejemet. Éreztem a lehelete melegét a bőrömön, ahogy közvetlenül a fülembe beszélt.

– Csak egyetlen pillanatra – unszolt.

Az első reakcióm az volt, hogy tiltakozásul becsuktam a szememet. De nem engedett el, és amikor megpróbáltam kiszabadulni, a másik karját is körém fonta, és szilárdan tartott.

– Csak nézz oda – mondta. – Kérlek!

A „kérlek” volt az, amitől megváltoztattam a szándékomat. Szinte kétségbeesettnek hangzott, és én rájöttem, hogy bármit is látok – vagy nem látok –, az sokat jelent neki. Egy-két percnyi émelygést ki kell tudnom bírni.

Emellett lehet, hogy Ethan ismer valami olyan varázsigét, ami kifeszíti a szemhéjamat, és rákényszerít, hogy nézzek. Ezt pedig nem akartam kipróbálni.

Beletörődő sóhajjal óvatosan kinyitottam a szememet, keményen küzdve a szédülés és émelygés ellen. Ezek ott leselkedtek rám, én pedig visszatartottam a lélegzetemet, remélve, hogy nem leszek rosszul. Ethan meleg karja körülöttem segített abban, hogy erőt merítsek, és kinéztem a távolba.

Még mindig semmi mást nem láttam, mint ködöt. Kivéve... volt valami fura a ködben. Erősen néztem, próbáltam megállapítani, mi az. A ködön keresztül az angol vidék feltjait láttam a várárkon túl. De be-bevillant valami...valami más. Egy halvány kép, ami ráúszott a vidék képére, mint egy duplán exponált fotónál. Próbáltam a megfoghatatlan képre koncentrálni, és az hirtelen kiélesedett.

A várárok mögött mélyzöld erdő nyújtózott. Nem volt jele tisztásnak vagy épületnek, csak halvány szellemkép formájában.

– Húú! – nyögtem fel, amikor megértettem, a szívem ki akart törni a mellkasomból, és a torkom összeszűkült a majdnem hisztérikus pániktól. Megpróbáltam hátrébb lépni, de Ethan még mindig szilárdan tartott.

– Mit láatsz? – kérdezte.

Megráztam a fejemet, még mindig a ködbe meredve, és próbálva nem elhinni, ami a szemem előtt kirajzolódott. Pislogtam, és az erdőmég mindig ott volt. Ó, remek. Átállítottam a szemem fókuszát az angol táj szellemképére, és ahogy rámeredtem, az megint kiélesedett, az erdő pedig elhalványult a háttérben, de nem tűnt el.

– Mi a fene...? – motyogtam. Egyre jobban szédültem, és egyre biztosabban tudtam, hogy le fogok zuhanni,

bele a ködbe, ami folyamatosan mozgott a szemem előtt.

– Engedd el! – szólt rá Kimber, és éreztem a kezét a karomon. – Már tudjuk, mit lát.

– Azt akarom, hogy mondja el! – erőltette Ethan. Még mindig tartotta az államát, az arca közvetlenül az enyém mellett volt. Teljesen kiakadtam volna a közelségétől, ha nem éreztem volna ilyen szörnyen magamat.

– Nézz már az arcára, te szemét! – kiáltotta Kimber, és a hangja késéles volt. – Mindjárt elájul.

Az ájulás hirtelen igazán jó ötletnek tűnt. Ha elájulok, eszméletlen leszek, vagyis nem fogok többé lehetetlen dolgokat látni, nem fogok szédülni, és nem leszek rosszul. És aztán, ha felébredek, talán mindez eltűnik, és rájövök, hogy csak egy rossz álom volt. A köd a szélek körül sötétedni kezdett.

Kilencedik fejezet

Csak a tárgyilagosság kedvéért: elájulni szívás. Mindig azt gondoltam, az ájulás csak annyi, hogy pár másodpercre elveszted az eszméletedet. Nem tudtam, hogy hányingerrel, szédüléssel, remegéssel és nyirkos bőrrrel jár.

Mikor magamhoz tértem, a füves útpadkán ültem, a hátam valami keménynek és melegnek támaszkodott, Kimber pedig folyamatosan pofozgatta az arcomat. Pislogtam, de nem hagyta abba rögtön. Az arcom égett és a szemem könnyes volt az ütésektől, amivel már el is mondtam, mennyire nem éreztem remekül magamat.

– Hagyd abba! – csattantam fel. Behúztam a nyakamat, és próbáltam felemelt karommal kivédeni az övét, de a reflexei sokkal jobbak voltak az enyémnél, és sikerült még egy „gyengéd” pofont lekennie nekem.

– Visszatértél az élők földjére? – kérdezte.

Rámeredtem. A fal a hátam mögött megremegett, és hirtelen rádöbbsentem, hogy Ethannek támaszkodom, ő pedig nevet. Dühös vicsorítással elhúzódtam tőle, és lábra álltam. Túl korán. Ismeritek a „meglódult a világ” kifejezést? Meginogtam, és a kezemmel hadonászva próbáltam visszanyerni az egyensúlyomat. Mondanom

sem kell, Ethan megint ott volt, a keze a vállamon, és megtámasztott.

– Óvatosan – mondta. – Már ha nem élvezted annyira az ájulást, hogy ismét ki akarod próbálni.

– Nem, kösz – motyogtam, és ránehezedtem, mígnem a világ abbahagyta a forgást.

A kis esőcseppek egyre erőszakosabban támadtak, mostanra csendes esővé erősödtek. A nadrágom hátulja nedves volt. Uram, add, hogy a vizes földtől legyen nedves – gondoltam magamban –, mára már pont elég megaláztatásban volt részem, köszönöm.

– Gyerünk, mentsünk meg téged az esőtől – indítványozta Ethan –, és fogadok, egy bögre forró tea is jólesne.

Próbáltam nem elhúzni a számat a gondolatra.

– Igazán jólesne egy kávé – mondtam, de úgy tűnt, a testvérek egyikét sem érdekli, mit szeretnék.

Ethan ismét a vállam köré fonta a karját, de Kimber most nem vitatkozott. Én erősen próbáltam nem gondolni arra, mit láttam, és hogy ez mit jelent, és még erősebben próbáltam kizárni az emléket, hogy tényleg elájultam, úgyhogy nem igazán figyeltem Ethan testének melegére a sajátom mellett. Amikor leráztam magamról az átmeneti kábulatot, észrevettem, hogy a karja

valahogy a derekam köré fonódott, és hogy lépteimet az övéhez igazítom. Megszűntek a kínos csípőütközések.

Mikor visszaértünk az udvarba, mind a hárman Kimber lakásába mentünk. Kaptam némi száraz ruhát, és eltűntem a fürdőszobában, hogy átöltözzek. Gyanítottam, sokkal könnyebb lenne az életem, ha azt hazudnám, hogy semmi szokatlant nem láttam a távolban. Remekül tudtam hazudni – anya mellett rengeteg alkalmam volt gyakorolni –, de azt hiszem, a szédüléssel és a hányingerrel szemben nem tudtam volna eljátszani, hogy semmi gond sincs. Mikor befejeztem az átöltözést, megnéztem az arcomat a fürdőszobatükörben, és alig ismertem magamra. A szemem kicsit túl nagy volt, az arcom túl sápadt. Előredőltem, és megvizsgáltam a hajtövemet, félig arra számítva, hogy megőszült, de továbbra is normálisnak látszott. Forró vizet spricceltem az arcomba, hogy legyen némi színem. Aztán vettem egy mély lélegzetet, és csatlakoztam Ethanhez és Kimberhez a nappaliban. Hirtelen elkezdtem úgy érezni, hogy *egyáltalán* nem szeretnék magyarázatot kapni arra, amit láttam, de feltételeztem, hogy most mindenképpen fogok.

A testvérek fejüket összedugva ültek azon a kanapén, amely múlt éjjel az ágyamul szolgált, és suttogva beszélgettek. Ethan határozottnak látszott, és Kimber haragosan nézett rá. Elgondolkodtam, hogy láttam-e

mosolyogni valaha is, amikor Ethan is jelen volt. Ugyanabban a pillanatban vettem észre. Kimber a mondat közepén hagyta abba a beszédet, Ethan pedig kihúzta magát, és ismét felém villantotta az egyik káprázatos mosolyát. Ez úgy felmelegített, mint a napsütés, és azon kaptam magam, hogy az összes körülmény dacára visszamosolygok.

A kávézóasztalon puccos porcelánkészlet állt, Kimber pedig jókora csörömpölés közepette fontoskodott a teáskannával, és töltötte tele a három csészét. Tudtam, hogy távolról sem nevezhetőügyetlennek, úgyhogy a zaj valószínűleg Ethan bosszantását szolgálta. Úgy tűnt, a dolog működik. Abbahagyta a rám mosolygást, és a tekintete a hűgára vándorolt. Vettem egy mély levegőt, addig észre sem vettem, hogy teljesen elfelejtettem lélegezni, amíg rám nézett. A szívem furcsán hevesen verdesett. Meg tudnám szokni, hogy Ethan így néz rám, mosolyog, és meleg tekintetében fürdet.

Magamban megráztam a fejemet. *Ez nem a te súlycsoportod, Dana!* - mondta egy belső hang. Nagyon jó volt, hogy egy ilyen klassz srác úgy kezel, mint egy nőt, és nem úgy, mint egy kislányt, de gondolni sem mertem rá, hogy részéről ez bármi más is lehet, mint valami szokásos flörtölgetés. Nem voltam csúnya – az ereimben csordogáló tündevérrel nem is lehettem az –, de messze álltam attól, hogy különlegesnek mondjanak. Egészen

nyilvánvalóan nem voltam elég csinos ahhoz, hogy egy Ethanhez hasonló valaki vonzónak találjon. Még ahhoz képest is fantasztikusan nézett ki, hogy tünde volt, és válogathatott a nálam csinosabb, nagyvilágibb és tapasztaltabb nők között. Jó vagyok abban, hogy kell féken tartani a nagy reményeket. Félénk, bizonytalan kis hülyének éreztem magamat, ahogy helyet foglaltam a kanapéhoz képest merőlegesen álló egyenes hátú, antik székben. Felkaptam a csésze teát, amelyet Kimber tett le a szék elé (saját maga mellé, nem Ethan oldalára, persze), bár a legkevésbé sem volt teázós kedvem. Még a maradék is elment, amikor megláttam a csésze alján kavargó levélmorzsákat. Avalonban szemmel láthatóan nem használtak teafiltert. Felsőhajtottam. A számhoz emeltem a csészét, és ittam egy lelkesedés nélküli kortyot. Aztán visszatettem a csészealjra. Azon kaptam magam, hogy a tealeveleket bámulom, és arra gondolok, vajon mit tudna kiolvasni belőlük egy cigányasszony. Az volt az érzésem, semmi jót.

– Akkor most már elmondjátok, mi folyik itt? – kérdeztem, még mindig a teámat nézve. Úgy tettem, mintha azzal, hogy nem nézek a tündékre, megakadályozhatnám, hogy hozzám szóljanak, és elmondják, mit jelent nekik az én csalóka látomásom.

– Te egy nagyon különleges lány vagy, Dana Stuart – mondta Ethan.

Akaratom ellenére felnéztem rá. Foglyul ejtette a tekintetemet. Lehet, hogy naiv vagyok, de pont elég filmet láttam ahhoz, hogy felismerjem a korhatáros tekintetet azokban a furcsa kékeszöld szemekben. A torkom kiszáradt, egyszerre volt melegem és fáztam. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne kezdjek fészkelődni.

– A nevem Hathaway – mondtam elhaló hangon. A szüleim sosem házasodtak össze, és én anyám nevét viseltem egész életemben. Nem éreztem késztetést, hogy ezen változtassak. Elhúzta a száját, de a szemében továbbra is ott ült az a sötét, éhes csillogás.

– Stuart vagy Hathaway, különleges vagy.

Kimber hangosan megköszörülte a torkát. Ethan duzzogva nézett fel.

– Mindenbe bele tudsz rondítani – morogta.

Kimber belekezdett valamibe, de a bátyja a szavába vágott, figyelmét ismét felém fordítva:

– Azt tudod, hogy apád kivételezett helyzetű személy, a legnagyobb hatalmú tündék egyike Avalonban.

Most fészkelődni kezdtem. Azt kívántam, bárcsak anyám elmondta volna nekem az igazságot az elmúlt évek során, és tudhattam volna, mibe mászom bele, ha Avalonba jövök. De ő olyan sok ellentmondásos történetet mesélt, hogy lehetetlen volt eldönteni, mi igaz,

és mi a képzelet műve. Nem tagadhattam többé, hogy az apám tündék közt elfoglalt magas rangjáról szóló mesék igazak voltak.

– A tündék nem különösebben termékenyek – magyarázta Ethan. Egymástól sincs sok gyermekünk, de az emberekkel nemzett gyerekek még ritkébbak. – Grimaszolt egyet. – Kimber afféle csodabogár, mert kevesebb mint két évvel utánam született.

Kimber belebokszt a karjába. Erősen.

– A legtöbb ember csodának tartja a születésemet, nem pedig csodabogárnak tart – mondta. De a tekintetéből láttam, nem ez az első alkalom, hogy lecsodabogarázzák. Hirtelen sokkal jobban megkedveltem, ahogy rájöttem, hogy a tüskéssége egyszerűen védekezés.

– A kevert vérű gyerekek – folytatta Ethan – általában elsősorban az anyjuk... jellemzőit hordozzák, jobb szó híján.

– Lehet, hogy az „örökség” szerencsésebb volna – javasolta Kimber, aki szemmel láthatóan egy vállvonással el is intézte a megbántottságát.

Ethan megfontolta, majd bólintott.

– Igen, tényleg. Szóval a tünde anyától született gyerek inkább tünde, mint ember, az emberi anyától született pedig inkább ember, mint tünde.

– Ezért aztán a tünde anyától született gyermek nem hagyhatja el Avalont a halandó világ felé, és ugyanígy az ellenkező esetben – egészítette ki Kimber.

Ethan bólintott.

– Pontosan. Viszont a legerősebb tündék rendelkeznek a legdominánsabb génekkel is, így ha valaki olyannak lesz gyereke egy ember asszonytól, mint Seamus Stuart, akkor az, sokkal több tünde vonást hordoz majd, mint egy átlagos félvér. Ha a körülmények megfelelők, akkor a gyerek szó szerint *félvér* lehet, vagyis félig ember, félig tünde. Ilyenkor pedig ahelyett, hogy teljesen az anyja világához tartozna, a gyermek mindkét világban otthon lesz.

– Az ilyen személyeket tündejáróknak hívjuk – mondta Kimber –, mivel szabadon kiléphetnek Avalonból Tündefölde felé is, meg a halandó világ felé is, választásuk szerint.

– Ez a tény nagy hatalmat ad nekik – vette át a szót Ethan. Az egész szinte olyan volt, mintha elpróbálták volna ezt a párbeszédet, és mindketten betanulták volna a saját soraikat a lehetőleg hatásosabb előadás érdekében. – De ami még hatalmasabbakká teszi a tündejárókat, hogy akár technológiát is vihetnek Tündeföldébe.

– És mágiát a halandó világba – tette hozzá Kimber.

Úgy ültem ott, tátott szájjal, mint egy idióta, és majdnem annyira szédültem, mint... visszariadtam attól az emléktől, ahogy kinézek a korláton a ködös távolba. Nagyot nyeltem, és rátaláltam a hangomra.

– Aztakurva! – mondtam. Általában nem vagyok káromkodós fajta, de ha van jó alkalom elkezdeni a káromkodást, hát ez az volt. Ez sokkal, de sokkal rosszabb volt, mint amit a legvadabb álmaimban gondoltam. És én még azért jöttem Avalonba, *hogynormálisabb* életem legyen.

– Vagyis amikor elnéztem a távolba... – kezdtem, a hangom idegen és reszelős volt. Ethan bólintott.

– Azt láttad, amit a tündejárók Káprázatnak hívnak. Az ablak, ami egyszerre nyílik a halandó földre és Tündeföldre is. Úgy hallottam, nagyon... zavaró.

Kierőltettem magamból egy ideges kacajt, és beletöröltem nyirkos kezemet a nadrágomba.

– Igen, így is lehet mondani.

Emlékeztem a szédülésre és a rosszullétre, és az emlék olyan erősen támadt rám, hogy a gyomrom megint felfordult.

– Hányan vagyunk? – kérdeztem, mert már nem volt értelme vitatni, hogy tündejáró vagyok. Azt kívántam, bárcsak meggyőzhetném magamat, hogy hallucináltam, de tudom, mit láttam. Inkább éreztem, mint láttam, hogy

Ethan és Kimber összenéznek. Csendes egyezség köttetett, végül Ethan volt, aki válaszolt:

– Az utolsó hetvenöt évvel ezelőtt halt meg.

Higgadtan bólintottam. Aztán felugrottam, és felborítva a széket, még éppen kiértem a fürdőszobába, hogy viszontlássam Cheerios reggelimet.

Tizedik fejezet

Bezárkóztam a fürdőszobába, és ott is maradtam majdnem egy órán át. Kimber és Ethan is tett egy-egy kísérletet arra, hogy kirobbantson, de amikor nem válaszoltam, feladták. Biztos voltam benne, hogy ha akarják, ki tudták volna nyitni az ajtót erőszakkal, de szerencsére békén hagytak.

Mindig is lenéztem anyámat az ivásért, de esküszöm, ha lett volna a kezem ügyében valami alkohol, megpróbálkoztam volna vele abban a reményben, hogy elmulasztja a dolgokat. Ültem a vécé tetején a térdemet felhúзва, a lábamat átölelve, és azon gondolkodtam, hogyan mászhatnék ki ebből a szószból. Grace néni azt mondta, hogy még ha el is hagynám Avalont, most már akkor is célpontot jelentenék azoknak, akik tudnak rólam. És mivel nála volt az útlevelem, egyébként sem gondolhattam arra, hogy elmegyek.

Könnyek marták a szememet. Miért nem tudott az anyám csak egy normális anya lenni? Miért nem ment el valami kretén tizenkét lépéses programra, és csinálta végig az elvonót? Soha meg *sempróbálta*. Ha legalább egyszer megpróbálja abbahagyni az ivást, talán nem érzem úgy, hogy elegendem van és menekülnöm kell, és

akkor mindez nem történik meg. Nem kellett volna tökéletesnek lennie, nekem elég lett volna, ha józan. Túl sokat kérek? Szípoztam párat, majd kitörültem a könnyeket a szememből. Ha volt valami, amit jól megtanultam az életben, alighanem az volt, hogy a könnyek nem oldanak meg semmit. Én voltam az, aki mindig megőrizte a hidegvérét, míg az anyám az aktuális napi dráma miatt hisztizett. Nagyon jól értettem hozzá, hogyan kell félrerakni az érzéseimet későbbre, úgyhogy most is ezt tettem. A szokásosnál kicsit nehezebben ment, de végül sikerült összeszednem magam.

Ethan már elment, mire végül előmerészkedtem a barlangomból. Kimber megint a konyhában csörömpölt, és én a zaj felé vettem az irányt. Éreztem az illatból, hogy valami fő. Először rizsre gyanakodtam, de aztán rájöttem, hogy tévedek. A gyomrom, amely teljesen kiürítette magából soványka tartalmát, azt gondolta, bármi is fő, nagyon jó szaga van. Amikor a konyhába léptem, azt láttam, hogy Kimber valami tésztafincsit és hányásállagút nyomkod át egy szűrőn. Hirtelen nem is tűnt olyan jó szagúnak. Sűrű, piszkosfehér folyadék csöpögött a szűrőből egy kislábasba a tűzhelyen. Mikor a folyadék minden cseppjét átpréselte a szűrőn, a maradékot a szemetesbe ürítette.

– Már majdnem kész – mondta, de nem nézett fel, minden figyelmét a feladatra fordította. Gőz szállt az

arcába, és láttam, hogy finoman csillogó izzadság borítja a bőrét. Bármit csinált, nem volt könnyű munka.

– Kicsit tartok a választól – mondtam –, de mi az, ami már majdnem kész? Jókora adag mézet öntött a kislábasba, és összekeverte. Aztán bekapcsolta a tűzhelyet, és lágy kék lángok ölelték körbe az edény alját.

– Forró posset, neked – mondta, felnyúlt a mosogató fölötti szekrénybe, és előhúzott egy palackot, amely jellegzetesen alkoholnak tűnő, borostyánszínű folyadékot tartalmazott.

– Mi az a posset? – kérdeztem, figyelve, ahogy bőkezűen zúdítja bele a – kilestem a címkét – whiskeyt is a lábasba.

– Olyasvalami, amit akkor kapsz, ha megfáztál. Vagy ha fáj a fejed. Ha rossz napod van. Ha nem tudsz aludni. Vagy csak úgy.

– Oké, felfogtam. Orvosság minden bajra. De én túl fiatal vagyok ahhoz, hogy alkoholt igyak.

Nevetett, és az alkarjával letörölte az izzadságot a homlokáról.

– Törvényileg én is túl fiatal vagyok hozzá, de ez nem fog megakadályozni. Az első possetet ötéves koromban kaptam. Elmúltál már ötéves, igaz?

Beleszimatoltam a levegőbe, próbáltam felismerni az illatot, de csak a whiskeyt éreztem.

– De mégis, *mi* ez? Mi van benne azon kívül, hogy elég pia ahhoz, hogy lámpaernyőt tegyek a fejemre?

Vállat vont, és megkeverte a vidáman fortyogó folyadékot.

–Tej. Zabkása, méz, egy leheletnyi szerecsendió. Meg persze a finom ír whiskey.

Pfuj. Zabkása? Ki tesz zabkását egy *italba*? Azon gondolkodtam, hogy tudnék kibújni a megkóstolása alól anélkül, hogy nagyon udvariatlannak tűnjek.

Kimber elzárta a lángot, és elővett két bögrét. Mindkettőt a pereméig töltötte a sűrű, tejes folyadékkal. Szerintem vághattam valamilyen grimaszt, de ez nem látszott elbátortalanítani őt. Kezembe nyomta az egyik bögrét, és én majdnem reflexszerűen elvettem. Aztán csak álltam ott, és bámultam bele, azon gondolkodva, ne fussak-e még egy kört a fürdőszobában.

– Ígérem, hogy nem mérgező – mondta Kimber, amint megfújta a possetet, majd ivott belőle egy óvatos kortyot.

– Nem nagyon van olyan helyzet, amin egy jó, forró posset ne tudna segíteni.

Egy pillanattal tovább haboztam. Aztán a tegnap esti szálkástámadásra gondoltam, meg arra, ahogy átnéztem

a Káprázaton ma délután, meg ahogy rájöttem, hogy én vagyok az egyetlen élőtündejáró, és úgy döntöttem, a posset megkóstolása ezek után már nem oszt, nem szoroz. Ittam egy kísérleti kortyot, és persze azonnal megégettem a nyelvemet. A folyadék tovább égetett, ahogy lecsúszott a torkomon, és szétáradt a nyelőcsövemben meg a gyomromban. Az öklömmel a mellemre ütöttem.

– Finom – mondtam egy kicsit talán túlzásba vitt károgással.

Kimber vigyorgott, és ettől jobban hasonlított Ethanre, mint bármikor eddig.

– Igyál még. Kitölti az embert.

– Mint egy öntőformát? – kérdeztem, de megint beleittam. A whiskey és a méz íze volt a legerősebb, úgyhogy félig el is felejtettem, hogy zabkása és tej is van benne. És bár sosem ismertem volna el hangosan, a cucc határozottan meleg és nyugtató volt, dekadens, krémes állaggal, amitől *egyáltalán* nem gondoltam arra, mennyi kalória lehet benne. Barátságos csendben iszogattunk egy darabig, majd Kimber rendbe tette a konyhát, hogy az megint olyan tökéletesnek nézzen ki, mintha soha nem is érintette volna emberi kéz a tárgyakat, én viszont csak a kredencnek támaszkodva álltam. A posset minden egyes kortynál egyre kevésbé égetett, és én azt

próbáltam bebeszélni magamnak, hogy az alkohol rég elpárolgott belőle. Sosem ittam még egy-két kortynál több szeszt, de kételkedtem benne, hogy a meleg tej okozza az ingatag és meleg érzést a végtagjaimbán.

– Tényleg ittál ilyet, mikor ötéves voltál? – kérdeztem. A szavaim kicsit egybemosódtak, de lehet, hogy csak képzeltem.

– Biztos vagyok benne, hogy anyám sokkal gyengébbre csinálta. Azt hiszem, whiskey helyett bort használt. De igen -megint mosolygott.

Nahát, a posset rá is jó hatással volt.

– Érted már, miért gyógyít meg mindent? Na?

Elszédültem, mikor bólintottam, de ez most nem volt rossz.

A posset ideges émelygésem maradékát is elfújta, és most határozottan éhes lettem. Kimber szerencsére számított az étvágyam visszatérésére, úgyhogy még mielőtt megkérdezhettem volna, nincs-e kajája, elővett egy tányérnyi szeletelt gyümölcsöt és szendvicsfalatkát a hűtőből. Még mindig a konyhában állva, egymás után elcsipegettük a felhalmozott finomságokat. Különösen a kicsi uborkás szendvicseket és a friss epret élveztem, és szerintem meg tudtam volna enni az egész tányérral egyedül. De aztán a posset jóllakatott.

– Kérdezhetek valamit? – Figyeltem, ahogy pár epret töm a szájába. Pajkos pillantást vetett rám, nekem meg eszembe jutott a gonoszkodó tréfája, amikor legutóbb feltettem ezt a kérdést. Most nem vártam meg, hogy válaszoljon.

Nagy ügybuzgalommal megvizsgáltam a kezemben tartott epret.

– Ethan tényleg flörtöl velem, vagy csak minden nőnemű lénnel így viselkedik? Kimber reakciói azt mutatták, hogy tényleg kitüntet engem, de nem tudtam rájönni, hogy ez miért zavarja őt.

Nem válaszolt azonnal, úgyhogy vetettem egy óvatos pillantást az arcára. A száját összeszorította, és olyan boldogtalan pillantás ült a szemében, amit nem értettem. Ennyit a posset pozitív hatásairól.

– Nem nagy ügy, ha igen – biztosítottam őt. – Tudom kezelni – tettem hozzá egy olyan személy magabiztosságával, aki éjjel-nappal beindult srácok leállítással foglalatoskodik. Persze hazudtam. Ha csak rám nézett azokkal az éhes szemekkel, levegőt venni is elfelejtettem, és a bőröm még mindig érezni vélte a teste melegét az oldalam mellett.

Kimber megrázta a fejét, és egyenesen a szemembe nézett.

- Nem, nem tudod kezelni - mondta nekem egyenesen. -Nálad sokkal tapasztaltabb lányokat is kibúvölt már a bugyijukból.

Megjátszott sértődéssel húztam fel az orromat:

- Attól, amit rólam tudsz, az iskola legnagyobb ribanca is lehetek. Elnevette magát.

- Igen, ezért pirulsz el minden alkalommal, ha rád néz. Hát ezt bebuktam... Úgy döntöttem, másfelé indulok.

- Oké, akkor tényleg szédít. Miért? Azt hiszem, az ő korában a srácokat nem igazán a gimis csajok érdeklik.

- Pláne nem félhumán, nem is különösebben csinos gimis csajok.

Kimber tekintete megint zárkózottá vált, és sokáig gondolkodott, mielőtt megszólalt: -Ethan szereti magát nagy, férfias férfinak képzelni, de csak tizennyolc éves. Tudom, hogy te ennél fiatalabb vagy, de őlevadászható zsákmánynak tart téged. Emellett te nem vagy átlagos gimis lány. Tündejáró vagy. Valószínűleg... nagyhatalmú leszel, és Ethan imádja a hatalmat. Gyorsan félrenéztem, nehogy meglássa az arckifejezésem, bármennyire is nyilvánvaló volt. Nem tudom, mit reméltem, mit fog mondani nekem. Talán azt szerettem volna, ha megtámogatja az önértékelésemet, ha azt mondja, olyan okos és szellemes vagyok, hogy Ethan nem is tehet mást,

mint hogy a lábam elé omlik és imád. Persze tudtam volna, hogy hazudik. Általában sem voltam okos és szellemes, amikor pedig Ethan a környéken volt, az IQ-m azonnal hetvenre csökkent.

De a gondolat, hogy azért bolondít, mert hatalmam van, vagy lehet a jövőben... Hirtelen sokkal rosszabb fényben láttam, bár gyanítottam, hogy ha megint találkozunk, akkor a józan eszem azonnal kiveti magát az ablakon. Úgy értem, hogy azért, mert őt általában vonzotta a hatalom, az még nem magyarázza, miért vonzódott *hozzám*, nem? A tény, hogy egyszer hatalmam lehet, talán csak véletlen egybeesés. Emellett ezt nem is tudhatta biztosan rólam egészen ma délutánig.

Gondolatban megráztam a fejemet. Egyébként sem számított semmi. Amíg Kimberrel vagyok, Ethan néhány parázsló pillantáson kívül úgysem tehet mást. És lehet, hogy ha őt kezelni tudom egy ideig, akkor sokkal felkészültebb leszek, amikor majd egy tényleg nekem való srác érdeklődik utánam. Jobb, ha olyasvalaki jelenlétében viselkedem hebegő idiótaként, aki elérhetetlen, mint ha majd azzal teszem, akinél valóban van esélyem.

– Biztos vagyok benne, hogy Ethan kedvel téged – mondta Kimber kedvesen. Szerintem rájött, hogy amikor azt mondta, Ethant a hatalmam vonzza, nem esett

valami jól. – Nem flörtölne ennyire, ha nem jönnél be neki. Csak... – megrázta a fejét. – Csak többről van szó, mint tekintetek véletlen találkozásáról.

– Ti nem jöttök ki valami jól, igaz? – kérdeztem próbaképpen. Ez tényleg nem tartozott rám, de még a vak is láthatta, hogy vannak problémáik.

Kimber arca merevvé vált, és félrenézett.

– Kérlek, ne beszéljünk Ethanról többet, jó?

Hirtelen megcsörrent a mobiltelefonja, én meg olyan feszült voltam, hogy hátraugrottam és közben nyikkantam egyet. Kimber felderült, és elfojtott egy mosolyt. Felkapta a telefonját a kredencről, és elolvasta az SMS-t. Az arca elfelhősödött, és mondott valamit egy számomra teljesen ismeretlen nyelven. Abban biztos voltam, hogy káromkodás. Kimber lecsapta a telefont, majd megragadta a karomat, és húzni kezdett a konyhán át.

– Hé! – tiltakoztam, miközben botladozva követtem.

– Psszt! – piszegett le. – Ethan volt. A nagynénikéd most viharzott végig a lakásán, és azt gyanítja, hogy onnan rögtön idejön.

Visszanyeltem a tiltakozást, és hagytam, hogy Kimber berángasson a szobájába. Visszahőköltem, mikor kinyitotta a szekrényajtót, és megpróbált begyömöszölni. A lakása többi része megszállottan pedáns volt, de a

szekrény a ruhák, dobozok és válogatott egyéb lomok lidérces halmazát tartalmazta, rendetlenül begyűrve. Úgy nézett ki, feszítővasra lesz szükség, hogy beférjek.

– Muszáj elrejtőznöd – bizonygatta. – Gyorsan. Hacsak nem szeretnél több remek napot tölteni Graceszel és Lachlannel.

Nem hittem el teljesen, hogy Grace néni véglegesen ki akarna iktatni. De semmi kedvem sem volt hozzá, hogy megint bezárjanak, és bár az *utálatig* nem jutottam el, de azért meglehetősen kevésbé kedveltem Grace-t.

Utat túrtam magamnak a zsúfolt szekrénybe, Kimber pedig hol tolt, hol húzott, hogy segítsen átküzdeni magam a különféle akadályokon. Végül a padlótól a plafonig felhalmozott cipős dobozok kupaca, valamint egy nagy, hullámozó és fodrozódó, az arcomat csiklandozó ruha között a sarokba ékelődtem be.

Megszólalt a csengő. Kimber gyorsan viasszázórt rám mindent, amit kisedett. Elég mélyre voltam temetve, hogy még csak ne is lássam az ajtót, de hallottam, hogy némi küzdelmébe kerül becsukni.

Aztán a szekrényajtó kattanva bezárult, és egyedül voltam a sötétben. Felsőhajtottam, és becsuktam a szememet, próbálva elfelejtkezni a klausztrofóbiáról, meg arról, hogy egy sötét szekrényben rejtőzöm, miközben a gonosz Grace néni sokkal-sokkal közelebb

van hozzám, mint amennyire kényelmes volna. Kimber nevetséges ruhájának tollai minden lélegzetvételnél végigcsiklandozták a bőrömet, és a csiklandozás minden levegővétellel egyre idegesítőbb lett. Próbáltam a kezemet odatenni az arcom és a tollak közé, de kiderült, hogy a kezem ugyanolyan csiklandós.

Semmit sem hallottam. Reméltem, ez azt jelenti, hogy Grace néni Igazából nem kutatja át a lakást. Ha nem keres, lehet, hogy kijuthatok a szekrényből, mielőtt elvesztem a fejemet. Már feltételezve, hogy még nem vesztettem el. Ha viszont keres engem, akkor megtörténhet, hogy valami varázslatot is alkalmaz a megtalálásomra. Emlékeztető magamnak: ha és amikor lesz rá esély, Kimbertől további részleteket megtudni arról, hogyan működik a mágia. Nehéz számon tartani az időt, ha nem láatsz, és nem hallasz semmit, de én úgy éreztem, egy örökkévalóság óta gubbasztok abban a szekrényben. Szinte azonnal befülledtem, verejték csorgott a hátam közepén és a mellemnek nevezett két szánalmas dudor között. Erős volt a kísértés, hogy leszaggassam a tollakat Kimber ruhájáról, de féltem, hogy meghallhatják, és elárulom magam.

Körülbelül amikor elkezdtem azt gondolni, hogy Kimber otromba tréfát űz velem, és Grace távozása után is itt hagyott, közeledőhangokat hallottam. Visszafojtottam a lélegzetemet, és a szívem úgy vert,

mint a kalapács, amint felismertem, hogy az egyik hang Grace nénié. Lassan és csendesen vettem a levegőt. A szívem a bordáimon dörömbölt, és verejték gyöngyözött a homlokomon.

– Be akar nézni az ágy alá is? – hallottam Kimber kérdését, és úgy hangzott, mint aki jól szórakozik. – Vagy mit szólna a szekrényhez? Bár ha oda be akar nézni, óvatosan nyissa ki az ajtót. Folyton ki akarnak esni a dolgok. Nem hinném, hogy valamelyik fiókba befér, de ha át akarja vizsgálni, hát csak tessék.

Megőrrült ez a lány? Tényleg azt javasolja Grace néninek, hogy nézzen be a szekrénybe? A számra szorítottam a kezemet, hogy ne kapkodjak levegő után, amikor hallottam, hogy a szekrényajtó nyílik. Mindegy, mennyire határozottan győzködtem magamat, hogy nem hiszek a nagynéném gyilkos szándékában, nincs rajta mit tagadni: halálra rémültem. Még szorosabban préseltem magam a sarokba, de ahogy nekünk is rengeteg lomot kellett kiszedni, mielőtt bemászhattam volna, Grace néninek is egy csomót kellett volna megmozgatnia, hogy meglásson. Visszafojtottam a lélegzetemet, ahogy meghallottam az összeütődővállfákat és a földre eső cipőket. Kimber nevetett, mintha semmi gondja nem lenne a világon, én pedig azt kívántam, bár kinyúlhatnék lekenni neki egyet.

Aztán a szekrényajtó becsapódott, és hallottam a dühöt Grace néni hangjában.

– Remek! – vicsorgott. – Akkor te vagy a bátyád valahol máshol rejtettétek el. Ne gondoljátok, hogy nem fogom megtalálni! És ti is, meg bárki más, aki részt vett az elrablásában, a következő húsz évet rács mögött töltitek.

Kimber mondott valamit válaszul, hogy mit, azt nem hallottam. De szerintem Grace néni igen, mert a következő dolog egy hangos csattanás volt, Kimber zihálásától követve. Ökölbe szorítottam a kezemet, és ráharaptam a nyelvemre, hogy ne kiáltsak fel tiltakozásul. Találkozásunk első percétől ellenszenvesnek láttam Grace-t és féltem tőle, és most úgy tűnt, az ösztöneim jól működtek. Vakon valami fegyver után kezdtem tapogatózni. Ha Grace még egyszer megüti Kimbert, kész voltam rá, hogy kitörjek, és a segítségére siessek. (Igen, tudom, hogy butaság lett volna, de gyávának éreztem magam, hogy a szekrényben bujkálok, miközben Kimbert bántják.). Szerencsére nem hallottam több erőszakra utaló hangot, mielőtt Grace dühösen dübörgő lépteiből ki nem derült, hogy távozott.

Tizenegyedik fejezet

Nem voltam éppen a legjobb hangulatban, amikor Kimber visszajött, hogy kiásson a szekrényből. Az idegeim cafatokban lógtak, izzadtam, mint egy disznó, és olyan feszült voltam, hogy a legszívesebben behúztam volna egyet az ő gyönyörű, finom képébe. (Most ne említsük, hogy pár pillanattal előbb ki akartam törni, hogy megmentsem.)

– Mi a fenét gondoltál? – kérdeztem gyakorlatilag kizuhanva a szekrényből, átesve egy teniszütőn. (Ki gondolta volna, hogy a tündék teniszeznek? Milyen borzasztóan... hétköznapi!) Kimber megragadta a vállamat, még mielőtt arcra estem volna, de elhúzódtam tőle, balszerencsémre egy cipőre léptem. A bokám kifordult, és a fenekemen landoltam, és én még azt gondoltam, rossz hangulatban voltam, *mielőtt* kijöttem a szekrényből!

Ültem a padlón, és a hajszájakat hámoztam ragacsos, izzadt arcomról. Először az engem elgáncsoló, nevetségesen magas sarkú pántos vörös szandálra néztem, majd Kimberre, aki úgy nézett ki, mint akinek mindjárt megpattannak az erei az erőlködéstől, hogy ne

nevéssen. Én közel sem találtam a helyzetet annyira szórakoztatónak.

Feltápaszkodtam a tőlem telhető legméltóságteljesebb módon (azaz semennyire), és azt kívántam, bárcsak pár centivel magasabb lehetnék, hogy ne kelljen felfelé néznem rá.

– Vagy mit szólna a szekrényhez? – próbáltam kevés sikerrel utánózni az akcentusát. – Azt akartad, hogy elkapjon?!?

Égnek emelte a tekintetét – úgy tűnt, ez meglehetősen gyakran bemutatott szokása –, és leereszkedő mosolyt villantott rám.

– Ha úgy viselkedem, mint akinek van valami rejtegetnivalója, Grace darabokra szedi a lakást utánad, így viszont nem számított rá, hogy bármit is találhat, úgyhogy nem nézett szét alaposan.

Utáltam elismerni, de Kimber szavainak volt értelme. Vagyis én nem gondolkodtam logikusan.

– Gyakorlatilag infarktust kaptam, amikor kinyitotta az ajtót. Legalább figyelmeztethetnél volna, mit tervezel.
– bocsánat – mondta, de nem hangzott nagyon büntudatosnak.

Rám se figyelve elkezdte visszarámolni a dolgokat a szekrénybe. Segítenem kellett volna neki, gondolom, de nem éreztem túl sok kedvet hozzá.

- Jól vagy? - kérdeztem vonakodva. Megdörzsölte kivörösödött arcát.

- Jól vagyok - mondta bánatos mosollyal. - Több eszem is lehetett volna, mint hogy szájaljak valaki hozzá hasonlóval. Azt hiszem, valami más helyet kellene keresnünk neked - folytatta, még mindig holmikat gyömöszölve minden lehetséges helyre. - Grace visszajöhet egy újabb meglepetésszerű ellenőrzésre, és nem hiszem, hogy kétszer egymás után szerencsénk lenne.

- De nekem van helyem, ahova mehetek - mondtam. - Az *apumnál*. Kimber a homlokát ráncolta.

- Úgy érted, lesz helyed, ahova mehetsz, amikor majd kijön a börtönből. Míg te a fürdőszobában rejtőztél, utánanézttem, mi van vele. Terv szerint holnap jelenik meg a Tanács előtt. Legalább mára még lakat alatt marad.

Elharaptam egy káromkodást. A szívem összeszorult, ahogy kezdtem rájönni, milyen alaposan el van szűrve az életem. Egyedül voltam, egy fillér, vagy akár egy váltás ruha nélkül, egy annyira idegen országban, hogy azt szavakkal ki sem tudom fejezni, és nem volt hová mennem. Haza akartam menni. Ki gondolta volna, hogy ez lesz ebből az egészből két nap alatt, ahogy a lábamat Avalon földjére teszem?

- Ki kell jutnom Avalonból - mondtam, inkább magamnak, mint Kimbernek. Grace azt mondta, nem lennék biztonságban Avalonon kívül sem, de én ebben nem voltam biztos. Anya meg én tényleg jól megtanultunk menekülni az évek alatt, és mivel mindig úgy cselekedett, hogy az apám ne találhasson meg minket, azt is megtanultuk, hogyan kell nyom nélkül mozogni. Persze, akartam találkozni apámmal meg minden. De ha ez azt jelentette, hogy itt kell maradnom, és tovább menekülni Grace néni, a szálkások, meg még ki tudja, milyen sűrűből felbukkanó lidércnyomások elől, akkor nem.

-Jó ötletnek hangzik - mondta Kimber, miközben bezárta a szekrényajtót, és együttérző tekintettel fordult felém -, de Grace nénikéd a határőrség kapitánya, és tudod, hogy már riadóztatta a Kapukat, hogy figyeljenek rád. Már ha át tudnál jutni a bevándorlásiakon útleveled nélkül.

- De én amerikai állampolgár vagyok - nyafogtam -, nem tarthatnak itt az akaratom ellenére!

Esetleg felhívhatnám a londoni amerikai követséget, és ők kijuttathatnának innen. Kimber mindkét kezét a vállamra tette, és finoman megszorította.

- Te tündejáró vagy. Az avaloni kormányzat fütyül rá, ha az akaratom elleni itt-tartásod, vagyis személyes

szabadságod korlátozása nemzetközi incidenshez vezet. Úgy gondolják, ez megéri az összeveszést.

Nagyszerű. Igazán remek. Csapdába estem Avalonban, a nagynéném vadászik rám, az apám börtönben, és az egyedüliek, akik úgy tűnik, törődnek velem, egy tizenéves tünde testvérpár, akiket alig ismerek.

Kimber még egyszer megszorította a vállamat, mielőtt elengedett.

– Minden rendben lesz. Ethan és én egyetértünk abban, hogy biztonságban tudunk téged tartani, míg az apád kiszabadul.

– Kösz – mondtam elszoruló torokkal. Ő és Ethan messze a legjobb dolog volt, ami történt velem, mióta Avalonba léptem. Ha ők nem lettek volna, még mindig be lennék zárva Grace börtönébe, vagy valami még rosszabb történt volna velem. –Tényleg nagyon hálás vagyok nektek, hogy értem jöttetek tegnap éjjel.

Kimber rám mosolygott, de volt valami furcsa az arckifejezésében.

– Napközben meglapulunk, de este, amikor sötét lesz, el kell vinnünk téged valami biztonságosabb helyre.

– Biztonságosabba, mint a tegnap esti barlang? – motyogtam, és bár biztos voltam benne, hogy Kimber hallotta, nem válaszolt.

– Grace valószínűleg figyelgeti az én lakásomat és Ethanét, úgyhogy maradj bent, és ne menj közel az ablakhoz.

Remek napnak ígérkezett.

– A homályban fogok ólálkodni, várva az éj beálltát – ígértem –, viszont szeretném, ha egy kis időt azzal töltenénk, hogy adsz nekem valami gyorstalpalót a mágiáról. Mit lehet vele csinálni, hogy működik, ilyesmiket. Semmit sem tudok róla.

Nem tűnt boldognak az ötlettől.

– Ethan a mágiaszakértő a családban – mondta. Vállat vontam.

– Nem arra kérlek, hogy *mutass* nekem varázslatokat. Csak *mesélj*róla. Ezt meg tudod tenni, ugye?

Sóhajtott.

– Oké. De előtte örülnék még egy possetnek.

Meg tudnám szokni, hogy ilyeneket iszom, döntöttem el, amint belegortyoltam a gőzölgő bögrébe. Anyám próbált nekem párszor meleg tejet csinálni, mikor gyerek voltam és nem tudtam elaludni, de az gusztustalan volt. Ez sokkal-sokkal jobban ízlett. Mivel ragaszkodtam hozzá, Kimber most sokkal kevesebb whiskeyt rakott bele, bár aztán lötytyintett egy extra adagot a saját bögréjébe.

– Tudják a szüleid, hogy whiskeyt raksz a possetedbe? -kérdeztem. Kimber megvetően felhúzta az orrát.

– Ha tudnák, se érdekelné őket.

Figyelt rá, hogy köztem és a nappali ablaka között maradjon, amíg visszavonultunk a hálósobájába, ahol a vastag függönyök gondoskodtak a kíváncsi szemek távol tartásáról. Leült az ágy sarkára, én meg elfoglaltam a szoba sarkában az állólámpa alatti kényelmes karosszéket. Mellette az asztalon egy körülbelül nyolctonnásnak látszó tankönyv hevert, meg egy puha kötésű könyv. A tankönyvön az *Egyváltozós függvények gyakorlati kiszámítása: Bevezetés a transzcendens függvényekbe* felirat díszelgett, míg a papírkötéses könyv Frances Hodgson Burnett *A titkos kert* címűkönyve volt, amit – emlékszem -nyolcéves koromban olvastam. Ideoda pillantottam a két könyvre, és Kimberre. Az arca finoman rózsaszínű lett.

– Időnként meg kell törni valamivel a komoly tudományos olvasnivalók egyhangúságát – mondta egy vállrándítással.

– Szóval te egy matekzseni vagy? – kérdeztem, mert nem tudtam elképzelni, hogy ilyen tankönyve legyen valakinek, aki nincs teljes szívével oda a matekért. Nem úgy nézett ki, mint az eddig megismert matektudósok. A fenébe is, Ethan azt mondta, két évvel fiatalabb, mint ő,

Kimber meg azt mondta, Ethan tizenennyolc. Vagyis Kimber túlon túl fiatal volt az egyetemhez, hacsak nem valamifajta csodagyerek.

– Még sosem hívtak zseninek – mondta –, de mérnök szeretnék lenni.

Egy tünde mérnök. Ez valahogy... helytelennek, össze nem illőnek hangzott. Vajon mennyi munka volt Avalonban a mérnökök számára? Nem úgy tűnt, hogy a mérnöki tudás túl hasznos lenne Tündeföldén, vagyis ha használni akarja a diplomáját, itt kell majd tennie. Persze ha a ruháinak és bútorainak a minőségére gondolok, lehet, hogy egyike azoknak az idegesítő embereknek, akiknek nem kell dolgozniuk a megélhetésükért.

– És ha véletlenül ezen töprengenél – folytatta Kimber –, Ethan ősztől lesz elsőéves, én pedig másodéves vagyok. Lehet, hogy neki jutott a mágia a családban, de nálam van az ész.

Az arcán látszott, hogy nem boldog emiatt, ami meglepett. A köztük lévő nyilvánvaló rivalizálást figyelembe véve, fel kellett volna őt dobni a ténynek, hogy az iskolákkal előtte jár.

– Ettől Ethan biztos baromi ideges – mondtam, és igen, ezt csalinak szántam. Kimber ivott egy kortyot a possetből, mielőtt válaszolt volna.

– Az igazság az, hogy egyáltalán nem érdekli. Neki ott van a mágia, és az ő szemében ez az, ami számít.

Elárasztott a felháborodás Kimber miatt.

– Nem gondolod, hogy fantasztikusan okosnak lenni mégiscsak nyom valamit a latban? Kényszeredetten mosolygott.

– Az embereknek talán. A tündéknek nem sokat. – Félrebillentette a fejét. – Emberi hasonlattal élve olyan ez, mintha Ethan szupersztár focista lenne, én meg az ő fura tudós kishúga. Ebben a helyzetben kire esne a reflektorfény?

Értettem, mire gondol, de...

– De hát ez szívás!

Nevetett, de nem hangzott boldognak.

– Ahogy mondod. – Gyorsan elkomorodott. – Tulajdonképpen egészen sok közös van Ethanben meg egy híres ember sportolóban. Akkora egója van, mint a Mount Everest, és megszokta, hogy a lányok a lába elé borulva imádják.

A tekintetében figyelmeztetés ült, de úgy tettem, mintha nem venném észre. Képes vagyok saját véleményyt alkotni Ethanról, köszi. Nem mintha nem hittem volna, amit mond – csak nem tudtam nem reménykedni benne, hogy többet jelentek neki, mint egy

rovátkát az ágytámlán. Nem hittem, hogy az Ethanról való beszélgetés a megfelelő módszer (úgy gondoltam) bimbózó barátságunk továbbfejlesztésére, úgyhogy témát váltottam. Megköszörültem a torkomat.

– Szóval a mágiáról... – Nem volt különösebben körmönfont próbálkozás, de nem lehettem benne biztos, hogy a körmönfontság használna.

Kimber hosszan és mereven nézett rám, mielőtt végre ejtette az előző témakört. Megrázta a fejét helytelenítése utolsó jeléül, majd megkérdezte:

– Mit szeretnél tudni róla?

Ittam egy újabb kortyot a possetből, és próbáltam kitalálni, mit kérdezzek először.

– Mit lehet vele csinálni? – mondtam ki, majd rögtön el is döntöttem, hogy talán ez volt a létező legbutább és legbizonytalanabb kérdés. De Kimber nem találta olyan butának, mint én.

– Elméletben mágiával bármit lehet csinálni, ha a használója elég nagy tudású. – A szeme a távolba meredt, mintha azon gondolkodna, hogy mit akar mondani. – A mágia elemi erő, és Tündeföldén mindenütt őshonos. Nem teljesen értelmes és érzékeny, de majdnem. Összerázkódtam, mert az értelmes és érző mágia gondolata... hát, elég hátborzongatónak tűnt.

- Amikor varázsolsz, összegyűjtöd a mágiát a testedben. Valahogy úgy, mint ahogy mély lélegzetet veszel, mielőtt lemerülnél egy medencébe. Aztán kiengeded a beszívott mágiát, és ha egy kicsit is jó vagy benne, azt csinálja, amit akartál. Nagy eltérés van abban, mennyi mágiát tudunk összegyűjteni magunkban. Minél többet, annál hatásosabb varázslatokra vagyunk képesek. Legalábbis elméletben. A valóságban a mágia beszívása a könnyű rész. Rábírni, hogy azt csinálja, amit akarsz... - vállat vont -, az jóval nehezebb.

-Ez teszi Ethant mágikus tehetséggé? - kérdeztem. Tudtam, hogy Kimber két legkevesbé kedvelt témáját (Ethan meg az ő különleges varázsképesége) kombinálom, de meg akartam érteni a mágiát, és úgy tűnt, ez egy szükséges lépés. Kimber szája sarka mintegy varázsütésre legörbült.

- Először is ő rengeteg mágiát tud magába szívni. Másodszor hihetetlen állóképessége van. A mágia összegyűjtése és irányítása kimerítő. Harmadszor pedig félelmetesen jó abban, hogy a varázslat során az történjen, amit akar. Vannak olyan varázslatok, amelyeket szinte bármelyikünk meg tud csinálni. Ajtókat bezárni, gyertyákat meggyújtani. Ezek egészen mindennaposak, nagyon könnyűek. Olyan, mint megtanítani a kutyádat leülni: azt szinte bárki meg tudja tenni. De ahhoz, hogy megtaníts valami trükköt a

jószágnak, már több tehetség kell. Ha tehetségesebb vagy a varázsláshoz, olyan dolgokat is meg tudsz csinálni, amelyeket a többi ember nem.

– Például elvenni a hangomat? – kérdeztem. Kimber vigyorgott.

– Nem, az pont egy nagyon mindennapos varázslat, általában rossz gyerekekkel szemben alkalmazzák. Nem... Nehezebbek például a nagyobb gyógyító varázslatok, vagy az illúziók. Sokan képesek vagyunk rá rengeteg munka és gyakorlás után. Mint ahogy sok ember lenne képes elméletileg egy agyműtét végrehajtására, csak kevesen hajlandók arra a hatalmas erőfeszítésre, hogy megtanulják, hogyan kell csinálni. Amitől Ethan még ijesztően jó, az az, hogy sok különböző, egymáshoz nem kapcsolódó dologra tudja használni a varázslást. A legtöbb embernek tényleg muszáj specializálnia. Bocsánat, hogy már megint egy hasonlatot használok, de ezt valóban nehéz elmagyarázni egy embernek. Tegyük fel, mondjuk, hogy egy bizonyos fajta mágia, például a gyógyító, egy adott nyelven ért, mondjuk csak franciául. Ha te megtanultál franciául, akkor rá tudod bírni a varázslatot, hogy azt csinálja, amit szeretnél. Minél bonyolultabb a varázslat, annál jobban kell tudnod franciául, hogy irányíthasd. Aztán értsen, mondjuk az illúziók varázslata mandarin nyelven, és a támadó mágia szuahéliul. Három teljesen

eltérő nyelvet kell beszélned ahhoz, hogy kommunikálhass velük. Ezért van az, hogy a legtöbb ember specializálódik. Ethanre viszont szinte ragadnak az új nyelvek.

...Ami komoly kisebbségi komplexust okoz Kimbernél, a szokásos testvéri versengésen túl. Nem hibáztattam, pláne, mert Ethan szemmel láthatóan élvezte, hogy a képességeivel fölé kerekedhet.

– Vagyis van valami speciális mágikus nyelv, amit akkor beszéltek, amikor varázsigét mondotok? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– A szavak nem számítanak. Ez a nyelv dolog csak egy hasonlat. Azok, akik igazán jók a varázslásban, akár mutogathatnak is szavak helyett. Csak be kell tanítanod a mágiát arra, hogy amikor azt mondod, hogy „abrakadabra”, akkor az azt jelenti, hogy be akarod zárni az ajtót. Okosan bólintottam, bár nem voltam benne biztos, hogy tényleg értem. De tudtam, hogy a további magyarázatoktól csak megfájdulna a fejem. Úgy döntöttem, ideje feltenni azt a kérdést, ami egyre jobban furdalta az oldalamat, ahogy Kimber elmagyarázta a dolgokat.

– Tud Grace néni varázslatot használni arra, hogy megkeressen?

– Ha tudna, már megtette volna. A kereső varázslatok nagyon nehezek, megtalálni valakit vagy valamit, ami nincs ott, nagyon absztrakt elgondolás, és nehéz elmagyarázni. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amire nagyon specializálódni kell, hogy akármennyire is jó legyél benne. Micsoda megkönnyebbülés, legalább ez!

– Van Grace néninek valami speciális területe? Kimber sötéten nézett.

– Aha.

– Mi az? – erőltettem. Kimber sóhajtott.

– A támadó mágia.

Ez azonnal el is fújta a megkönnyebbülésemet.

Mire Kimber végzett extraerős possetjével, határozottan spicces lett. Én nem jutottam addig, hogy én is becsípjek, de sokkal nyugodtabb voltam, mint bármikor azóta, hogy Avalon földjére tettem a lábamat. Sosem volt egyetlen igazán közeli barátom sem. Persze akadtak csajok, akikkel együtt ültem a különböző iskolákban ebédnél, vagy akikkel együtt lógtunk sulis után. De ha bármikor kezdtem valakihez közel kerülni, anya erősködni kezdett, hogy megint ideje költözni, én meg kezdhettem megint előlről az egészet egy új iskolában. Egy idő után rájöttem, hogy ha túl közel kerülök valakihez, az több gonddal jár, mint amennyit ér.

– Hogy tudtad rávenni a szüleidet, hogy saját lakásod lehessen? – Anyám nem volt a Föld leggondoskodóbb szülője, de az volt az érzésem, hogy még ő sem hagyta volna, hogy egy tizenhat éves egyedül lakjon.

Kimber maga elé nézett, aztán félre, és én rájöttem, hogy ez kényes kérdés volt.

– Bocsánat – mondtam, és azt kívántam, bárcsak visszaszívhatnám. – Abbahagyom a kíváncsiskodást.

Kimber rám nézett, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Nem, nincs semmi baj. Csak ez egy érzékeny pont, erről van szó. – Tovább mentegetőztem, de egy mozdulattal elhallgattatott. – Nem, tényleg oké.

Nagyot sóhajtott, és láttam, hogy összeszedi magát, mielőtt belekezdett a válaszba.

– Anyám tízéves korom óta nincs velünk – mondta, a haja végét babrálva beszéd közben. – Úgy döntött, vissza akar térni Tündeföldre, de az apám Avalonban született, és nem akart elmenni. Megegyeztek abban, hogy Ethan és én apával maradunk, és attól fogva hármásban éltünk.

Biztos vagyok benne, hogy apám a maga módján szeret engem, de nem is nagyon próbálta elrejteni, hogy Ethan a kedvence. Ethan diákszállásra akart költözni, amint leérettségizett, és mivel amit Ethan akar, Ethan megkapja, apa hagyta neki. Egy kicsit később volt egy

nagy veszekedésünk, és mondtam neki, hogy én is el szeretnék költözni. Mondtam, hogy mivel ugyanúgy egyetemista vagyok, mint Ethan, ugyanúgy lehet saját lakásom. – A szemében könny csillant és a hangja elhalkult, végül már alig volt több mint suttogás. – Végül igent mondott. Az arcom megrándult az együttérzéstől.

– Az apád valószínűleg elég nehéz felfogású lehet, ha nem jött rá, hogy nemet kellett volna mondania.

Nevetett, és kipislogta a könnyeit.

– Az apám sok minden, de a „nehéz felfogású” nincs közte. Tudta, mit akarok, csak nem érdekelte. – Vett egy mély lélegzetet, és kihúzta magát. – De egyébként sem túl nagy különbség. Iszonyú munkamániás, így aztán soha nincs otthon. Nem sokkal látom ritkábban most, mint amikor még otthon éltem.

Lehet, hogy az anyám nem is volt olyan rossz, végül is. Minden kínos, közömbös és határozottan buta cselekedetének forrása az alkohol volt. Tudtam, hogy valahol mélyen, szeszbe pácolt agya mélyén egy szerető anya rejtőzik. Kimbernek még ez sem jutott.

– De, úgy gondolom, az apád tényleg nehéz felfogású – mondtam Kimbernek. – Annak kell lennie, ha nem jött rá, milyen szerencséje van veled.

Halványan elpirult.

– Kösz. De nem kell vigasztalnod. Én... már beletörődtem. Hát persze, gondoltam, de nem mondtam semmit.

– Nem baj, ha most *én* kérdezek valamit? – nézett rám.

– Azok után, hogy én mennyi kérdéssel bombáztalak, most te jössz.

– Miért menekültél el otthonról?

Grimaszoltam egyet. Miért kellett *pont* ezt a kérdést feltennie?

– Bakker, *mindenki* tudja, hogy elmenekültem? – kérdeztem, próbálva kikerülni a választ. Sosem mondtam el senkinek, hogy anyám részeges, igazából komoly erőfeszítéseket tettem azért, hogy senki ne jöjjön rá, és ezen most sem akartam változtatni.

Kimber szája nevetésre görbült.

– Áruló jel, hogy sosem próbáltál hazatelefonálni és segítséget kérni, de azért mostanáig nem voltam benne biztos.

– Ó. – Elkerültem mindentudó tekintetét. – Nem akarok erről beszélni, oké?

– Persze – mondta, de tudtam, rosszulesik neki, hogy így rácsapom az ajtót az orrára. – Azt hiszem, mindjárt megint éhen halok.

Talpra ugrott, én meg anélkül, hogy gondolkodtam volna, kinyúltam, és elkaptam a karját, megakadályozva, hogy kiszaladjon a szobából. Azok után, hogy megnyílt előttem, nagy szemétség lenne, ha én kizárnám. Kész voltam lenyelni a békát, és beszélni a számomra legkellemetlenebb témáról.

– Ül le – nógattam, és egy kicsit meghúztam a karját. – Bocsánat. Csak ez... Elengedtem, és Kimber visszaült az ágyra.

– Ha nem akarod elmondani, nem kell – mondta kedvesen. – Kevesebb, mint huszonnégy órája ismersz. Nem kellett volna azt várnom, hogy úgy kezelj, mint a legeslegjobb barátodat.

– Nem, oké... szóval ez elég sűrű huszonnégy óra volt. Halkan felnevetett:

– Hát az biztos.

Vettem egy nagy levegőt, és kifújtam. A szívem majdnem annyira kalapált, mint amikor a szekrényben ültem, és a vállamban az izmok fájdalmasan megfeszültek. De tudtam, hogy túlreagálok. Lehet, hogy Kimber úgy néz ki, mint azok a rosszindulatú, népszerű, szurkolólány típusú csajok, akik gúnyosan vigyorognának, ha megtudnák, mi a helyzet az anyámmal, de ő nem úgy viselkedett, mint azok. Amúgy

meg most nem egy népes iskolában voltunk, ahol a történet villámgyorsan elterjedhet.

Felkészítettem magamat a sokkra, sajnálatra vagy undorra, majd szinte összeszorított fogakkal köptem elé a titkomat.

– Az anyám alkoholista. – Tessék, kimondtam. Hangosan. Kimber csak ült ott, és várta, hogy folytassam.

– És? – kérdezte, amikor nem mondtam többet. Rámeredtem.

– Kell ennél több? Pislogott.

– Hát, nem. Asszem, nem. Csak annyira titkoltad, hogy azt gondoltam, van még valami rémes, sötét titok, mondjuk, hogy van egy pasija, aki zaklatott téged, vagy valami ilyesmi. Mindenféle reakcióra számítottam, de erre nem.

– Úgy gondolod, az, hogy az anyám iszik, nem nagy ügy? Megvonta a vállát.

– Hát, persze hogy ez nagy ügy neked, hiszen neked kellett vele élned. Csak... nem tudom. Azért ez nem az a „zúzzuk be az újságokat, vörös riadó, veszély, Will Robinson” típusú dolog.

– „Veszély, Will Robinson”? Pislogott.

– Egy ősrégi sorozat, *Elveszve az úrben*, nem ismered? Látványos védekező mozdulatot tettem.

Kimber megjátszott borzadállyal nézett rám.

– De hát az klasszikus!

Na jó, az a lényeg, hogy a sokkoló hírek versenyében egy alkoholista anya még nem díjnyertes. Fura, de amiatt aggódtam, hogy le fog nézni, ha megtudja, és boldog voltam, hogy nem teszi. De annyira semmi reakciója nem volt ahhoz képest, amit vártam, hogy esküszöm, szinte csalódottnak éreztem magam. Úgy értem, kiadtam neki ezt a borzalmas titkot, amit még soha, senkinek nem mondtam el életemben... és... szinte olyan volt, mintha ásított volna.

– A sulimban a srácok úgy gondolták, hogy ez borzasztó – tiltakoztam. – Pokollá tették az életemet, amikor rájöttek.

– Persze, de azok kölykök voltak – hessegette el a tiltakozást.

– Van egy rossz hírem: mi is kölykök vagyunk.

– De nem normális kölykök – mondta, és ez olyan volt, mint egy hasba rúgás. – Én egy tizenhat éves másodéves egyetemista vagyok, aki a saját lakásában lakik, te meg tündejáró. A „normális” szót nem használnám magunkra.

Szavai igazságát nehezen lehetett volna tagadni, bár hosszú ideje ezen dolgoztam. Mindig próbáltam annyira normálisnak tűnni, amennyire csak lehetett az adott

körülmények között, bár mindig is tudtam, hogy rövidesen lebukom. Csak nem akartam elismerni.

– Most legalább együtt lehetünk nem normálisak – mondta Kimber, én pedig nem tudtam visszafogni a mosolygást.

– Kinek kell a normális? – válaszoltam. – A normális unalmas. És legalább egy pillanatra így is gondoltam.

Mind a ketten felugrottunk, amikor meghallottuk a bejárati ajtó nyílásának és záródásának jellegzetes zaját, majd a konyha irányából felénk tartó lépések hangját.

– Én vagyok! – kiáltotta Ethan jó előre, még mielőtt komolyabban megijedhettünk volna. Egy pillanattal később megjelent a hálósoba ajtajában, és beképzelten vigyorgott. Amikor megláttam, a szívem nagyot dobant.

– Szemmel láthatóan nagyon odavagy magadtól – fanyalgott Kimber, azt a savanyú hangot használva, amiről valaha azt gondoltam, hogy az egyetlen, amivel rendelkezik.

Ethan vigyora még szélesebb lett.

– Meglehetősen zseniális vagyok, ha szabad ezt mondanom magamra.

– Rendszeresen megteszed. Nem ugrott a piszkálásra.

– Miután délután találkoztam Grace-szel, tudtam, hogy valaki szemmel fog tartani minket – mondta.

– Csodálatos következtetés!

Ethan látványosan mogorva arcot vágott.

– Elrontod a sztorimat!

Kimber arckifejezéséből pontosan meg tudtam mondani, mennyire szakad meg a szíve ettől, de ellenállt a készítésnek, hogy megint beszéljon.

– Kitaláltam, hogy a folyamatos megfigyelés akadályozhat minket a kibontakozásban. Úgyhogy leráztam a zsarukat, és egyenesen idejöttem. – Várakozóan nézett Kimberre, de az megrázta a fejét.

– Most nem vagyok olyan hangulatban, hogy feladjam neked a labdákat.

Ugyanolyan várakozó pillantást vetett rám, és éreztem, hogy a szívem megint nagyot dobban.

– Hogy tudtad lerázni a zsarukat? – kérdeztem, és reméltem, nem hallatszik, hogy alig kapok levegőt.

A melle láthatóan dagadt a büszkeségtől:

– Végre működik a láthatatlansági varázslatom!

– Ez az a varázslat, amivel láthatatlanná tetted magad, de nem működött a ruháidra? – kérdezte Kimber felhúzott szemöldökkel. Rám vigyorgott. – Azt hitte, nagyon okos, és a közelemben lopódzhat, de a mozgó póló, nadrág és cipő egy kicsit rontotta a hatást. Ethan nem csüggedt.

– Igen, ugyanaz. Csak most nem felejtettem ki a ruhákat se.

– Honnan tudod? Magadat akkor is látod, ha láthatatlan vagy. – Megint rám pillantott. – Ezért hitte, hogy láthatatlan, mikor a ruhái nem voltak azok.

Ethan fensőbbbséges pillantást vetett rá.

– A tény, hogy visszamentem, és elsétáltam közvetlenül az engem követő fickó orra előtt anélkül, hogy az akár csak felpillantott volna, némileg árulkodó.

– Oké. Szóval leráztad a tagot, és rögtön idejöttél, ahol tudod, hogy valaki figyel engem. Akkor most ez mennyiben segítség?

Ethan elkeseredett pillantást vetett rá.

– Senki sem tudja, hogy itt vagyok. Ha elhagyod a lakást, a barátaink követni fognak téged. Ha eltűntél a láthatáron, Dana és én megléphetünk.

Valami megcsillant a tekintetében, és ebből tudtam, hogy nagyon szórakoztatónak találja ezt az egészet. Azon gondolkodtam, hogy elfelejtette-e már azt a kényelmetlen, jelentéktelen szálkástámadást a múlt éjjel.

Kimbernek nem tetszett a terv. Nem hiszem, hogy szeretett volna csali lenni, és abban is biztos vagyok, hogy nem akart egyedül hagyni a bátyjával. De nem tűnt valószínűnek, hogy találunk ennél jobb módszert a

kisurranásra, anélkül hogy meglátnának, úgyhogy végül vonakodva beleegyezett.

Jelentősegteljesen rám nézett, mielőtt kilépett az ajtón, és én bólintottam, hogy tudja, fogtam az üzenetet – nem hagyom, hogy Ethan kihasználja a helyzetet. Úgy gondoltam, egyébként is túl elfoglaltak leszünk ahhoz, hogy rám mozduljon.

Amit viszont nem vettem számításba, az volt, hogy ha túl vagyunk a nagy menekülésen, és enyhül a nyomás, akkor még *mindig kettesben* leszek vele.

Tizenkettedik fejezet

Mi még öt percet vártunk Kimber lakásában, miután ő elindult. Minden idegszáammal tudatában voltam Ethan jelenlétének, de őszinte nem is figyelt rám, szemét az ablakot takaró függöny részére szegezte. Az ölemben összekulcsolt kézzel ültem Kimber ágyán, a szívem egy kicsit túl gyorsan vert, és nem voltam biztos benne, hogy Ethan miatt, vagy a menekülési kísérlet miatt.

– Menjünk – mondta Ethan frissen, amikor úgy érezte, hogy Kimber már biztosan elcsalta a megfigyelőt.

Követtem őt a lakáson keresztül, ki a bejárati ajtóhoz. Majdnem futnom kellett, hogy lépést tartsak vele.

– Hová megyünk? – kérdeztem, amikor végre össze tudtam szedni a bátorságomat, hogy megszólaljak.

Kinyitotta az ajtót előttem, így én léptem ki először. Aztán becsukta, és tett egy bonyolult kézmozdulatot. Hallottam a zár kattánását.

– Bíznod kell bennem – mondta, majd megfogta a kezemet, és levezetett a lépcsőn az udvarra.

Éreztem a kezét a kezemen, és ez pont elég volt ahhoz, hogy szavamat szegje. Azt is alig hallottam, mit mond. Persze csak azért fogta a kezemet, hogy vezessen. Nem intim gesztusnak szánta, csak az én sóvárgó vágyaim

láttak bele többet – legalábbis ezt mondtam magamnak. A szavai nem jutottak el hozzám, míg meg nem álltunk annál a kövezett résznél, amely az alagút nyílását rejtette.

– Jaj, csak ezt ne! – tiltakoztam, és megpróbáltam kihúzni a kezemet az övéből. Persze nem hagyta.

– Nem megyünk vissza a barlangba – biztosított. Motyogott valamit az orra alatt, mire a kövek félrehúzódtak.

A minket körülvevő házak ablakaira sandítottam. Sok mögött fények égtek, mert még nem volt olyan késő éjjel, mint amikor utoljára lemásztunk az aknába.

– Szerinted hány ember figyelhet minket? – kérdeztem, és megint kísérletet tettem a kezem visszahúzására, de erősen tartotta.

– Nem számít. Az alagutak létezése nyílt titok. Rengeteg van belőlük, úgyhogy ha valaki el találná mondani Grace-nek, hogy lemásztunk ide, akkor sem tudna utánunk jönni.

– És mi a helyzet a szálkásokkal?

– Múlt éjjel megoldottuk a problémát – válaszolta. – Lehet, hogy kisebb gondot okoz nekik beszivárogni Avalonba, mint az embereknek, de komolyan kétlem, hogy valaki két egymást követőéjszaka átküldené őket.

Most pedig gyерünk, hacsak nem akarsz itt állni és vitatkozni, míg Kimber és az őrei vissza nem jönnek.

Ha azt mondom, hogy egy csepp kedvem sem volt, az meg sem közelíti a valóságot. El kell azonban ismernem, hogy rettentősérülékenynek éreztem magamat itt a nyílt színen álldogálva.

Összeszorított foggal bólintottam, és Ethan végre elengedte a kezemet, hogy elkezdhessek lefelé mászni a létrán.

A járólapok abban a pillanatban a helyükre csúsztak és elzárták a nyílást, amikor a lábam az alagút padlóját érintette. Koromsötét volt, eltekintve az Ethan kezében tartott zseblámpa vékony fénysugarától. Elléptem az útjából, ő meg félútról leugrott. Könnyedén érkezett, pedig egy ember valószínűleg kifícamította volna a bokáját egy ilyen mutatványtól. Beugrott valami Kimber mai mágiaoktatásából, amit nem tudtam összeegyeztetni azzal, amit az imént láttam.

– Múlt éjjel nem mondtál semmit a nyílás szabaddá tételéhez – mondtam. – Ma miért?

– Még mindig dolgozom a szavak nélküli varázslatokon -válaszolta. – Azok nehezebbek, és sokat kivesznek belőlem. -Hirtelen szokatlanul komoly lett. – Ezért nem tudtam jobb gyógyító munkát végezni tegnap.

Ha a könnyebbik módszerrel nyitom ki az aknát... – megvonta a vállát, és nem fejezte be a mondatot.

Azt hiszem, kellett volna mondanom valami vigasztalót, de emlékeztem, hogy dörgölte hencegve Kimber arcába tegnap este a dolgot, és úgy gondoltam, megérdemli, hogy egy kicsit főjön a saját levében. Mindegy, milyen jó pasi.

Mivel nem mondtam semmit, kínos csend lett. Ethan azzal vetett véget neki, hogy újra elkezdett befelé vezetni a hegy szívébe.

Tegnap sokáig mentünk egyenesen, mielőtt lefordultunk volna a barlang felé. Ma szinte azonnal bevettük magunkat egy oldalfolyosóba, aztán egy másikba, majd még egybe, míg végül annyit kavarogtunk, hogy lövésem sem volt, merre járunk. Nem hagyott nyugodni a sejtés, hogy ez direkt történik. Lehet, hogy Ethan biztos akart benne lenni, hogy nem jutok ki segítség nélkül.

Az egyetlen jelét annak, hogy az alagutak nem teljesen kihaltak, eddig a Földalattiak barlangjában láttam, de Ethan és a mai útvonalunk az üregrendszer nagyon más részébe vezetett. Bekanyarodtunk egy sarkon, és hirtelen egy tágas, villany-világításos folyosóra értünk. Széles lépcső vezetett – gondolom – a felszínre, amelyen rengeteg ember mászkált le-föl. A hangjuk visszhangzott

a zárt térben, ugyanakkor valahonnan hangos zene tompa hangjai szűrődtek át, és éreztem, hogy a lábam alatt lüktet a padló.

– Van ott lent egy jó kis éjszakai klub – mondta Ethan egy másik, lefelé vezető lépcsőre mutatva, ami fölött neonbetűkből kirakott „Erre” felirat és egy villogó nyíl jelezte az utat. – Majd ha a dolgok lenyugodtak, egyszer elhozlak ide.

Nem voltam benne biztos, mit mondjak. Ez majdnem úgy hangzott, mintha randira hívott volna. Összeráncoltam a szemöldökömet, mert pont a *hívás* része hiányzott. Mire befejezhettem volna ennek az egyetlen egyszerű mondatnak az elemzését, Ethan egy újabb alagútba vezetett, és megint sötét, borzongató, klausztrofóbiát keltő területen jártunk. Próbáltam megjegyezni, merre jövünk, hogy ha kell, visszataláljak a felszínre vezető lépcsőhöz.

Még vagy negyedóraig mentünk, kétszer elkanyarodva – vagyis pont elég kevésszer, hogy még *nekem* is legyen esélyem kitalálni innen.

Végül megálltunk egy folyosó közepén, ami éppen úgy festett, mint az eddig látott összes többi kihalt rész. Előre-hátra nézegettem, de semmi érdekeset nem láttam.

Aztán Ethan mormogott valamit. Ha nem ismertem volna jobban, meg mertem volna esküdni, hogy azt

sutyorogta, hogy „Szezám tárulj!”, de ez biztos csak valami zavaró visszhang volt. A falon hirtelen egy ajtó formájú nyílás jelent meg a semmiből. Pislogtam egyet.

– Illúziós varázslat – mondta Ethan, és leheletnyi büszkeséget hallottam ki a hangjából. – Senki erre járó nem veszi észre, hogy itt egy ajtó van.

Látványos mozdulattal felém intett, én pedig óvatosan beléptem a nyíláson, amelynek a helyén pillanatokkal ezelőtt még fal állt. Félig arra számítottam, hogy a fal akkor fog megint megjelenni, amikor épp átlépek rajta, de ilyesmi nem történt.

A látszólagos fal mögötti szoba nem volt valami szívderítő. Körülbelül akkorának saccoltam, mint Kimber hálósobája, és az összes berendezése két kempingágyból, egy kártyaasztalból meg két összecsucskható székből állt. Az asztalon petróleumlámpa árválkodott, a két ágy alatt egy-egy kerámiaedény rejtőzött.

– Mondd, hogy nem éjjeliedények! – mondtam, amikor Ethan meggyújtotta a lámpát. Szégyenlős mosolyt villantott rám a válla fölött.

– Ez csak egy átmeneti búvóhely – ígérte. – Te is láttad, hogy vannak itt lent olyan helyek, ahol van áram meg folyóvíz, de azok meg soha nem elég titkosak.

Befejezte a petróleumlámpával való bíbelődést, és kikapcsolta a zseblámpáját.

– Az egyik dolog, amit a Földalatti szervezet csinál, hogy segíti azokat, akiknek bizonyos... politikai problémáik támadnak. Néha el kell rejtenünk valakit egy időre. Nem luxuskörnyezet, de senki és semmi nem fog idetalálni.

A szemem szúrni kezdett, és keményen beharaptam az ajkamat, hogy ne remegjen. Ez a kis kazamata akár egy történelmi film díszlete is lehetett volna. A hely nyomorúságos volta hirtelen ráébresztett a saját nyomorult helyzetemre. Mindig úgy birkóztam meg a stresszel, hogy félreraktam a reakcióimat, míg a krízis elmúlt, de mióta a lábamat betettem Avalonba, egyik krízis követte a másikat, és az önuralmam lassan kezdett szétcsúszni. Ethan egyetlen nagy lépéssel hozzám lépett, és mielőtt rájöhettem volna, mit akar tenni, körém fonta a karját, és magához ölelt.

– Ne sírj! – mormogta a hajamba. – Csak egy rövid időre kell itt maradnod, míg az apád ki nem jön a börtönből. Legfeljebb egy vagy két éjszaka lesz, és nem hagylak magadra. Együtt leszünk.

Arra gondoltam, milyen volna, ha Ethan itt hagyna egyedül, és ez elégnek bizonyult ahhoz, hogy a sírás áttörje a gátakat. Jó érzés volt, hogy átölel, sokkal jobb,

mint ahogy be mertem volna vallani magamnak. Könnyek csorogtak az arcomon, és szinte kétségbeesetten kapaszkodtam Ethanbe. Felkapott, és leültetett az egyik kempingágyra, gyakorlatilag az ölébe vett. Még mindig ölelt, az egyik kezével a mellére szorította a fejemet, a másikkal a hátamat dörzsölgette le és fel.

A simogatása elkábított, és lassan elfelejtkeztem a nyomorúságos környezetről. Az alagutak levegője hűvös volt, de Ethan teste meleg és barátságos. Jó szagot árasztott. Valamilyen illatszert használhatott, valami elegáns kölnit, aminek fűszeres illatában némi földszagot éreztem. Mélyen beszívtam, részben hogy segítsen elűzni a könnyeimet, részben meg azért, mert újra érezni akartam az illatát.

Teljesen az ölébe vett, és nem gondolhattam többé, hogy ez csak egy „kérlek, ne sírj” ölelés. Nagyot nyeltem, a pulzusom száguldott, amint arra gondoltam, mi fog most történni. Csak üljek itt, és szorítsam az arcomat a mellére? Emeljem fel a fejemet, hogy megcsókolhasson? Vagy már a szoba másik felében kellene állnom, és azt magyarázni neki, hogy vigye innen a kezét?

Sosem voltam döntésképtelen, de Ethan úgy megkevert, hogy semmi mást nem tudtam tenni, csak ülni, míg az agyam hasztalan pörgött.

Az állával ide-oda simogatta a fejem búbját, a keze a hátizmaimat gyúrta. Más körülmények között azt gondoltam volna, hogy megnyugtatni igyekszik, de mivel a fejem a mellén nyugodott, hallottam gyorsuló szívverését. Várakozóan visszatartottam a lélegzetemet, a pulzusom az övéhez igazodott. Még közelebb bújtam teste melegéhez. Gondolom, borzasztóan feszült lehettem, mert Ethan lágyan felkuncogott. Ettől a hangtól a bensőm elfolyósodott.

– Nyugi, Dana! – mondta. – Nem harapok. És ígérem, nem bővöllek meg. Az arcom olyan forrón sütött, hogy attól féltem, átégeti a pólóját. Épp elég borzasztónak éreztem, hogy ennyire ideges vagyok, de azt még borzasztóbbnak, hogy ezt ő is *tudja*. És nevetett rajtam.

Oké, úgy nevetett rajtam, hogy közben a karjában tartott, de akkor is... Kényszerítettem magam, hogy végre levegőt vegyek.

– Én még ... én még csak tizenhat vagyok – mondtam.
– Ez elég új nekem. Nem tudtam, mit vár tőlem egy tizennyolc éves srác. Már úgy értem, hogy ő alapvetően felnőtt volt, én meg... szóval nem.

– Ne aggódj! – nyugtatgatott. – Nem olyan régen voltam tizenhat, hogy ne emlékeznék, milyen az.

Erősen kételkedtem, hogy a tizenhat éves Ethan olyasmi lett volna, mint én. Túl nagy önbizalom szorult

belé ahhoz, hogy valaha is szégyenlős lehetett volna a lányokkal. De rendes volt tőle, hogy megpróbált jobb érzéseket kelteni bennem.

- Fogadjunk, hogy nincs barátod - mondta, vagy inkább kérdezte. Félttem megszólalni, mert még valami butaságot mondanék, úgyhogy csak megráztam a fejemet. Egyik ujjával az állam alá nyúlt, és felemelte. Elakadt a lélegzetem, de a gerincemen kellemes borzongás futott végig. Általában oly halvány szeme most sötét volt a hatalmasra tárgult pupilláktól, és úgy nézett rám, mintha édesség lennék, Ő pedig majd meghalna, hogy megehessen. Lehajtotta a fejét, és az ajkát az enyémre tapasztotta. Az agyam kikapcsolt a túlterheléstől. Ethan szája forró volt és nedves, ahogy az enyémet simogatta, és furcsa cseresznye íze volt. Próbáltam követni a mozdulatait, de nagyon ügyetlennek éreztem magam, és nem voltam benne biztos, hogy jól csinálom.

A nyelve addig simogatta az ajkamat, míg ki nem nyitottam a számat. Ekkor elmélyítette a csókunkat, én pedig gyakorlatilag fuldokoltam az ízében, az illatában és az érintésében. Bármennyire tetszett, és bármennyire is vonzódtam hozzá, mégsem voltam benne biztos, hogy végig akarok menni ezen az úton. Egyedül tartózkodtam vele egy elhagyatott barlangban, csókoltam őt, és

éreztem, mennyire élvezi, de nem ismertem elég jól ahhoz, hogy biztos legyek benne, le tud állni, ha kérem.

Ethan befejezte a csókot, és gyengéden félresimította a hajamat az arcomból. Annyira zavarban voltam, és olyan kínosan éreztem magam, hogy nem akartam a szemébe nézni, de rájöttem: nem tudok félrenézni. Rám mosolygott.

– Abba kéne hagynod a túl sok gondolkodást – mondta hipnotikusan mormogva, ahogy rám hajolt egy újabb csókért.

Nem tudom, hogy szedtem össze a bátorságomat, hogy megszólaljak, de valahogy megtettem.

– Anyám sem gondolkozott túl sokat, mikor apámmal volt, és nem lett valami jó vége. Felkuncogott, és hátrahúzódott.

– Engedtessek meg nekem, hogy más legyek – mondta az arcom körvonalát, majd a nyakamat végigsimítva. – De egyébként azt gondolom, hogy nagyon is jó vége lett.

Ez jó mondat volt, és éreztem, hogy örömben elpirulok. Egyik részem fel-le ugrált és kiáltozott, hogy „ne legyél már olyan gyerek!”. Végül is csak egy csók volt. De nem tudtam elfelejteni Kimber figyelmeztetését. Ethan nagy játékos volt, és mindegy, mennyire vonzó, nem akartam a játékszere lenni.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet – mondtam, és próbáltam félrehúzódní az öléből. Nem lepett meg igazán, amikor erre még szorosabban ölelt.

– Nem kell félned tőlem – suttogta.

Ez megint jó mondat volt. A hiúságomnál támadott, arra készítette: bizonyítsam be, hogy nem félek. De mindez túl nyilvánvaló volt, így hát nem vettem be.

– Engedj el – kértem higgadtan, bár a bensőmben már kicsirázott a pánik. Ha tovább erőlteti a dolgot, nem leszek olyan helyzetben, hogy leállítsam. Mármint valójában azt hiszem, egy kicsit tartottam tőle.

Felkészültem a küzdelemre, úgyhogy kellemes meglepetésként ért, amikor Ethan lecsúsztatott az öléből, és kicsit arrébb ült. Még csak nem is tűnt mérgesnek.

– Most jobb? – kérdezte azzal a ferde mosollyal.

Kétlem, hogy valaha is bárki elutasította volna, de úgy tűnt, könnyedén veszi. Elfogott a bűntudat, amiért olyan gyanakvó voltam. Ha tényleg játszana velem, biztos nem hagyott volna ilyen könnyen futni.

Idegesen fújtattam egyet. Lehet, hogy igaza van, és tényleg túl sokat gondolkodom, de nem tudtam abbahagyni. Összekulcsoltam a kezemet az ölemben, és rámeredtem, azon töprengve, mi a baj velem. Ha egy Ethanhez hasonló fickó megcsókol, ragacsos kis

pocsolyává kéne olvadnom, nem pedig halálra elemezni a helyzetet. Lehet, hogy frigid vagyok.

- Ne nézz már olyan kétségbeesetten - vigasztalt Ethan. -Szabad nemet mondanod! Megkockáztattam, hogy rápillantsak, de még mindig nem láttam jelét az arcán se dühnek, se idegességnek.

Aztán - teljesen az akaratom ellenére, esküszöm - a szemem lejjebb tévedt, és megláttam, hogy miközben egyáltalán nem viselkedik mérgesen vagy ilyesmi, továbbra is arra vágyik, hogy a „nem”-ből „igen” legyen. Persze gyorsan elkaptam a tekintetemet, de az arcomat ismét pír lepte el.

Egy józan pillanatában, amikor az anyám ragaszkodott hozzá, hogy folytassuk le „a” beszélgetést, dacára annak, hogy gyakorlatilag kezdettől fogva mindent tudtam a méhecskékről és a madarokról, figyelmeztetett engem: a fiúk szeretik azt állítani, hogy szörnyűfájdalmakat élnek át, ha felizgatják őket, és nem történik semmi. Mivel biztos voltam benne, hogy Ethan észrevette a tekintetem irányát, és vaknak kellett volna lennie, hogy ne lássa a pirulásomat, azt gondoltam, remek alkalmat adtam neki, hogy belekezdjen ebbe a bűntudatra építő hazugságba. De nem tette.

Nevetett, de ez afféle meleg, barátságos nevetésnek hangzott, és egy csepp gúny sem volt benne. - Nem fogok

belehalni – mondta. – És ne felejtsd el, megígértem, hogy nem akarlak kihasználni. Megtartom az ígéreteimet. Én csak meg akartalak csókolni.

– Tényleg? – kérdeztem, és biztos voltam benne, hogy a kérdésem pontosan olyan kétkedően hangzott, mint ahogy magam is éreztem. A szempilláimon keresztül néztem rá.

– Miért olyan nehéz ezt elhinni?

– Hát, mert te... szóval... idősebb vagy, mint én. És mert... – Jaj, istenem, sújts le rám most azonnal. Nem akartam ebbe belemenni, és pláne nem szerettem volna magamból ilyen hülyét csinálni. De az agysejtjeim még mindig nem tértek magukhoz, és úgy tűnt, képtelen vagyok egy teljes mondatot végigmondani.

Ethan megmentett a kintől azzal, hogy kimondta, aminek a kimondásához én túl prűd voltam.

– Azért, mert már nem vagyok szűz, a csók még nem vált a végeredmény eléréséhez vezető eszközzé. Akár elhiszed, akár nem, önmagában is élvezetesnek tartom. – Megint rám villantotta szexi, szemtelen mosolyát, amitől heves szívdobogást kaptam.

– Szóval tényleg csak egy csókot akartál? – kérdeztem. A fejemben egy távoli hang azt mondta, síkos lejtő, amerre haladok. Azt válaszoltam a hangnak, hogy fogja be.

– Hát, talán nem csak *egy*t. De alapvetően igen. Még haboztam.

– Figyelj – mondta –, ha megpróbálnék rád erőltetni valamit, amit nem akarsz, akkor csalódnál, és sosem bíznál meg bennem újra. Ezt pedig nem akarom megkockáztatni.

A vállam kicsit megroggyant. Kezdtém igazán belefáradni, hogy egész idő alatt védekezem, mindig a lehetséges veszélyeket keresem. Mióta csak emlékszem, állandóan ezt csináltam, mivel nem bízhattam abban, hogy anyám meg tud minket védeni. Már rosszul voltam tőle, és az volt az egyik célja az idejövetelemnek, hogy letehessem végre ezt az állandó, súlyos felelősséget. Pokolba Kimber figyelmeztetésével, és pokolba a saját aggodalmaimmal! Felemeltem az arcomat, és egyenesen Ethan szemébe néztem, mintha a világ minden bátorsága az enyém volna.

– Rendben van.

Most nem ültem Ethan ölébe, csak mellé húzódtam, és felkínáltam a számát. Amikor az ajka az enyémet érintette, egy kis bizsergést éreztem, mintha áramütés borzongatott volna végig a lábujjamtól a hajszálaim végéig, és hirtelen meglepődve tapasztaltam, hogy már nem is olyan nehéz abbahagyni a gondolkodást, és átadni magam az érzéseimnek.

Ethan gyengéd csókokkal ingerelt, és én ziháltam az élvezettől. Most nem sürgetett, hogy nyissam ki a számat, a nyelve ízlelgetett. Újabb áramütés futott át rajtam, én pedig a nyaka köré fontam a karomat, elmerülve az ízében és az érintésében. A végtagjaim bizseregtek, és az agyamra mintha leszállt volna a köd.

Belélegeztem Ethan illatát, élveztem a teste melegét, magamba szívтам csókjainak cseresznye-ízét, és a józan eszem szóhoz sem jutott. Valahogy azon kaptam magam, hogy fekszem a kempingágyon, a fejem a párnán, Ethan pedig rám hajol, a mellkasunk egymásnak feszül. Az agyam egy távoli csücskében észleltem, hogy a súlya belepréseli a medált a bőrömbe, és hogy az megint furcsán forró. Ethan távol tartotta magát... az érzékenyebb területektől, de a testem teljesen tudatában volt a lehetőségeknek. Ha a szám nem lett volna mással elfoglalva, lehet, hogy megkérem, szegje meg az ígéretét. A nyelve szuggesztív ritmusban siklott ki és be a számba, amitől felnyögtem. Minden idegszálam bizsergett, a melegség növekedett bennem, és ez olyan, de olyan jó volt... Ahogy már mondtam, nem igazán *gondolkodtam*, és az agyam minimum ködös volt, de azt hiszem, tudat alatt valami mégis örködött a fejemben. A bizsergés, a meleg, az elködösült tudat... ez emlékeztetett valamire. Arra emlékeztetett, hogy éreztem magam, mikor becsíptem Kimber extraerős possetjétől.

A felismerés olyan volt, mintha hideg vizet fröcsköltek volna az arcomba, és a köd egy pillanat alatt nyomtalanul eloszlott. Volt valami nagyon nem jó ebben az egészben. Képtelenség, hogy az egyik pillanatban még csupa vibráló ideg vagyok, majd a másik pillanatban már az a lazán és magától értetődően érzéki asszony, akinek most érzem magam. Külső hatás nélkül ez nem lehetséges. Eltaszítottam magamtól Ethan mellét, és megkönnyebbülve láttam, hogy leáll. Levegőért kapkodtam, a pulzusom még mindig száguldott, de biztos voltam benne, hogy Ethan csinált velem valamit. Mármint azon túl, hogy megcsókolt.

– Mit műveltél velem? – vontam kérdőre, és közben próbáltam ülőhelyzetbe tornászni magamat.

Még csak meg sem próbált úgy tenni, mintha nem tudná, mire gondolok.

– Csak egy kis nyugtató varázslat volt.

Egy pillanattal később már álltam, és elszörnyedve meredtem Ethanre.

– Úgy érted, úgy nyugtató, mint valami randidrog? – kiáltottam. Az arcom lángolt a megalázottságtól, szerettem volna összegömbölyödni és meghalni. – *Ennyire* naivnak gondolsz? Mért is nem hallgattam Kimberre!?

Felvonta a szemöldökét, mintha meglepte volna a reakcióm.

– Nem, dehogy, semmi ilyesmi. Felállt, és tett egy lépést felém.

Nem gondolkodtam. Úgy reagáltam, ahogy a fájdalom, a düh, és igen, a félelem megkövetelte. Amikor felém nyúlt, felrántottam a térdemet, és eltaláltam a legérzékenyebb pontján. Összegörnyedt, a fájós részeit markolászta. A késleltetett sokktól reszketve felragadtam a petróleumlámpát, és kiviharzottam az alagútba, minden idegszálammal azt remélve, hogy a tájékozódási képességem ez egyszer nem hagy cserben.

Tizenharmadik fejezet

Könnyek folytak végig az arcomon, ahogy rohantam, próbáltam számolni az alagutakat, amelyeket elhagytunk, hogy a megfelelőbe forduljak be, ugyanakkor igyekeztem a lehető legmesszebb jutni attól a borzalmas szobától, még mielőtt Ethan magához tér. Nem törődtem azzal sem, hogy a könnyeimet letöröljem, csak futottam, míg végül a tüdőm levegőért kezdett könyörögni, és éreztem, hogy a lábamban égnek az izmok. Megtettem azt a két fordulót, amelyeknek egyenesen vissza kellett volna vinniük engem a civilizációba, de nem láttam jelét se a klubnak, se a felszínre vezető lépcsőnek, és még távoli visszhangokat sem hallottam. Lehet, hogy rosszul ítéltem meg a távolságot – gondoltam –, és futottam tovább, de még mindig nem találtam semmit. Megpróbáltam visszaszaladni, hátha rájövök, hogy rossz helyen tértem le, de már nem emlékeztem, hogy milyen messziről érkeztem, és csak még jobban belezavarodtam.

Pánik vibrált az agyamban, amikor felismertem, hogy most már hivatalosan is el vagyok veszve. Tovább rohantam, próbáltam megtalálni a saját nyomaimat, próbáltam mozgásban maradni, hogy ne kelljen

szembenéznem az agyamon egyre jobban elhatalmasodó hisztérikus félelemmel.

Végül meg kellett állnom, mert a kimerültség győzött a rémület felett. Összeestem az alagút padlóján, és olyan kifulladásra kapkodtam levegőért, hogy egy pillanatra azt gondoltam, hányni fogok.

Az a szórakozóhely valahol itt volt lent, és nem is lehet túl messze, mondtam magamnak. Emellett Ethan említette, hogy máshol is vannak népesebb területek. Még ha nem is találom meg a klubot, végül csak belebotlom valami jelébe a civilizációnak. Csak mert eltévedtem, az még nem jelenti azt, hogy meg is fogok halni, bármennyire is... riasztó ez a lehetőség. Nagyot nyögve kényszerítettem magam, hogy felálljak. Olyan fáradt és kifacsart voltam, hogy nem tudtam, hogyan birkózhatnék meg a kijutás lehetetlennek tűnő feladatával. De nem nagyon volt más választásom. A lámpára pillantottam, és iszonyodva ébredtem rá, hogy a petróleum sem fog örökké tartani.

Kilométereknek tűnő vánszorgás következett, miközben próbáltam egyenesen haladni, azt feltételezve, hogy ha egyenesen megyek, előbb-utóbb eljutok a hegy oldalához, és talán lesz ott egy kijárat. De valahányszor úgy éreztem, sikerrel járok, az alagút zsákutcába torkollott, vagy hirtelen élesen elkanyarodott. Attól, amit

én tudtam, akár körbe-körbe is járhattam. Fájt a lábam, a petróleum szintje veszedelmesen alacsonyra csökkent, és úgy féltem, hogy alig tudtam gondolkodni. Megálltam egy folyosó közepén, ami pont úgy nézett ki, mint az összes többi, és hátamat a falnak támasztva, engedélyeztem magamnak egy-két percnyi értékes pihenést, mielőtt ismét belevetem magamat a sötétségbe.

Felhúztam a térdemet, és hagytam, hogy a fejem előredőljön. Úgy éreztem, a sírás ésszerű cselekedet volna ebben a helyzetben, de a szemem száraz maradt. Azt hiszem, az érzelmi túlterheltség állapotába kerültem, üresnek, zsibbadtnak és közömbösnek éreztem magamat.

– Meg tudsz nekem bocsátani annyira, hogy kivigyelek innen? – kérdezte Ethan, és először azt hittem, figyelmetlenségből elaludtam.

Felemeltem a fejemet, és ott volt, háromméternyire tőlem.

Ő is a falnak támaszkodva ült, mint én. Zseblámpát tartott a kezében, és alig emlékeztetett arra a beképzelt, vidám tündére, akit megismertem. A válla besüppedt, a feje előrebukott, az arca sötét volt.

Először azt gondoltam, nyilvánvalóan álmodom, ez csak egy vágyálom. Aztán be kellett látnom, hogy nagyon is valóságosnak tűnik.

– Álomnak kell lennie – motyogtam hangosan. – Nem találhatott meg.

– Nem találta meg volna, ha elvesztette volna – mondta, idegesítően körbe-körbe forgatva a zseblámpát a kezében. – De gyorsan futok, és te fényt vittél magaddal, úgyhogy még az előtt észrevettem, hogy túl messzire jutottál volna. Tudtam, hogy időt kell hagyni neked, amíg megnyugszol, úgyhogy tartottam a távolságot egészen mostanáig.

Mármint úgy érted, tartottad a távolságot, míg biztos nem lettél benne, hogy nem jutok ki magamtól, gondoltam, de nem mondtam semmit.

Mostanra eldöntöttem, hogy nem álom, de egyáltalán semmi kedvem nem volt Ethannel szóba állni, úgyhogy csak meredtem rá hidegen.

A jeges tekintet valószínűleg sokkal hatásosabb lett volna, ha rám néz, de még mindig a zseblámpával volt elfoglalva.

– Az a varázslat nem vette el a szabad akaratodat, Dana – mondta a zseblámpának. – Ha ez így lett volna, nem tudsz kilépni belőle. Ez csak egy egyszerű nyugtató ige volt. Nem olyasmi, amitől megteszel valamit, ha abba a valamibe nem egyeztél bele.

– Oké – mondtam, ejtve azt a tervemet, hogy nem szólok hozzá –, szóval nem úgy működött, mint egy

randidrog, hanem inkább úgy, mint amikor leitatasz valakit abban a reményben, hogy szerencséd lesz.

Felkapta a fejét, és most először rám nézett.

– Nem, egyik sem! – tiltakozott, és némi felindultságot éreztem a szavaiban. Ez láthatóan zavarta, és megint félrenézett. A hangja ellágyult. – Én csak azt gondoltam, jobban élveznéd, ha nem volnál olyan ideges. Elismerem, hogy butaság volt, de nem volt benne semmi rosszindulat, és nem állt szándékomban kihasználni téged. Bocsánatot kérek. Idióta voltam.

Nagy sóhajjal fújtam ki a levegőt. Olyan szomorúnak látszott, hogy nehéz volt kételkednem a szavaiban. De még egyáltalán nem bocsátottam meg neki.

– Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy ha bármivel próbálkoznál, sosem bíznék meg benned még egyszer? Hát, szerintem próbálkoztál. És nem bízom benned. Hátrahőkölt, én meg kis híján rosszul éreztem magam emiatt. Kis híján.

– Értem – mondta. – De azt remélem, ennek ellenére elfogadod a segítségemet a kijutáshoz.

– Hova vinnél?

– Ahova menni akarsz.

Ezen elrágódtam egy kicsit. Abban száz százalékgig biztos voltam, hogy nem akarok visszamenni abba az

alagútból nyíló undorító kis odúba, de Grace néninél sem akartam kikötni. Legalább addig nem, míg számba nem vehetem a lehetőségeimet. Se pénzem, se papírjaim nincsenek, úgyhogy továbbra is szükségem van segítségre, bár most éppen úgy érzem, hogy senkire sem szeretnék támaszkodni. Ethan elég erőteljesen emlékeztetett arra, hogy az egyetlen ember, akiben bízhatom, én magam vagyok.

– El tudsz juttatni egy szállodába névtelenül? – kérdeztem. Ezt nem neveztem volna hosszú távú megoldásnak (én *tényleg* reménykedtem benne, hogy végül találkozhatom az apámmal holnap), de jobb volt, mint a föld alatt bujkálni vagy Kimber kanapéján aludni, miközben azon agyalok, mikor bukkan fel Grace néni egy meglepetésszerű ellenőrzésre.

Tudtam, hogy Ethan nem örül az ötletnek, de elég higgadtan válaszolt.

– Egy kevésbé nyilvános helyen nagyobb biztonságban lennél.

– Ha azt gondolod, hogy itt maradok abban a kis patkányodúban, nem vagy normális. Úgyhogy hacsak akaratom ellenére itt nem tartasz, akkor egy hotelszoba vagy semmi. Felsóhajtott.

– Oké, akkor legyen így. Tudok egy viszonylag félreeső helyet. Ez kevésbé biztonságos, mint szeretném, de... –

megrántotta a vállát.

Fájdalmas sóhajjal lábra kecmeregtem.

– Mutasd az utat.

A hely, ahová elvezetett, inkább egy kicsi, szállást és reggelit is kínáló fogadó volt, mint egy valódi szálloda. Közvetlenül a hegy oldalába épült, és elég jól nézett ki a falaira felkapaszkodó borostyánnal, meg a virágokkal tömött ablakládákkal. Rózsa nem volt köztük, semmilyen színű, amiből arra következtettem, hogy talán emberek vezetik. Mostanra elegendő volt a tündékből úgy általában, úgyhogy ennek kifejezetten örültem.

Ethan azt mondta, várjak kint, míg kivesz egy szobát. Nem tartotta jó ötletnek, ha találkozom a fogadóssal, és lehet, hogy igaza volt. Egy kicsit túl fiatal voltam ahhoz, hogy szobát béreljek, és hozzá még amerikai is. Ettől egy kicsit gyanús lehettem volna.

Már majdnem elütötte az éjfél, a város utcái elcsendesedtek. Nem járkáltak gyalogosok, és csak egy-kétszáz kocsi húzott el mellettem. Avalon éjszakai élete valószínűleg nem túl pezsgő. Míg vártam, hogy Ethan kiszóljon értem, hogy bejöhetek, átmentem az út másik oldalára, és még egyszer kinéztem a korláton, messze túl Avalonon. Éjjel nehezebb volt észrevenni a szellemképet, de ahogy a távoli fények kihunytak és megint kigyúltak, attól függően, hová fókuszáltam a tekintetemet, abból

kiderült, hogy a két világ nem tűnt el – és nem volt Ethan által megidézett illúzió sem.

Amikor a látványtól megint szédülni kezdtem, elfordultam. Ethan pont ekkor lépett ki a fogadó ajtaján, és láttam a pillanatnyi riadalmat az arcán, mikor nem voltam ott, ahol hagyott. Aztán észrevett, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

Átfutott az úton hozzám, de nem próbált túl közel jönni. Nagyon is tudatában volt annak, hogy ki van zárva a kutyaházba, és bár úgy gondoltam, megérdemelte, azért hiányzott a könnyed hangulat és a flörtölés. A mosolyára és a vicceire gondoltam, amelyek segítettek kordában tartani a legrosszabb félelmeimet, és azt kívántam, bárcsak visszatérhetnénk oda. Ethan nekidőlt a korlátnak Tündefölde felé kinézve, én pedig háttal támaszkodtam a korlátnak, és a fogadót néztem.

– Fel kellett ébresztenem a fogadóst, hogy adjon egy szobát – mondta. – Hagyjunk neki egy negyedórát, hogy visszafeküdjön, mielőtt bemegyünk.

Felhorkantam.

– Miből gondolod, hogy együtt fogunk bemenni?

– Mert nem hagylak ott abban a szobában, mielőtt szétnéznék benne, és meggyőződnek róla, hogy biztonságos. És a kulcs is nálam van.

Felhúztam a szemöldökömet:

– Úgy gondolod, Grace néni valamelyik ágy alatt rejtőzik?

Elég sötét volt, úgyhogy nem vagyok benne biztos, de szerintem elvörösödött.

– Lehet, hogy kezdek paranoiás lenni – mondta.

Én viszont azt gondoltam, valószínűleg inkább élt benne a remény, hogy valami még történhet, ha együtt vagyunk egy barátságos hálósobában, kettesben. Kinyújtottam a kezemet.

– Kérem a kulcsot.

Beletett valamit a kezembe, de az nem a kulcs volt, hanem egy mobiltelefon.

– Beleírtam az otthoni számomat. Meg Kimber otthoni és mobilszámát is. Ha bármi bajod lenne, vagy valami idegesítene, hívj minket. Elsősorban engem, mert én tudom magam láthatatlanná varázsolni és idejönni anélkül, hogy mást is idevezetnék, de megértem, hogy mindezek után nem én vagyok az első számú választás. – Megvonta a vállát.

– Kösz – tettem zsebre a mobilt. – És most kérem a kulcsot. Nyilvánvaló vonakodással, de ideadta a kulcsot.

– A 201-es szoba, rögtön a lépcső tetején. Kérlek, ne gyere ki, míg nem hallasz rólunk. Ha az apád még mindig börtönben van, keresni fogunk egy jobb helyet,

ahol elbújhatsz. Ez a fogadó eléggé kiesik, de a hitelkártyámmal foglaltam szobát. Ha valaki hozzá tud jutni a hitelkártyainfókhoz, és ez Grace számára nem tűnik kivihetetlennek, akkor ez a szobafoglalás egy nagy, villogó jelzőtábla lesz a „Dana itt van” felirattal.

Kiváló. Még egy dolog, amiért aggódhatom. De ma este már túl kimerült voltam, hogy egy újabb dolgon problémázzak.

Kimérten bólintottam elköszönés helyett, majd átmentem az úton, és hátra sem nézve beléptem a fogadóba.

Aznap éjjel úgy aludtam, mint egy hulla. Ami már csak azért is jó volt, mert ha nem így teszek, csak agyaltam volna, és nem biztos, hogy a megfelelő dolgokon. Azt hiszem, minden okom megvolt rá, hogy aggódjak a helyzetem miatt; a jövőt illető félelmeim jogosnak tűntek, akárcsak a bennem gyökeret vert kétség afelől, hogy kiben bízhatom. De amikor másnap reggel felébredtem, mire gondoltam először? Ethan csókjára. Nem látta valaki az arányérzőkemet valahol? Mert az világos volt, hogy elvesztettem. Próbáltam nem gondolni erre, amikor kávé előtti szétesett állapotomban kivonszoltam magam a fürdőszobába. Aztán próbáltam nem erre gondolni, amikor lezuhanyoztam és fogat mostam, és akkor is próbáltam, amikor felöltöztem –

még mindig Kimber kölcsönruháiba, mert továbbra sem volt sajátom.

Persze nem igazán sikerült nem gondolni rá, nem töprengeni azon, hogy az örömöm mekkora része volt a sajátom és mennyi származott a varázslatból, nem görcsölni, hogy túlreagáltam-e a történeteket, amikor nem volt semmi más, amire koncentrálhattam volna. Úgyhogy eldöntöttem, kell valami más, amivel elfoglalhatom az agyamat.

Előbányásztam Ethan mobilját a zsebemből, majd egy hosszú, bizonytalan pillanatig csak néztem, mielőtt feltárcsáztam volna anyám számát. Az Államokban hajnalok hajnala volt, de nem hittem, hogy ez zavarná. Azt sem gondoltam persze, hogy képes lenne segíteni – nehéz magadból túl sokat kihozni, amikor az agyad egy medencényi alkoholba van pácolva. De akkor is jólesett volna egy ismerős hang, még ha a beszélgetés felét azzal tölti is, hogy sírdogál nekem – mert azért erre számítottam.

Bolondul optimista voltam, amikor azt gondoltam, felveszi. Valószínűleg borzasztó ideges lett amiatt, hogy elszöktem, és tudtam, mit csinál az anyám, amikor ideges. Elgondolkodtam, hogy ez a tivornya vajon meddig fog még tartani.

Leraktam anélkül, hogy üzenetet hagytam volna. Mi értelme lenne? Az órára pillantottam. Pár perccel múlt kilenc, és fogalmam sem volt, mikor fogok hallani Ethanról és Kimberről. Kimber azt mondta nekem, az apám valamikor ma jelenik meg a Tanács előtt. Túl korán volt hozzá, hogy már otthon lehessen, még ha a Tanács őt hallgatja is meg legelőször.

Benyúltam a pólóm nyaka alá, és végigsimítottam a medált. A múlt éjjeli összes... izgalom közepette el is felejtettem, hogy megint átmelegedett. Most hűvösnek és normálisnak éreztem. Lehet, hogy olyan, mint egy hangulatgyűrű. Próbáltam végigvenni, mikor éreztem a fura melegséget, és kezdett összeállni egy minta: valahányszor felmelegedett, mindig valaki mágiát használt a közelemben. Talán nem vettem észre *minden* mágiahasználatot, de csak akkor érintkezett a bőrömmel, ha a ruhám alatt volt.

Összeráncoltam a homlokomat. Legelőször akkor figyeltem fel rá, hogy meleg, mikor Lachlan péksége alatt, a cellában énekeltem. Lehet, hogy akkor is működött valami mágia, csak nem tudtam róla. De az is lehet, hogy csak beleképzelek a dologba egy mintát, ami nem is létezik. És arra sem tudtam pontosan visszaemlékezni, hogy a kámea a pólóm fölött vagy alatt volt-e azokban az esetekben, amikor meleget éreztem bárki varázslatakor.

Bár épp most jutottam arra a következtetésre, miszerint túl korán van ahhoz, hogy apám már kint lehessen a börtönből, megint előhúztam a telefont, és őt hívtam. Végül is mit árthat, ha megpróbálom?

A harmadik csengésre felvette.

– Halló!

Egy pillanatra úgy meglepődtem, hogy nem is válaszoltam. Tényleg lehet ilyen szerencsém? Vagy az egész mese arról, hogy börtönben van, hatalmas hazugság volt?

– Szia, apa! – köszöntem neki, amikor rátaláltam a hangomra.

– Dana! – olyan hangosan kiáltott, hogy távolabb kellett tartanom a telefont a fülemtől. – Hol vagy? Betegre aggódtuk magunkat miattad!

Nagyot nyeltem, és azt kívántam, bárcsak el tudnám hallgattatni a fejemben csilingelő vészharangokat.

– Grace néni tömlöcbe zárt – mondtam. Ez egy kicsit túlzás volt. A szoba, ahová bezárt, elég kényelmes volt, de akkor is...

Apa nagyot sóhajtott.

– Dana, édesem, annyira sajnálom. Tudhattam volna, hogy bepróbálkozhat valami ilyesmivel, de vele kapcsolatban van némi vakfoltom. Egyébként esze

ágában sem volt bántani téged, ebben biztos vagyok. Én pedig hamarosan megtalálalak és kihoztalak volna onnan.

– Hát, valaki más már kihozott, és be kell vallanom, hogy most már mindenkitől tartok.

– Hát hogy ne tartanál azok után, amin keresztülmeheztél! Mondd meg, hol vagy, és azonnal érted megyek.

Nagyon szerettem volna egyszerűen csak megmondani, hagyni, hogy apám értem jöjjön és gondoskodjon rólam, és minden rossz elmúljon végre. De biológiai rokonság ide vagy oda, erősebb volt, mint én, és szükségem volt még néhány válaszra, mielőtt hanyatthomlok a karjába vetem magam.

– Grace néni azt mondta, börtönben vagy – próbáltam úgy mondani, hogy ne hangozzék vádnak.

– Sajnos ez igaz volt – ismerte el. – Azt gyanítom, Grace intézte így, hogy elkaphasson, még mielőtt találkozunk.

Csomót éreztem a torkomban, mert az ösztönöm – vagy a cinizmusom – azt súgta, a következő kérdésre adott válasznak nem fogok örülni.

– Mikor jöttél ki?

– Csak tegnap – felelte, és bár számítottam erre a válaszra, a térdem feladta, én pedig tehetetlenül lehuppantam az ágy szélére.

– Mióta szabad vagyok, folyamatosan kutatok utánad – folytatta. – Grace azt mondta, Lachlant megtámadták, téged meg elraboltak. Azt sejtettem, hogy ha idehívlak, akkor abból lehet némi bonyodalom, de ilyesmire nem számítottam. Annyira sajnálom!

Tegnap elmondtam Kimbernek a titkot, amit még soha senkinek nem mondtam el. Megengedtem magamnak, hogy *megbízzam* benne. Ő meg egész idő alatt hazudott nekem. Úgy tett, mintha a barátom volna, hogy távol tartson az apámtól.

Ebbe az egész testem belesajdult, a lábamtól a fejem búbjáig. Az összes megrögzött óvatosságom ellenére benyeltem a horgot, a damillal és az ólommal együtt.

– Hát igen, sok minden történt – mondtam, és a hangom reszelős volt a makacsul visszatartott könnyektől.

– Jól vagy? – kérdezte, ami pontosan úgy hangzott, ahogy egy törődő apa aggodalmának hangzania kell. Ez is színjátkozás volt vajon? Lehet bárki Avalonban, aki bármiről is az igazat mondja nekem?

– Jól vagyok – hazudtam.

Apa habozott. Bármilyen hülye megmondta volna a hangomból, hogy nem vagyok jól, de nem akartam erről beszélni. Lehet, hogy sosem fogok akarni. Szerencsére ejtette a témát.

– Hadd menjek érted – mondta. – A többit majd személyesen megbeszéljük.

– A Stone's Throw fogadóban vagyok. 201-es szoba.

– Legkésőbb egy negyedóra múlva ott vagyok.

– Oké.

Elköszönés nélkül letettem Ethan telefonját, és leraktam az éjjeliszekrényre.

Tizennegyedik fejezet

A negyedóra, amíg apám érkezésére vártam, pont elég időt adott eltöprengeni rajta, vajon hogy fog sikerülni a vele való találkozásom. Mindenki, akivel Avalonban eddig találkoztam, hazudott nekem, beleértve őt is. Anélkül küldte el nekem azt a medált, hogy felhívta volna a figyelmemet: a hordásával Látó-származásomat demonstrálom. Azt is mindig furcsálltam, hogy amikor idehívott, egyetlenegyszer sem kérdezte meg, anyám beleegyezik-e az utazásba. Ezt az apró részletet kész voltam az asztal alá söpörni, mert annyira vágytam arra, amit ő kínálhatott, de most úgy gondoltam, több kérdést kellett volna feltennem neki. Azt hittem, meg fogom hallani a lépéseit a falépcsőkön, mielőtt az ajtóhoz ér, de nem így volt. Amikor hirtelen bekopogott, elfulladva felugrottam, és először be sem tudtam engedni, mert a lábam gyakorlatilag a földbe gyökerezett.

– Dana? – kérdezte. – Minden rendben, szívem?

Kifújtam a levegőt. Észre sem vettem, hogy visszatartottam a lélegzetemet. Hirtelen megizzadt tenyeremet beletöröltem a nadrágomba. Aztán kinyitottam az ajtót, és életemben először megláttam az apámat.

A tündék, ha egyszer elérték a felnőttkort, legalábbis kortalannak tűnnek. Az eszemmel tudtam ezt. Ettől azonban nem volt kevésbé meglepő, hogy ajtót nyitottam valakinek, akiről tudtam, hogy az apám, és megláttam egy férfit, aki alig múlhatott huszonöt.

Tipikus tünde-testalkata volt: magas és karcsú, ugyanakkor szívósnak és erősnek látszott. Nagyon világos szőke haja rövidre vágva keretezte arisztokratikus arcát. A szeme ugyanolyan hidegkék színű volt, mint Grace szeme (és az enyém, ha már itt tartunk), de volt benne valami... mélység, ami jóval öregebbnek mutatta. Fiatalos arca dacára a szeme nem egy fiatal ember szeme volt.

– Dana – mondta, és szinte félénknek hangzott, miközben tetőtől talpig végigmért. Úgy éreztem, méreget, de mivel én ugyanazt csináltam vele, egy szavam sem lehetett.

Egy pillanatra azt hittem, meg akar ölelni, és megfeszültem. A legjobb pillanataimban sem vagyok az az ölelkezős fajta, de ezek ráadásul nem a legjobb pillanataim voltak. Elmondhatatlanul megkönnyebbültem, amikor egyszerűen a kezemért nyúlt, és megfogta. Ó, a híres tünde-visszafogottság! Már szinte el is felejtkeztem róla, mivel Ethan nem mutatta jelét. Visszarettemtem attól, hogy Ethanre gondoljak.

- Szia, apa! - Borzasztó furcsa volt így szólítani. Telefonban nem éreztem ilyen furcsának.

- Szegény gyermekem - mondta lágyan, óvatosan megszorítva a kezemet. - El sem tudom képzelni, min mehattél át az elmúlt pár napban.

Megborzongtam. Nem, valószínűleg tényleg nem tudja.

- Hadd vigyelek haza - folytatta. - A bőröndödet és a noteszgépedet már elhoztam Grace-től. Mosolygott. - Szerintem sokkal jobban fogod érezni magad a saját ruháidban.

- Mielőtt elindulunk - fordultam hozzá -, kérdezhetek valamit? Ünnepeélyesen bólintott.

- Természetesen.

- Miért akartad olyan nagyon, hogy Avalonba jöjjek? Meglepetten pislogott egyet.

- Megtudtam, hogy van egy lányom, akivel soha nem találkoztam, olyan meglepő, hogy találkozni akartam veled? - kérdezte hitetlenkedve.

- De sosem kérdeztél anyáról. Sohasem találtad mókásnak, hogy csak velem beszéltél ezekről a tervekről? Itt több is van annál, mintsem hogy csak találkozni akartál velem. - A torkom összeszorult, de azt

hiszem, az előző kijelentés fájdalmassága nem hallatszott ki. Apa nagyot sóhajtott.

– Dana, tudom, mit jelent, hogy anyád anélkül tűnt el az életemből, hogy elmondta volna a terhességét. Azt jelenti, hogy távol akart téged tartani tőlem. A legelső beszélgetésünk óta tudom, hogy a háta mögött fogsz eljönni, és ha tudna róla, megakadályozna benne.

El kell ismernem, hogy ez hihetően hangzott. Mégis, egyetlen dologban lehettem biztos mostanra, éspedig abban, hogy anyám összes figyelmeztetése, amely az avaloni politikában játszott fontos szerepemről szólt, igaz volt. Lehet, hogy apám tényleg csak a saját személyem miatt szeretett volna találkozni velem, rég elveszett lányával, de azért nem hittem ebben olyan nagyon.

– Szóval annak, hogy találkozni akartál velem, semmi köze a konzuli ambícióidhoz és ahhoz, hogy esetleg tündejáró lehetek.

Ethan és Kimber sok mindenről hazudott, de apám arckifejezéséből rögtön láttam, hogy ebben nem. Ez a csend még tovább húzódott, mint az előző. Amikor végül megtörte, éreztem, hogy nagy gonddal válogatja meg a szavait.

– Tudom, a pozícióm megnehezíti, hogy bízz az indítékaimban. Igen, szeretnék Konzul lenni. De azért

akartam veled találkozni, mert a lányom vagy, nem pedig azért, mert része lehetsz a politikai törekvéseimnek.

A torkom megint összeszorult. Pontosan azt mondta, amit hallani szerettem volna. Kétségbeesetten vágytam rá, hogy igaz legyen. Apa előrebiggyesztette a száját.

– Szabad találgatnom, hogy az úgynevezett Földalatti Diákok voltak azok, akik elraboltak téged?

Szkeptikus pillantást vetettem rá.

– Mivel Ethan mobiltelefonjáról hívtalak, azt kell mondanom, hogy ez nem igazan találgatás.

Bólintott.

– Valóban. De mennyit mondott el neked Ethan magáról és a Földalattiakról?

Ó, istenem. Kérlek, ne kelljen hallanom megint valami olyasmit, amit jobb volna nem tudnom!

– A hallgatásodból arra következtetek, hogy nem sokat -mondta.

– Ethan Alistair Leigh fia. Ő a konzuli cím legnagyobb Nemlátó esélyese. Ethan és a Földalattiak természetesen Alistair jelölését támogatják, úgyhogy mindent, amit rólam mondott, a saját politikai irányultsága fényében kell szemlélned.

Igen, ez is olyasmi volt, amit jobb szerettem volna nem hallani.

Ezért érdeklődött tehát Ethan annyira egy nem különösebben vonzó, félvér iskolás tinilány után! Nem azért, mert az elsőpillanatban belém szeretett. Már azt is elég vacak volt elképzelni, hogy a skalpomat akarta begyűjteni, de hogy hidegvérű politikai célok érdekében szédített engem, az egyszerűen elviselhetetlen volt.

Annyira szerettem volna, ha tegnap éjjel erős maradok, és nem hagyom, hogy megcsókoljon. A szám megkeseredett, és abban a pillanatban nagyon utáltam. Tönkretette az első csókomat! Emlékszem, mennyire igyekezett Kimber meggyőzni, hogy Ethan nem tenne nekem jót. Még azt is mondta, hogy a hatalmam vonzza. Megtett minden tőle telhetőt, hogy figyelmeztessen, anélkül, hogy a részleteket el kellene magyaráznia. Milyen kár, hogy túlságosan elfoglalta a hátba döfésem, miközben „segített”.

Lenyeltem a gombócot a torkomból, és úgy döntöttem, majd később hagyom megszakadni a szívemet. Ethanben és Kimberben már nem bízhattam, az eszembe sem jutott, hogy Grace néniben megbízzak, és még ha akartam sem tudtam volna bízni anyámban, mivel nem vette fel a telefont.

Van egy határa, hogy mennyire tudok megbízni *akárkiben*, de most az apám, az idegen tűnt a legjobb lehetőségnek.

– Nem mehetnénk most már? – kérdeztem, és apa együtt érzőpillantással bólintott.

A Stone's Throw fogadó a hegyre vezető útnak viszonylag az alján helyezkedett el, és én nagyon örültem, hogy apa autóval jött értem. Szexi, kicsi piros kocsija volt, amit valamilyen olasz sportjárgánynak néztem. Az a fajta, amelyiknél a gyártó inkább meghalna, mint hogy kiírja a gyártmányt és a típust valami olyan helyre, ahol bárki láthatja. A kagylóülések olyan alacsonyan voltak, hogy úgy éreztem, ha átmennénk egy fekvőrendőrrön, a fenekem az aszfaltot súrolná. Nem mintha láttam volna bármi jelét fekvőrendőröknek Avalonban, de így biztos érthető.

Apa nevetett, ahogy bekászálódtam.

– Tudom, egy kicsit túlzás ilyennel járni Avalonban – mondta, megpaskolva a műszerfalat, mintha a kedvenc kuttyája volna. – Kár, hogy nem tudok kimenni vele a halandó világba, hogy megnézzem, milyen gyorsan tud menni valójában.

A motor dorombolni kezdett, ahogy elindította az autót, és kikanyarodott a parkolóból a hegyre felkúszó meredek szerpentinre.

– Azt hiszem, összeszednél egy kupac büntetőpapírt, még mielőtt megtudnád – motyogtam, érezve a kocsi csendes erejét, amint könnyedén gyorsult az út meredeksége ellenére.

Megint nevetett.

– Hát, igen, ez valószínű.

Nem tudom, mennyi a sebességhatár Avalonban – nem láttam egyetlen jelzést sem –, de fogadok, hogy apa átlépte, ahogy végigzúgtunk az úton. Próbáltam nem elfehéredő izületekkel kapaszkodni a kilincsbe, amint sűvítve vettük a kanyarokat. Egy meggondolatlan pillanatomban kinéztem az oldalablakon. Ezen a ragyogó, tiszta napon mérföldekre elláttam. Sajnos amit láttam, az Tündefölde sok-sok mérföldnyi mélyzöld erdeje volt.

Pislogás nélkül elfordultam. A túl gyors autózás önmagában is épp elég volt a gyomromnak, nem hiányzott még az émelygéses átnézés a Káprázaton. Ahogy előrefordultam, elkaptam apám oldalpillantását, és arra számítottam, meg fogja kérdezni, mit láttam. De nem tette, én pedig hálás voltam. Most azonnal egyáltalán nem akartam beszélni erről az egész tündejárós dologról.

Apa háza messze nem volt olyan helyes, mint Grace nénié. A teljes földszintet egy két-beállós garázs foglalta

el, de a második autó helyén istállórekesz volt. Most éppen üresen állt, és a padlón sem hevert egyetlen szál elszóródott szalma sem, de a halvány istállószagból arra következtettem, hogy a bokszt nem pusztán látványelem. Vajon ez azt jelenti, hogy apám gyakran utazik Tündeföldre?

Innen egy csigalépcső vezetett fel az első emeletre, ahol a valódi élettér kezdődött. Ide, vagy innen költözködni maga lehetett a rémálom! (Mondja az a lány, aki pont elégszer végigcsinálta ezt a kínszenvedést.) A bőröndöt felcipelni is épp elég kihívás lehetett. A lépcső tetején kibukkanva tágas nappaliba érkeztünk, amelynek egyik sarkában kicsi konyhát helyeztek el. A teljes utcafrontot a padlótól a plafonig tartó üvegfal alkotta. Próbáltam nem megcsodálni a kilátást – zavart a két világra látás –, bár gyanítottam, hogy különleges lehet. Ehelyett körülnéztem a nappaliban, próbálva az otthona alapján képet alkotni arról a férfiról, aki az apám.

A tündékről az a sablonos kép él az emberekben, hogy ódivatúak (leginkább azért, mert a legtöbbjük életkora milliárd években mérhető). Grace háza és Kimber lakása egyaránt megfelelt ennek a képnek az antik tárgyakkal és a konzervatív dekorációval. Apa háza viszont egyáltalán nem úgy nézett ki, mint amiben egy tünde élni akarna. Nemcsak azokra a hatalmas, modern

ablakokra gondolok, hanem a modern festményekre a falon, meg a skandináv bútorokra is. Mindig utáltam a modern skandináv stílust, de ez volt az anyám kedvence. Azt hiszem, kezdtem rájönni, miért.

– Az én lakosztályom az első emeleten van – mondta apám –, a másodikon pedig egy vendégszoba meg egy kis könyvtár.

A garázst nyilvánvalóan nem számolta bele a szintekbe.

– Nem akarsz átöltözni és felfrissülni? Aztán esetleg nekiláthatnánk egymást jobban megismerni.

– Igen, az jó volna – mondtam, és próbáltam derűsnek hangzani, bár nyilván láthatóan ideges és félszeg voltam.

– Érezd magad otthon – intett apa egy ajtó felé, amiről azt gondoltam, kabáttároló, ezzel szemben a lépcsőt rejtette. Mivel a tündék nem sokszor hordtak kabátot, gondolom, nem is volt szükségük kabáttárolóra.

Ahogy a lábamat az első lépcsőfokra tettem, eszembe jutott valami. Visszanéztem a vállam fölé, és megkérdeztem:

– Ugye nem fogsz bezárni? Megütközve nézett rám.

– Persze hogy nem! A lányom vagy, nem a foglyom. Én nem vagyok Grace! Reméltem, hogy így van. Bólintottam felé, és elindultam felfelé a lépcsőn, bár el kell

ismernem, nagyon feszült voltam. Amikor felértem a másodikra (vagy a harmadikra, nézőpont kérdése), láttam, hogy a vendégszoba pont ugyanannyira hívogató, mint a nappali. Kevés bútor, mindenütt az a sima, lecsupaszított skandináv modern stílus, kényelmes ágylágy helyett kemény matracos, lapos, alacsony futón.

Ám rögtön sokkal jobban kezdett tetszeni a szoba, amikor megláttam, hogy a bőröndöm és a hátizsákom a sarokban várakozik.

Még sosem örültem ennyire a saját ruháimnak. Előkotortam a kedvenc zsebes nadrágomat és vastag felsőmet, ami talán elég lesz Avalon dermesztő kora nyári hűvössége ellen. És végre friss alsóneműt is vehettem, aminek különösen örültem, mert a rajtam lévő, amit tegnap éjjel mostam ki a csapnál, még mindig nyirkos volt.

Egy kicsit üldözési mániásnak érezve magamat, tárva-nyitva hagytam a hálószoa ajtaját, mert volt bennem némi félsz, hogy apa ígérete ellenére be leszek zárva. Majdnem teljesen behúztam viszont a fürdőszoba ajtaját, míg sietősen átöltöztem. Közben folyamatosan füleltem, nem hallom-e a becsukódó ajtó hangját, vagy a bezáródó zár kattánását, de semmi ilyesmi nem történt.

Amikor befejeztem az átöltözést, megfésültem a hajamat, és lófarokba fogtam. A számra egy kis színtelen

ajakfényt kentem, az arcomra egy kevés pirosítót, és már szinte megint saját magam voltam, eltekintve a szememből áradó úzottségtől. De azt hiszem, jogom volt úzottnak látszani.

A saját ruháimban nagyságrendekkel jobban érezve magamat lementem a lépcsőn, hogy megint szembenézzek apámmal.

A kanapén ült, amely a kinti látvány helyett hál' istennek egy hatalmas plazmatévé felé volt fordítva. Oldalt egy lábakon álló jegesvödör állt, az alacsony asztalon pedig két pezsgőskehely. Legalább annyira meglepettnek látszottam, mint ahogy éreztem magam, mert apa anélkül válaszolta meg a kérdésemet, hogy fel kellett volna tennem.

– Nem mindennap találkozhat az ember a rég elveszett lányával – mondta. – Nem gondolod, hogy ilyenkor helye van egy kis ünneplésnek?

– Ööö, én még csak tizenhat éves vagyok. – A kifogás nem működött Kimberrel és a possetjével szemben, és úgy tűnt, apára sincs hatással.

– Garantálom, hogy nem fog minket elvinni a rendőrség. Na, gyere, rengeteg dolgot kell megbeszelnünk.

E pillanatban nem nagyon akartam beszélni *semmiről*. Egy kicsit úgy akartam tenni, mintha minden a

terveknek megfelelően alakult volna, egyenesen a reptérről érkeznék, és ez egy jobb élet kezdete lenne.

Leültem a kanapé másik végére, apa pedig nekilátott kinyitni a pezsgőt. Feszült voltam, és bár felkészültem a dugó pukkanására, mégsem álltam meg összerezés nélkül. Apám szeme sarkában megjelent egy ránc, de nem nevetett ki hangosan.

Töltött mindkét pohárba, majd az egyiket a kezembe adta. Kétkedve néztem. A tej, a méz és a szerecsendió íze Kimber possetjében elnyomta a whiskey-t, de ez tiszta pezsgő volt. Tudom, hogy a velem egykorúak közül nem kevesen odalennének azért, hogy valami alkoholosat igyanak, de ők nem éltek anyámmal.

– Igyál, lányom! – mondta apa.

Jól mutatja az elmeállapotomat, hogy nem tudtam rávenni magam az ivásra, míg nem láttam, hogy belekortyol a saját poharába. Hogy miért kéne azzal gyanúsítanom az apámat, hogy meg akar mérgezni, az jó kérdés. Most már bármikor elkezdhetek azon aggódni, hogy „ők” figyelik minden mozdulatomat. Képzeletben égne emelem a tekintetemet, és kísérletképpen ittam egy kortyot a pezsgőmből.

A posset meglepően finom volt. A pezsgő... hát, az nem annyira. Akaratlanul is elfintorodtam, bár ez valószínűleg elég nagy bunkóság volt.

– Kicsit szokni kell az ízét – mondta apám. Letettem a poharat az asztalra.

– Nem olyan íz, amit igazán szeretnék megszokni.

– Miért? – kérdezte félrehajtva a fejét. Elnéztem mellette, és félig megvontam a vállamat.

– Ismered anyámat. Pillanatnyi csend.

– Mi van vele?

Már a legkorábbi emlékeimben is részeges volt. Sosem jutott eszembe, hogy lehetett idő, amikor nem. Nagyot nyeltem.

– Nem ivott túl sokat, amikor te randiztál vele?

– Ó – mondta apa, és letette a poharát. – Értem. Nem, nem ivott se többet, se kevesebbet, mint a vele egykorú lányok. – Nagyot sóhajtott. – De nem vagyok meglepve, hogy alkohol problémái lettek. Nincs még egy olyan hely a Földön, mint Avalon, és gondolom, hogy nagyon... nehéz lehetett teljesen elszakadnia innen valakinek, aki az egész addigi életét itt töltötte.

A szavai bombaként robbantak bennem.

Anyám nem volt alkoholista, amikor Avalonban élt. Nem azért ment el innen, mert el *akart* menni, hanem mert úgy döntött, megóv engem az avaloni politika poklától. De olyan nehéz volt elhagynia az otthonát, hogy elkezdett túl sokat inni.

Ó, Istenem... Az a sok év, amíg én lenéztem,
hibáztattam őt... És közben az *én* bűnöm volt, hogy ivott.

Tzenötödik fejezet

Vagy én rejtettem el jobban az érzéseimet, mint gondoltam, vagy apám egyszerűen nem volt túl jó megfigyelő. Mindössze néhány odavetett szóval porrá zúzta, amit eddig gondoltam anyámról, és még csak észre sem vette.

– Nos, ha nem akarsz pezsgőt, mit szólnál egy kis teához? – kérdezte.

Nem akartam teát. Nem akartam semmit, kivéve, hogy bár ne hallottam volna, amit épp most mondott. De bólintottam, és apa a konyha felé indult, adva nekem néhány percet, hogy összeszedjem magamat. Ez közel sem volt elég idő, de épp elég megrázkódtatást kellett elviselnem az elmúlt pár napban, hogy a fájdalom hamarosan zsibbadtsággá olvadjon. Gondoltam, hogy ez az állapot nem fog örökké tartani, és amikor majd feloldódik, a következmények komiszak lesznek, de pillanatnyilag hálás voltam érte. Hirtelen megszólalt a telefon, és a hétköznapi hang segített visszazökkennem a valóságba. Hallottam, hogy apa felveszi a konyhában.

– Igen, itt van – mondta, és úgy hangzott, mint aki remekül szórakozik. Csend volt, közben a teáskanna füttyülni kezdett. – Hát persze. Bolond lettem volna, ha

nem teszem. – Szünetet tartott, hogy a vonal másik végén lévő személy mondhasson valamit, majd felnevetett. A hang, nem tudom, miért, idegesített. Talán mert volt benne némi komizság. De lehet, hogy csak képzeltem. – Átadom az üdvözlétedet – mondta –, de erősen kétlem, hogy most beszélni akarna veled. Kösz, hogy hívtad, és érdeklődtél utána.

Hallottam a lerakott telefon sípolását, majd némi csörömpölést. Apám egy tálcával és rajta teáskészlettel tért vissza a nappaliba. Az avaloniak általában nem voltak annyira britek, mint amire számítottam, de a teát láthatólag szerették.

Már kitöltötte a két csészét, amelynek az alján azok a beszédes kis levélmorzsák jelezték, hogy neki sem jutott eszébe filteres teát használni. Elég nyomorultul éreztem magam ahhoz, hogy a tea sokkal vonzóbbnak tűnjön a szokásosnál. Két kockacukrot ejtettem a csészémbe, majd szórakozottan kevergettem a tartalmát.

– Ethan volt? – kérdeztem, mert a fél beszélgetés alapján, amit hallottam, erre lehetett következtetni.

– Igen – mondta. – Azért hívott, hogy biztos legyen benne, rendben hazaértél. – A mosolya gúnyossá vált. – Meg persze azért is, hogy megtudja, elmondtam-e neked, ki ő. Helyesen feltételeztem, hogy nem akarsz vele beszélni?

Bólintottam, és végre abbahagytam a kevergetést. A cukor már régen feloldódott.

– Hagytad volna, hogy beszéljek vele, ha akarok? Meglepetésében felhúzta a szemöldökét.

– Hát persze. Nem kedvelem; még kevésbé kedvelem az apját, de nem akarom előírni, hogy kivel beszélhetsz, vagy nem beszélhetsz.

Oldalra billentett fejjel néztem rá. Eddig nem tűnt nagyon apásnak.

– Sok olyan apa van, aki nem hagyná a tizenhat éves lányát olyan srácokkal beszélni, akiket nem kedvel.

Letette a teáscsészéjét, és komoly arccal teljesen felém fordult.

– Nem vagy gyerek, és nem szándékozom veled akként bánni – mondta nekem. Majdnem vitatkozni kezdtem vele. Az én koromban rengeteg időt töltöttem azzal, hogy meggyőzzem az embereket: *nem* vagyok gyerek. Ebben a pillanatban azonban arra vágytam, hogy gyerek lehessek. Azt szerettem volna, ha gondoskodnak rólam, leveszik a vállamról a felelősséget, ha másvalaki hozza meg az összes súlyos döntést.

Ha ez az, amit igazán akarsz - visszhangzott egy vékony hang az agyamban –, akkor Grace nénivel kellett volna maradnod az elejétől fogva. Akkor aztán egyáltalán nem kellett volna döntéseket hoznod.

– Nem akarsz tőlem semmit kérdezni? – kíváncsiskodott apám. – Avalon nyomasztó tud lenni az átlagos turisták számára is, és el sem tudom képzelni, mit gondolsz mindazok után, ami történt.

A „nyomasztón” rég túl voltam. De minden zavarodottságom dacára tényleg lettek volna kérdéseim. Legelőször a legfontosabbat tettem fel:

– Mi akadályozza meg Grace nénit vagy Ethant abban, hogy megint elraboljanak?

– Komoly hatalom fölött rendelkezem – válaszolta. – Ebben a házban mindig biztonságban leszel. Sem Grace, sem Ethan nem elég erős, hogy legyőzze azokat a bűvöléseket, amelyeket rátettem.

– Mi a helyzet Lachlannel?

Ezt egy kézlegyintéssel elhessegette.

– Lachlan nem probléma. Lehet, hogy fizikailag erőteljes példány, és nem szeretnék vele csatában szembekerülni, de a védelmem áttöréséhez a nyers erőnél jóval többre van szükség. A hangjában volt valami megvetés, amit nem értettem.

– De ő is tünde, nem? Még ha nem is úgy néz ki.

Nem húzta el a száját igazából, de az arckifejezése nem állt távol ettől.

– Ő is Tündefölde teremtménye, de alacsonyabb rendű. Az őfajtáját nem szokták beengedni Avalonba, csak neki Grace elintézte.

Na tessék, kiderült, hogy az apám sznob. Lehet, hogy Lachlan a börtönőröm volt, de az egyik legnormálisabb fickó, akivel Avalonban találkoztam. Apám hozzáállásától szinte sértve éreztem magamat. Valószínűleg annak is látszhattam, mert gőgös arckifejezése helyét hirtelen csendes mosolygás vette át.

– Mi, tündék komoly osztályöntudattal vagyunk megáldva – mondta, és a mosoly elhalványult. – Meg kell értened, hogy, bár Avalon hivatalosan elszakadt Tündeföldétől, a tündék attól még tündék maradtak. Látóként vagy Nemlátóként gondolunk egymásra, bár technikai értelemben nem tartozunk hűséggel egyik háznak sem. Tündeföldén pedig az az ötlet, hogy mindenki egyenrangú, olyan nevetséges, hogy szinte szentségtörés. A Sidhek (rájuk gondolsz, amikor a tündékre gondolsz) Tündefölde arisztokráciája. Lachlan nem Sidhe. Én igen.

Összehúzott szemmel néztem rá, még mindig Lachlan helyett védekezve.

– Vagyis azt mondod, hogy mert te Sidhe vagy, jobb vagy nála?

Arra számítottam, hogy valami engesztelőt fog mondani. Ehelyett a szemembe nézett, és azt mondta:

– Igen.

Megütközésemben pislogtam egyet. Egy csomó ember van a világon, aki jobbnak gondolja magát másoknál, de emlékezetem szerint sosem hallottam, hogy valaki ezt *el is ismerte* volna.

– Lachlan troll – folytatta. – Emberi álcát visel, ha nem így lenne, még Grace sem tudta volna őt ide törvényesen bejuttatni, de az nem változtat azon, mi van a bűbáj mögött.

Úgy éreztem, forog a gyomrom. Apa nemcsak sznob volt, hanem fajgyűlölő is. Szerettem volna kedvelni, akár szeretni is, de el sem tudtam képzelni, hogy szerethetnék valakit, aki fajgyűlölő. Apa felém hajolt, és én csak annyira voltam képes, hogy ne húzódjak el válaszul.

– Az avaloni tündék úgy tesznek, mintha emberek lennének – mondta –, de nem azok vagyunk. Mindig is elsősorban Tündefölde teremtményei leszünk, csak aztán Avalon polgárai. Van néhány fiatal piperkőc, mint amilyen Alistair Leigh, aki azt gondolja, hogy meg tudják ezt változtatni, de a tündék nem változnak. Sosem voltunk egyenlőségpártiak, és sosem fogunk felszabadulni az udvarok fennhatósága alól. Ahhoz a házhoz tartozunk, amelyhez a szüleink, és oda

tartozunk, ameddig csak élünk. Bárki, aki mást mond, hazudik vagy naiv.

Volt egy olyan érzésem, hogy apám szavainak rejtett üzenete van. Ahhoz *a házhoz tartozunk, amelyhez a szüleink*. Más szavakkal: még ha félig ember vagyok is, én is a Látó-házhoz „tartozom”. Persze ezt az üzenetet már a medállal elküldte, csak akkor még nem tudtam elolvasni.

– Ezért hág olyan magasra a feszültség minden alkalommal, amikor egy tünde veszi át a Konzul szerepét – folytatta a magyarázatot. – Hogy a Konzul Látó vagy Nemlátó, az szinte semmit sem jelent Avalon humán népességének, de annál többet a tündéknek. – Színpadiasan megborzongott, majd ismét rám villantotta csendes mosolyát. – Szeretnék haragudni anyádra, hogy ellopott tőlem, még azt sem hagyta, hogy tudjam, létezel. – A mosoly elhalványult, ahogy nagyot sóhajtott. – De akármennyire is próbálok, nem tudok, nem tudom őt hibáztatni.

Nem tudtam, mit mondjak erre, úgyhogy nem mondtam semmit. Sok dologért vádolhattam anyámat, amit csinált, de hogy megpróbált távol tartani Avalontól, az nem volt köztük. Ha kezdettől fogva tudtam volna az igazságot, sosem jövök ide.

Előrehajoltam, hogy felvegyem a még mindig félig tele csészét az asztról. Mintha saját akarata lett volna, a medál kicsúszott a pólóm nyakából. Biztos voltam benne, hogy apám észrevette, de nem szólt semmit. Talán nem ez volt a legjobb alkalom összeveszni vele azért, mert anélkül küldte el nekem, hogy felhívta volna a figyelmemet a jelentőségére, de erre most nem tudtam nem körmönfont csalásként gondolni.

– Nem fejeztem be a választ a kérdésedre – mondta apám, és megkönnyebbültem, hogy nem erőlteti a medál témáját. – Biztonságban vagy a házban, mert a varázslatom ereje véd. Kívül védtelen lennél, úgyhogy sose hagyd el a házat egyedül.

A szívem összeszorult, lehet, hogy apám mégis őrizetben akar tartani, mint Grace néni.

– Fel fogok neked fogadni... némi kíséretet – folytatta.
– Ha kilépsz a házból, akkor vagy velem, vagy valamelyik kísérőddel tedd.

– A „kíséreten” azt érted, hogy testőr? – Az ötlet annyira furcsa volt, hogy kis híján nem is tudtam kimondani.

– Valami olyasmi, igen. A saját biztonságod érdekében.

Hát persze, az is a saját érdekemben történt, hogy Grace bezárt. De fel tudtam ismerni, mikor nem érdemes vitatkozni, úgyhogy nem is idegesítettem

magam azzal, hogy megpróbáljam. Legalább nem leszek egész napra bezárva. Lehet, hogy még akár Avalon *néhányszép* helyét is megláthatom, ahelyett hogy sötét, hátborzongató alagutakat fedezek fel a hegy gyomrában. Ez a gondolat egy kicsit feldobott, úgyhogy óvatosan rámosolyogtam apára. Nem voltam valami boldog attól a fajgyűlölős dologtól, de ettől eltekintve apa egész normálisnak tűnt. Meglettek a saját ruháim, és volt egy majdnem kényelmes szoba, amit a sajátomnak nevezhettem. Talán tényleg lesz esélyem egy kicsit turistát játszani, legalább egy kis időre. A dolgok kezdtek jobbra fordulni.

Tizenhatodik fejezet

Apa egy régies kiülős kávézóba vitt ebédelni Avalon bevásárló negyedének szívébe. A város az áruházláncok és gyorséttermek elleni harc egyik utolsó bástyájaként állta a sarat. A legtöbb üzlet családi vállalkozás volt, az éttermek egyediek. De még Avalon sem vonhatta ki magát az idők változása alól. A kávézónkkal szemben állt egy Starbucks, egy kis mellékutcában pedig Gap üzletet láttam.

Az apám által felbérelt „kíséret” pont akkor érkezett meg, amikor befejeztük az ebédet. Hátradőltem a széken és az embereket bámultam, amikor megláttam egy férfit, aki céltudatosan felénk tartott. Úgy nézett ki, mintha épp egy színészi meghallgatásról jött volna, ahol a titkos ügynök szerepére kerestek embert. Magas volt, izmos, mosolytalan, fekete öltönyt, és – ezt kapd ki – fekete napszemüveget hordott. Már csak az a spirálisan tekeredő gumibigyó hiányzott a füléből, és minden tökéletes lett volna.

Apám mosolygott, és amikor Mr. Titkos ügynök odaért hozzánk, felállt és kezét nyújtott neki. Titkos ügynök nem mosolygott vissza, bár megrázta a kezét és bólintott, ami akár üdvözlés is lehetett.

– Tökéletes időzítés, Finn – mondta. – Éppen végeztünk.

Valóban, a pincérnő ebben a pillanatban jelent meg, és hozta vissza apám hitelkártyáját. Apa rápillantás nélkül írta alá a nyugtát.

– Szeretném bemutatni a lányomnak, Danának.

Finn ugyanolyan hivatalosan bólintott felém, mint apámnak. Próbáltam nem röhögni. Azon gondolkodtam, van-e olyan testőrsablon, amibe nem illik bele. Leutánoztam a bólintását, és ha Finn gyanakodott is, hogy gúnyolódom, nem mutatta. Apa visszaült, bár Finn teljes készültségben továbbra is állva maradt.

– Van egy kis elintéznivalóm ma délután – mondta nekem, és én rájöttem, hogy még azt sem tudom, miből él. Mielőtt esélyem lett volna megkérdezni, folytatta. – Finn gondoskodni fog rólad, míg én oda vagyok, és hazakísér, ha végeztél.

Kinyitotta a pénztárcáját, és bőkezűen kimarkolt belőle egy köteg eurót.

– Azt hiszem, érdemes egy kicsit szétnézned, amíg itt vagy a környéken. Úgy tudom, ti Amerikában ezt vásárlásterápiának hívjátok.

Kuncogtam egyet. Igen, lehet, hogy a vásárlásterápia pont az, amit az orvos rendelt nekem. Bár soha nem vásárolgattam még úgy, hogy közben egy behemót fekete

fickó figyelt volna a vállam fölött. Ez érdekesnek ígérkezik.

Elvettem a felém nyújtott pénzt, majd elakadt a lélegzetem, amikor megláttam, hogy vagy ötszáz euró. Gondolom, ha valaki a felső ligában játszik, mint apám, akkor nem kell aggódnia amiatt, hogy ellopják a pénztárcáját. Kinyitottam a számat, és tiltakozni akartam, hogy ez túl sok, de még mielőtt belekezdhettem volna, a szavamba vágott.

– Tizenhat évnyi születésnap és karácsonyi ajándékot kell bepótolnom – mondta. – Azt hiszem, jogom van elkényeztetni téged most, hogy végre megkaptam rá az esélyt.

Még mindig nem *akartam* elfogadni ezt a pénzt. Úgy értem, ez több készpénz volt, mint amennyit valaha életemben láttam. A folyamatos költözések és a gyakori részeg hiányzások miatt az anyám sosem volt túl jó a munkahelyek megtartásában. Arra mindig futotta, hogy fedél legyen a fejünk fölött és étel az asztalunkon, de ritkán jutott többre.

Visszanyeltem a tiltakozásomat, és belegyűrtem a maréknyi bankjegyet a lábamon lévő zsebbe, majd ellenőriztem, hogy rendesen rágomboltam-e a felső részt.

– Köszönöm – mondtam –, ez nagyon nagylelkű tőled.

A paranoid kisördög újra ugrálni és hadonászni kezdett a fejemben, és azt kiabálta: „Meg akarja venni a szeretetedet!”

Ó, de utálok ennyire gyanakvó lenni!

Újra váltottunk egy apa-lánya kézfogást, mielőtt apa elindult dolgozni, és otthagytott engem Behemót Finnel, aki eddig semmi jelét nem adta, hogy tudna beszélni. Ez megkönnyítette nekem, hogy úgy tegyek, mintha nem volna ott, mintha csak magamban csinálnék egy jó kis bevásárló túrát.

Kiderült, hogy a vállam fölött folyamatosan figyelő Góliáttal nem is olyan szórakoztató nézelődni. Nem mintha valóban elhittem volna, hogy képes leszek figyelmen kívül hagyni a jelenlétét, de azt nem sejtettem, mennyire idegesíteni fog az állandó fürkésző pillantása. Arról nem beszélve, milyen feszültek lettek az eladók attól, hogy fenyegető arccal álldogált fölöttem.

– Van rá esély, hogy egy kicsit nagyobb helyet hagyjon nekem? – kérdeztem, amint elhagytuk az ezüstműves boltját. Szerettem volna több időt tölteni az ékszerek nézegetésével, de Finn olyan szemmel láthatóan idegesítette a boltost, hogy úgy éreztem, tisztességesebb, ha kijövök.

Finn megrázta a fejét. Összeráncoltam a homlokomat.

- Tud egyáltalán beszélni? - Lehet, hogy egy kicsit nyers voltam, de nagyon belefáradtam az „erős és csendes” műsorszámba.

Kicsit megrándult a szája sarka, mintha egy mosolyt nyomna el.

- Csak ha szükséges - válaszolta. Mély, dörgő hangja volt, jól illett a nagyságához. Lachlan méretét persze meg sem közelítette, de még így is a legnagyobb tünde volt, akit valaha láttam. Legalábbis feltételeztem, hogy tünde. Egy humán testőr nem sokat tehetett volna tünde emberrablókkal és a varázslataikkal szemben.

- Szükségesnek tartom, hogy elmagyarázza, miért kell folyton olyan közel állnia hozzám. Leeresztette a napszemüvegét, és megpillanthattam eltéveszthetetlenül tündeavágású, lenyűgözően smaragdzöld szemét. Ez a szempár lehetett a titkos fegyvere: olyan csodálatosan szép volt, hogy eltátottam a számat a meglepetéstől. Merev álarcát darabokra törte a mosoly, nekem pedig elakadt a lélegzetem. Igencsak megszorongatta volna Ethant a „ki a jobb pasi” versenyben.

- Mert elég közel kell lennem, hogy ön és az önt fenyegetőveszély közé vessek magam - mondta. A mosoly elenyészett, a napszemüveget visszatolta a helyére, és Miszter Észbontóból ismét Mr. Titkos ügynökké változott. A beszélgetésünk véget ért.

Az igazat megvallva boldog voltam, hogy visszatolta a napszemüvegét, különben tutira megbotlottam volna a saját lábamban, úgy bámulom. Nem mintha még nem láttam volna klassz pasast előtte, de nézzünk szembe a tényekkel: egy jóképű tünde a jóképűség egészen más szintjét képviseli.

Tovább nézelődtem, de még mindig nem vettem semmit. Aztán megláttam egyet abból a nagyon kevés üzletláncból, amelyik meg tudta vetni a lábát Avalonban: egy Victoria's Secret üzletet. Lehet, hogy kegyetlen vagyok, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy bemenjek, és megnézzem, hogy reagál Finn.

Persze nem tette. Mármint nem reagált. Csak követett engem, ahogy szokott, a napszemüveg szigorúan a helyén. Még úgy is, hogy a szeme rejtve volt, és csak úgy sugárzott belőle a szándékolt fenyegetés, elcsíptem az egyik eladólány tekintetét, aki a tükörből bámulta. Mosolyogtam.

A leértékelt bugyik felé vettem az irányt. Vehettem volna egy melltartót is, de az enyhén szólva látszatmanőver lett volna, tekintve az én szánalmasan lapos mellkasomat. Remélve, hogy zavarba hozom, megfogtam pár fekete tanga bugyit, és megnéztem az árcímkét, miközben őt figyeltem a szemem sarkából. Még mindig semmi. Talán nem is olyan könnyű kihozni

a sodrából. Én viszont valószínűleg egyre jobban elvörösödtem. Ez a terv visszafelé sült el. Mivel nem akartam, hogy tudja, csak azért csináltam, hogy őt bosszantsam, megvettem a tangát, de vettem néhány praktikus bugyit is.

Alsóneműből sosem lehet túl sok. Különösen, ha utálsz mosni. Aztán kezébe adtam a szatyrot, hogy hozza. Egy pillanatig habozott, és esküszöm, még a fekete napszemüvegen keresztül is éreztem tekintete lézersugarát. Ártatlanul pislogtam fel rá, élvezve, hogy bizonyíthatóan kibillentettem a higgadtságából. Nagyon gyorsan visszanyerte azonban a nyugalmát, és egy szó nélkül átvette tőlem a szatyrot. De szerettem volna, ha van nálam egy fényképezőgép, mert rettentő mókásan nézett ki a Victoria's Secret táskájával, miközben próbálta megőrizni méltóságteljes, fenyegető behemót kinézetét.

Kezdett fájni a lábam, úgyhogy a vásárlási erőfeszítéseimet mutató zsákmány egyértelmű hiánya dacára a korábban látott Starbucks felé vettem az irányt. Persze a tájékozódási képességem megint cserbenhagyott, úgyhogy mentem néhány felesleges kört. Mikor Finn rájött, hogy eltévedtem, megtalálta a hangját arra az időre, míg megkérdezte tőlem, merre szeretnék menni. Aztán megint megnémult, de elvezetett a Starbucksához.

Vettem egy óriásmokkát rengeteg tejszínhabbal. Felajánlottam Finnek, hogy neki is kérek valamit, de megrázta a fejét.

Megfogtam a kávémat, és szétnéztem a kis üzlethelyiségben üres szék után, amikor Finn hirtelen elém lépett. Nem sok hiányzott hozzá, hogy a pohár teljes tartalmát a hátára öntsem, mert a pohárról a fedőt már levettem, hogy igyak egy kortyot.

– Hé! – tiltakoztam, de falként tornyosult előttem. Még abban sem voltam biztos, hogy érzi a menő zakója hátára fröccsent forró kávét.

– Nincsenek rossz szándékaim – mondta egy hang. *Ethan* hangja.

Hideg csomót éreztem a gyomromban, amint igyekeztem elnézni Finn mellett, hogy meggyőződjek róla, nem a fülem csal meg. De nem, tényleg Ethan volt, pont az ajtóban állt. A szívem fájdalmasan összeszorult. Ethan mindkét kezét feltartotta a megadás jeléül.

– Csak beszélni szeretnék Danával egy percet – mondta. Biztos látott engem, de e pillanatban csak Finnt nézte. Nem hibáztattam. Legalábbis nem ezért.

A medál megint felforrósodott a mellkasomon, én pedig odanyúltam, és elkezdtem babrálni. Nem volt olyan forró, hogy kényelmetlen legyen, de határozottan melegebb volt, mint lennie kellett volna. A bőröm

bizsergett, mintha statikus elektromosság borzongatott volna.

– Uram, ajánlom, hogy maradjon távol! – mondta Finn, és ez halálosan komolyan hangzott. Egypár másik vásárló is felfigyelt a konfliktusra, és most kíváncsian figyelték, mi történik. Reméltem, hogy nem lesz verekedés.

Ethan elnézett Finn mellett, és elkapta a pillantásomat.

– Tényleg muszáj beszélnem veled valamiről – mondta.

A mellemhez szorítottam a két karomat – óvatosan, hogy egy cseppnyi értékes mokaát se lötytintsek ki –, és rábámultam.

– Nincs semmi, amit mondani akarnék neked.

Reméltem, hogy dühösen hangzik, bár ahogy néztem, ismét fájdalom égetett belülről. Nem kellett volna ennyire becsapottnak éreznem magamat, amikor az elejétől tudhattam volna, hogy vele ez a dolog túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. De mégis úgy éreztem. Ethan végigsimított a haján.

– Akkor sem cseszhettem volna el jobban, ha direkt azon próbálkozzom – mondta. – De még nem tudsz mindent. Van még valami, amit el kell mondanom.

A bizsergő érzés még mindig nem múlt el. Le fog csapni egy villám, vagy mi lesz? Elvettem a karomat a mellem elől, és megmozgattam a vállam, hogy eloszlassam az érzést.

– Na, gyerünk, mondd! – szóltam rá a lehető legsemlegesebb hangomon.

– Négyszemközt – válaszolta Ethan.

– Arról szó sem lehet – ellenkezett Finn.

Ethan dühösnek tűnt, ugyanakkor talán egy kicsit ijedtnek is.

– Nem úgy értem a négyszemköztöt, hogy bezárkózunk egy szobába. Úgy értem, hogy leülünk valahol ketten egy asztalnál, maga meg pár méterrel arrébb figyel. Nem vagyok ellenfél egy Lovag számára, és ezt mindketten tudjuk. Dana nincs veszélyben.

Feljegyzés magamnak: megkérdezni apát később arról, kik, vagy mik azok a Lovagok. Kihallottam a nagybetűt, és tudtam, hogy ez kettőjük számára többet jelent, mint nekem. Finn hosszú ideig hallgatott. Elég sokáig ahhoz, hogy a bámészkodók elunják, és máshová figyeljenek. Kezdtém úgy érezni, hogy a medál mégis meg fogja égetni a bőrömet – és a bizsergés is egyre őrzítőbb lett. Aztán egyszer csak varázsütésre abbamaradt. A medál sokkal gyorsabban húlt ki, mint kellett volna, és a bizsergés is elmúlt.

– Úgy lesz, ahogy a hölgyem kívánja – mondta Finn, én meg boldog voltam, hogy nem ittam bele a kávémba, mert megfulladtam volna.

Hölgyem? Hirtelen visszaugrottunk a középkorba? De nem, nem hinném, hogy akkor volt Starbucks.

Ethan esdeklő pillantást vetett rám.

– Dana, nagyon fontos. Higgy nekem, nem kockáztatnám egy Lovag haragját, ha nem volna az.

Nem voltam biztos abban, hogy *akarok* vele beszélni e percben. Sőt, azt hiszem, eléggé biztos voltam benne, hogy soha többé nem akarok vele beszélni. De kételkedtem, hogy tudnék aludni az éjjel, ha nem hallgatnám meg, amit mondani akar. Bármilyen is az.

– Oké – mondtam.

Finn a sarokban álló két kényelmes székhez vezetett. Az egyikben egy embernő ült – IV AVALON feliratú pólójából ítélve turista lehetett. Finn egy szót sem szólt, anélkül is elriasztotta a székből. Felpillantottam rá.

– Ez elég nagy bunkóság volt. Ő jött előbb.

Finn annak sem adta jelét, hogy egyáltalán hallotta volna a letolást, pláne nem vette a szívére, de Ethan köhögő rohamot kapott, én pedig arra gyanakodtam, hogy egyáltalán nem köhögött. Leültem az eredetileg is üres székre, és hagytam, hogy Ethan elfoglalja a

turistanőét. Finn arrébb ment, és az ajtónál ácsorgott, én pedig irracionális mértékben hálás voltam a távolmaradásáért.

Próbáltam hűvösen viselkedni és kifejezéstelen arcot vágni, miközben a kávémat kortyolgattam, és elnéztem Ethan válla fölé.

– Sajnálom, ami történt – mondta, és ez annyira nem volt idevaló, hogy rögtön kiestem a szerepemből. Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy az arcába öntöm a forró kávé. De még mielőtt közölhettem volna vele, hova tegye a bocsánatkérését, megrázta a fejét.

– De nem erről akartam veled beszélni. Csak ki akartam mondani, bár tudom, hogy semmi sem lesz ettől jobb, és hogy valószínűleg nem is hiszel nekem.

– Talált, tényleg nem hiszek. – Ittam még egy kortyot, és észleltem, hogy remeg a kezem. Igyekeztem visszafogni a fájdalmamat, de nem hiányzott túl sok ahhoz, hogy kitörjön. Ha ez megtörtént volna, hát nem álltam volna jól magamért.

Ethan vett egy mély lélegzetet, mintha ő érezne fájdalmat.

– Mielőtt elmondom, amit muszáj közölnöm, szeretném, ha tudnád: soha, semmiképpen nem hagytam volna, hogy bajod essék.

Ó, a fenébe. Ez nem hangzott valami jól. Úgy döntöttem, jobb, ha leteszem a poharat, mert ha a kezem még jobban remegni kezd, nem fogok tudni mit kezdeni vele. A kezem ökölbe szorult, és az arcomra kiült a rettegés. Hogy ő legalább olyan vacakul nézett ki, mint én, az egyáltalán nem jósolt sok jót.

– A szálkások támadásáról van szó – mondta. – Tudom, hogy Kimber azt mondta neked, miattam jöttek, és ő tényleg ezt hitte. Őnem volt benne.

– Miben nem volt benne? – kérdeztem halkán, magam is meglepődtem, hogy egyáltalán meghallotta.

Nagyot sóhajtott.

– A szálkástámadásban.

Nyelni próbáltam, de kiszáradt a torkom.

– Kimber nem volt benne a szálkástámadásban. Ez azt jelenti, hogy *te* igen? – Másképp nem lehetett érteni a szavait.

Grimaszolt egyet.

– Igen. Némileg. De ennek nem így kellett volna történnie.

Egyet a javára kell írnom: elég bátorsága volt ahhoz, hogy a szemembe nézzen, amikor elmondta, mekkora görény volt.

– Meg kellett volna nyernem téged a mi oldalunk számára – folytatta. – Mármint az apám oldala számára. Azt szerettem volna, ha hálás vagy nekem, és nem csak azért, mert megszabadítottunk Grace markából.

– Vagyis megszerveztél ellenem egy támadást? – kérdeztem, és a hangom csikorgott. – Hagytad, hogy ezek a lények megtámadják a barátaidat? Belehalhattak volna! – Felugrottam, de Ethan kinyúlt, és elkapta a karomat.

– Hadd fejezzem be – mondta.

A medál felmelegedett, és újra kezdődött a bizsergés. Láttam, hogy Finn felénk tart. Ha hagyom, hogy beleavatkozzon, lehet, hogy sosem tudom meg az egész történetet. És nem számít, mennyire fájt, tudnom kellett a teljes igazságot.

Hangos puffanással visszazöttyentem. Ethan elengedett, én pedig intettem Finnek, hogy maradjon távol. A bizsergés megint abbamaradt, és a medál kihűlt. Biztos, hogy a mágiára reagált, de hogy miért éreztem magam úgy, mint egy elektromos angolna, azt nem tudom. Ethan újabb mély lélegzetet vett.

– Igen, az apám és én szerveztük meg a megtámadásodat, így találtak meg minket a szálkások a barlangban. De az a helyzet, hogy csak *egyetlen* szálkásnak kellett volna jönnie, és nem lett volna szabad

senki mással törődnie rajtad kívül. Ezért ültem melletted egész idő alatt, hogy a szálkásnak rajtam kelljen áttörnie. Ettől jól meg kellett volna ijedned, de egy szálkás messze nem ellenfél nekem. Eljátszottam volna a ragyogó páncélú hőst, és senkinek nem esett volna baja. Dana, esküszöm, hogy ez volt a terv. Sem én, sem az apám soha egy pillanatig sem akartunk ártani neked. A mi oldalunkra akartunk állítani, de nem akartunk *bántani* téged. Csakhogy valami szemmel láthatólag balul sült el, és a szálkások falkában támadtak. De bármi romlott is el, baleset volt.

– Mi van?

– Mi, az apám és én, nem azzal küldtük őket, hogy bántsanak. De valaki azt tette. Valaki kitalálta, mit tervezünk, és emelte a tétet, hogy úgy mondjam.

Reszkető kezem dacára innom kellett még egy kortyot. *Amireigazából* szükségem lett volna, az Kimber possetje, extraerős kivitelben. Alig éreztem a kávé ízét, ahogy lenyeltem.

– Vagyis azt próbálsz elmondani nekem, bár nem mondod ki egyenesen, hogy valaki megpróbál megölni?

– Arra már célzott homályosan régebben is, hogy Grace néni megpróbálhat eltüntetni, de bármennyire is megijesztett ez a lehetőség, valahogy sosem tűnt igazán valóságosnak.

– Igen. És fogalmam sincs, kicsoda. Abban biztos vagyok, hogy az apád jól őriztet téged. – A szeme Finnre tévedt, majd megint rám nézett. – De figyelmeztetni kéne, mi forog kockán. Megráztam a fejemet.

– Miért mondtad el nekem? – kérdeztem. – Elég lett volna csak apámmal közölnöd. És ha van a világon könnyörület, apám nem mondta volna el nekem, és nem kellett volna egy újabb csapást elviselnem.

Ethan lenézett a kezére.

– Azért nem az apádnak mondtam, mert úgy éreztem, megérdemled, hogy tőlem halld. És most, ha azt szeretnéd, hogy a Lovagod kiverje belőlem a szart is, nem fogok tiltakozni. – Megint Finnre sandított. – Azt hiszem, élvezné.

Egy pillanatra elálmodoztam erről. Kár, hogy nem voltam elég kegyetlen hozzá, hogy valóban meg is tegyem.

– Van még valami rejtett aknád, vagy végeztünk? – kérdeztem. Ethan szerencsétlenül nézett. Gonosz módon élveztem.

– Elmondtam, amit el kellett mondanom – válaszolta.

Felvettem a kávéspoharamat, és felálltam. A pohár még mindig majdnem félig volt, de már nem kívántam. Ráadásul közben langyosra hűlt. Ami azt jelenti, hogy a

leforrázástól nem kellett tartanom, amikor a maradékot Ethan arcába loccsantottam.

Azt hiszem, Finn elfojtott egy mosolyt, miközben kitárta nekem az ajtót, de nem vagyok benne biztos.

Tizenhetedik fejezet

A vásárlásterápia nem hozta meg a kívánt eredményt. Minden, amit fékevesztett költekezésem eredményeképpen fel tudtam mutatni, egyetlen Victoria's Secret szatyor volt. Bár az ösztöneim azt súgták, apa nem lesz boldog, ha ilyen kevésbé használom ki az ajándékát, az Ethannel folytatott beszélgetés után el sem tudtam képzelni, hogy tovább vásárolgassak. Nem mintha előtte olyan remekül éreztem volna magam.

Biztos voltam benne, hogy Finn meg fogja kérdezni, miről beszéltünk Ethannel, különösen a kávéloccsantós dolog után, de egy szót sem szólt. A társasági viselkedését illetően ráfért volna némi képzés. De mivel ismét csak nem voltam besózva, hogy megbeszéljem valakivel a történeteket, a csend nem volt ellenemre.

Finn hazavitt apám házába. Azt gondoltam, utána elmegy, mivel apa azt mondta, hogy a háza teljesen biztonságos, de bejött velem.

– Arra az esetre, ha megint el akarna menni – mondta, ami valóságos szónoklatnak számított az ő esetében.

Ez kézenfekvő magyarázat volt, de nem tudtam nem arra gondolni, hogy a feladata kettős: börtönörként is szerepel. Úgyhogy kicsit erőltettem a témát.

– Nagyon elfáradtam – mondtam. – Nem tudom elképzelni, hogy ma még egyszer elmenjek. Addig biztos nem, míg apa haza nem ér.

Megvonta izmos vállát.

– Itt leszek, ha meggondolná magát.

– Miért nem ad inkább egy telefonszámot? Ha el akarok menni, telefonálok, és nem kell az egész délutánját a házban üldögélve elpocsékolnia.

– Ez a munkám – válaszolta.

Remek. Határozottan kezd megmutatkozni a börtönőri szerepkör.

– Tudok olyasmit mondani, amitől elmenne? – kérdeztem. – Csak mert tényleg szeretnék egy kis időt egyedül tölteni.

– Ha a jelenlétem zavarja, várhatok a garázsban is.

Abban a garázsban, amelyen – kényelmes módon – át kellene haladnom, ha el akarnám hagyni a házat. Nem mintha el *akartamvolna* hagyni egyedül, amikor odakint gyilkos szándékú emberek lehetnek rám. Nem én vagyok az az üresfejű szereplő a kismillió testőr sztoriból, aki azt gondolja, hogy „Jujj, valaki meg akar ölni. Hadd rázzam le a testőreimet, hogy finom, szaftos célpont lehessenek”. Én csak tudni akartam, hogy *elmehetnék-e*, ha akarnék. Olyan sok dolgot szerettem

volna, amióta Avalonba érkeztem. Egyet sem kaptam meg. Majdnem elég szemétnek éreztem magam ahhoz, hogy leküldjem Finnt a garázsba, de tudtam, nem lenne tisztességes. Ahogy mondta, csak a munkáját végezte. Nem az ő hibája volt, hogy ez nekem nem tetszett.

– Remek – fortyantam fel. Felkaptam a Victoria's Secret szatyrot, és látványosan távoztam, feldübörögve a lépcsőn a szobámba. Gyerekes, tudom, de szerintem jogom volt hozzá.

A szobámban volt egy telefon, úgyhogy tettem egy újabb kísérletet anyám felhívására. Nem tudtam, mit mondhatnék neki, különösen mióta rájöttem, miért lett alkoholista, de eddig minden, ami csak történt velem Avalonban, szürreálisnak tűnt. Vonzó ötlet volt belekapaszkodni a valóságba egy kicsit, még akkor is, ha ez az anyám és az iszákossága alkotta szomorú valóság volt.

Megint csak az üzenetrögzítő vette fel. Nem tudtam kitalálni, milyen üzenetet hagyhatnék, úgyhogy letettem.

Ha nem foglalom el magam, akkor – biztos voltam benne – a délután többi részét tünődéssel fogom tölteni. Úgyhogy bedugtam a noteszgépemet a konnektorba, és elkezdtem olvasni az egyik letöltött mocskos könyvet, de nem tudtam rá figyelni. Abban a pillanatban, amikor bármi izgató kezdett történni, azon kaptam magam,

hogy Ethan ajkát érzem a számon, teste melegére gondolkodok, ahogy fölém hajolt. Amiről persze azonnal eszembe jutott, hogyan hazudott, és hogyan árult el.

A kínlódásomat a csengő hangja szakította félbe. Egy fél másodpercig azt reméltem, hátha Ethan jött, hogy kétségbeesetten könyörögjön a lábaimnál megbocsátásért. De soha nem fogok neki megbocsátani, és még ha jól is esne, hogy a porban csúszik előttem, nem bírnám újra látni.

A lépcsőt lépések nyikorgatták meg, és pár pillanattal később Finn jelent meg az ajtónyílásban. Megvált a zakójától és a nyakkendőjétől, letette a napszemüvegét is, és én csak azt tudtam gondolni, hogy... hú! A titkosügynök jelmez nélkül komoly veszélyforrást jelenthetett, amikor a kormánykerék mögött ülő nők elfelejtették miatta az utat nézni. Ha nem lett volna tündeavágású szeme, esküszöm, eséllyel pályázhatott volna a következő James Bond szerepére.

– Látogatója érkezett – mondta, nekem pedig vissza kellett fojtanom a nevetésemet, mert az akcentusa annyira brit volt., hogy csak arra tudtam gondolni: „Bond. James Bond.”.

– Ha Ethan, megmondhatja neki, hogy felejtse el – mondtam, és azonnal elmúlt a nevethetnékem.

Finn megrázta a fejét.

– Kimber. De ha nem akar vele beszélni, ami teljesen érthető, akkor boldogan elküldöm. Lehet, hogy ez lett volna a helyes. Ő még jobban megbántott, mint Ethan, mert megnyíltam előtte és megbíztam benne, ugyanakkor Ethannel mindig gyanakvó voltam. Belesajdult a szívem, amikor belegondoltam, hogyan hazudott nekem. Mégis... Tegnap, amikor együtt ültünk a szobájában, vethettem egy szívfájdító pillantást arra, milyen lenne egy igazi barát, valaki, aki elől semmit nem kell elrejtennem, és vágytam erre. Nagyon.

Nem tudtam, képes vagyok-e neki megbocsátani – már feltételezve, hogy tényleg kedvel engem, és szeretné, ha megbocsátanék –, de ha nem beszélek vele, sohasem jövök rá. Emellett Ethannek adtam esélyt ma délután a magyarázkodásra. Úgy tisztességes, hogy Kimber is hasonló elbánásban részesüljön.

– Egy perc múlva lent leszek – mondtam Finnek, és ő bólintott.

Távolodó lépéseit hallgatva vettem pár mély lélegzetet. Összegyűjtöttem az összes bátorságomat és méltóságomat, majd a nappali felé vettem az irányt.

Kimber mereven ült a kanapén, amikor felbukkantam a lépcsőn. Körbenéztem Finnt keresve, de sehol sem volt.

– Lement a lépcsőn – mondta Kimber, felállva és felém fordulva. Boldog voltam, hogy ezt a jelenetet nem

hallgatóság előtt kell előadnunk, bár utáltam a gondolatot, hogy Finn a garázsba van száműzve. Karba tett kézzel, felszegett állal közelebb léptem Kimberhez. Egy pillanatra a lábamra szögezte a szemét, majd összeszedte a bátorságát, és a szemembe nézett.

– Az apám megesketett, hogy nem mondok neked semmit – kezdte nagyon szerencsétlenül.

– Először nem úgy tűnt, mintha bármi nagyon rosszat művelnénk. Csak kihoztunk téged Grace fogságából, és barátságosan viselkedtünk. De aztán Ethan flörtölni kezdett veled, és rájöttem, hogy a terv többről szólt, mint barátságos viselkedésről.

Sajgott a torkom.

– Persze, mert mi másért vetne egy hozzá hasonló srác egy ilyen lányra egy második pillantást, igaz? – kérdeztem, és szinte összerándultam a hangom keserűségétől. Ezredszer is emlékeztettem magamat, hogy kezdettől tudtam, Ethan érdeklődése túl szép, hogy igaz legyen. Kimber szeme elkerekedett.

– Nem így értettem!

–Dehogynem! Máskülönben el sem tudom képzelni, hogyan lehettél volna biztos benne, hogy Ethan érdeklődése irántam a konspirációtok része.

Kimber visszazuhant a kanapéra, és olyan kétségbeesettnek látszott, hogy nehéz volt

emlékezetembe idézni az először megismert jégkirálynőt.

– Egyáltalán nem erről van szó – mondta, és megesküdtem volna, hogy a könnyeivel küzd. – Csak cinikus vagyok, és valahogy túl... megfelelőnek tűnt, hogy az adott körülmények között „pont” beléd szeret.

Nagyot sóhajtottam.

– Akkor, mint egyik cinikus a másiknak, mondd már el, miért kellene elhinnem bármit? Rám nézett, és könnyek csillogtak azokban a szép szemekben.

– Nem tudok egy jó okot sem – szipogta – De szeretném, ha mégis így lenne. Utáltam hazudni neked, de apám annyira dühös lett volna rám, ha nem engedelmeskedem... Ethan semmi olyat sem tehet, ami az ő szemében rossz volna, de én...

– Azt mondtad, az apám még börtönben van, mikor már kiszabadult. Bólintott.

– Ezt kérte tőlem az én apám. Vitatkoztam vele. Végül mindenképpen rá kellett jönnöd, hogy hazudtunk, és azt mondtam neki, hogy mindegy, milyen jó benyomást teszünk rád, ez le fogja rombolni. De nem hallgatott rám.

– Egy csepp szivárgott a szeme sarkából, de letörölte. – Sajnálom – mondta újabb szipogás közepette. – Nincs jogom sírni, ha te vagy az, akit megbántottak.

De az egyértelmű volt, hogy a két tűz közé szorulás őt is nagyon bántja.

– Oké, kapsz egy fél piros pontot azért, mert legalább megpróbáltál figyelmeztetni Ethanre – mondtam neki. És miközben elárulta a bizalmamat azzal, hogy hazudott az apámról, nem tudtam elfelejteni, hogy mennyire nyugodtan vette azt, amit az én szégyenletes titkomnak tartottam.

Nem akarom elveszíteni őt, ismertem fel hirtelen. A hazugság ki tudja, meddig lesz fájó pont köztünk, de nem bírtam elképzelni, hogy tudnék túlélni Avalonban egy szál barát nélkül. A döntés megszületett, én pedig a szemébe néztem.

– Ha megígéred, hogy soha nem hazudsz nekem újra, akkor esetleg lehet szó arról, hogy újrakezdjük.

Tágra nyílt szemmel, reménykedve nézett rám.

– Tényleg?

– Próbáljuk meg.

Mosolya ragyogóvá szélesedett, és nem lehetett nem észrevenni a megkönnyebbülést a tekintetében.

– Kösz, hogy adsz nekem még egy esélyt – mondta, majd egy túláradó öleléssel lepett meg. Amikor elengedett, egy kicsit kijózanodott. – Azt hiszem, jobb, ha

megyek, mielőtt az apád hazajön. Lehet, hogy most nem lenne túl boldog, ha itt lát.

Reméltem, apám nem jelent majd gondot. Elvégre azt mondta nekem, akkor sem akadályozná meg, hogy beszéljek Ethannel, ha nem örülne neki, ez pedig jó jelnek tűnt.

– Van valami dolgod holnap? – kérdeztem. – Csak mert próbáltam ma vásárolni egy kicsit, de egyedül nem volt túl jó szórakozás.

Felragyogott a szeme.

– Ó! A vásárlás az egyik kedvenc elfoglaltságom. Elviszlek *alegjobb* butikokba!

– Biztos vagyok benne, hogy Finn egész idő alatt ott lesz, hogy a vállunk fölött bámuljon – figyelmeztettem.

Pajkosan vigyorgott.

– És az olyan szörnyű? – piszkált. – Jól megnéztem, mielőtt beengedett, és csak annyit mondhatok, hogy nyamm.

– Sokkal kevésbé „nyamm”, és sokkal inkább „hű”, amikor átkapcsol titkosügynök üzemmódba – hívtam fel rá a figyelmét.

Kimber vigyora nem halványodott el.

– Annál jobb. Ő a mi kis titkunk.

Hatalmas kő esett le a szívemről, ahogy visszavigyorogtam rá.

Apám nem jött haza, csak hét után, amikor az ebédet már régesrég elégette a szervezetem. Más szavakkal éheztem. Azt hittem, el akar vinni vacsorázni, de egyáltalán nem voltam csalódott, amikor lejőve a lépcsőn azt láttam, hogy kínai kaját hozott haza. Tök jó! Legalább hamarabb ehetek!

Ebben a házban nem volt igazi étkező, de az egyik sarokban egy kis kerek asztal állt két székkal, és ott ettünk. Finn azonnal elment, amikor apa hazajött, úgyhogy csak ketten voltunk. Úgy éreztem, barátságos, már-már otthonos a hangulat. Amíg csak apám beszélni nem kezdett.

– Finn elmesélte, hogy belefutottatok Ethanba délután -mondta, és az étel hamuvá változott a számban.

Lenyeltem, majd képzeletben jól fenékbe rúgtam magamat. Tudnom kellett volna, hogy Finn teljes jelentést fog adni apának, különösen, ha Ethan nagyjelenetet csinál abból, hogy valami fontosat akar mondani. Kellott volna egy kis idő délután arra, hogy kitaláljam, mit adok elő apámnak – attól tartottam, egy halálos fenyegetés még inkább foglyot csinál majd belőlem, mint eddig, de persze nem akartam erre gondolni.

– Igen – helyeselt, és próbáltam gondtalannak látszani, majd egy újabb falat édes-savanyú csirkehúst lapátoltam a számba. Még mindig olyan íze volt, mint a hamunak, de amíg rágok, addig sem kell beszélnem.

Apa hátradőlt a székében, és bár a tányéromba bámultam, magamon éreztem a tekintetét.

– És? – buzdított. – Elmondod, mi történt? Úgy hallom, igen sürgős mondanivalója volt. Nem vágytam rá, hogy elmondjam neki, mi történt. De arra sem vágytam, hogy megöljenek, úgyhogy nem elmondani talán rossz ötlet lett volna. Ittam egy korty vizet, hogy segítsen lenyelni a csirkét, majd amennyire lehet, összeszedtem magamat.

– Azon az éjszakán, amikor Ethan és Kimber megszöktetett Grace nénitől, megtámadtak minket a szálkások. – Tünde-visszafogottság ide vagy oda, apámnak elakadt a lélegzete. – Kimber szerint Ethant akarták, az ereje miatt. De Ethan szerint én voltam a célpont. Olyan sokat hagytam ki, hogy egy kamion is átfért volna a történet hézagain. Senki ne kérdezze, miért nem árultam el Ethan szerepét a támadásban. Elégge megbántott ahhoz, hogy ártani akarjak neki, de valami ösztönösen mégis visszatartott.

Az apám arcán látható kifejezésből ítélve rájöttem, hogy tudja, nem mondtam el neki mindent. Felkészültem a soron következőkérdőzködésre, de meglepetésemre

ennyiben hagyta. Nagyot sóhajtott, és félretolta a tányérját.

– Azt hiszem, ezt nem halogathatjuk tovább – mondta.
– Ideje, hogy beszéljünk a tündejáróságodról.

– Úgy mondd, mintha tudnád, hogy az vagyok. – Egy szót sem szóltam neki erről. Próbáltam kerülni a témát, míg ő fel nem hozza.

Kényszeredetten mosolygott.

– Ez elég nyilvánvaló azóta, hogy hazahoztalak. Ki sem néztél azon az ablakon. A legtöbb ember azonnal tesz valami megjegyzést a kilátásra, és ma gyönyörű napsütéses idő van.

– Lehet, hogy csak tériszonyos vagyok. Vágott egy grimaszt.

– Ne süketelj! – Nem igazi rám mordulás volt, de határozottan érződött némi bosszúság a hangjában. – Ellátsz Tündeföldébe.

Vállat vontam. Beijedtem, azt hiszem. Majdnem olyan volt, mintha nem akarnám hangosan elismerni, bár ez nem volt igaz.

– Ethan és az ő Földalatti haverjai elmagyarázták neked, mit jelent ez? – kérdezte. Újabb vállvonás.

– Az igazat megvallva nekem ez nem tűnik igazán nagy durranásnak. Nem elég nagynak ehhez az egész

drámához.

– Akkor nem gondoltad végig.

Még mindig úgy láttam, mérges rám, bár nem voltam benne biztos, miért.

– Mennyire ismered a történelmet?

A kérdés megijesztett. Elképzelésem sem volt, mi köze ennek a beszélgetésünkhöz.

– Mondjuk, hogy nem az a kedvenc tantárgyam – válaszoltam, mivel, nézzünk szembe a tényekkel, a történelemórák unalmasak, unalmasak, unalmasak.

– Tipikus amerikai! – motyogta az orra alatt. – Hallottál III. Richárdról? Most én lettem mérges.

– Azt mondtam, nem volt a kedvenc tárgyam, nem azt, hogy teljesen sötét vagyok.

– III. Richárd akkor került trónra, amikor a bátyja, IV. Edward meghalt. De amiről a leghíresebb, az a Tower Hercegeinek, bátyja fiainak lehetséges meggyilkolása.

– Mint mondtam, nem vagyok teljesen sötét. – Nem mondhattam volna, hogy sokkal többet tudok annál, mint amit eddig elmondott, de akkor is elég leereszkedőnek találtam a hangját. Úgy meredt rám, mintha a szeme két kék lándzsa lenne, amelynek a hegyére tűz. Rájöttem, mi a baja: nem szokta meg, hogy visszabeszéljenek neki. Ha itt ragadok, majd megszokja.

A tekintete így is elég félelmetes volt ahhoz, hogy lejjebb húzódjak a széken.

– Hogy Richárd ölette-e meg a fiúkat, arról máig komoly vita van a történészek között. – Szünetet tartott, várt, hogy mondok-e valami okosat erre, készen arra, hogy a torkomnak ugorjon, ha megteszem. Befogtam a számat, még mindig azon töprengve, mi köze ennek a tündejárókhöz. – Abban az időben Avalon halandóuralom alatt állt, Anglia királya kormányozta. Ekkortájt komoly harc folyt a koronáért, mind a York, mind a Lancaster-ház megpróbálta megszerezni a trónt. Ez volt a rózsák háborúja, ami több mint harminc évig tartott. A tündék is részt vettek a konfliktusban, a Látóház Yorkkal tartott, a Nemlátók Lancaster oldalán álltak. – Olyan mosolyt villantott rám, amit leginkább keserűnek neveznék. – Emlékszel, mondtam, mennyire nem változnak a tündék. A Látó ma is York fehér rózsáját, a Nemlátó pedig Lancaster vörös rózsáját hordja. A Nemlátó-ház egymaga lerombolta York hatalmát azzal, hogy elrabolta a Hercegeket a Towerből, majd – ha szabad így mondanom – hagyta, hogy Richárd vigye el a balhét. Mivel őt gyanúsították a gyermekek megölésével, sosem tudta teljesen megszilárdítani a trónját, és amikor megölték egy csatában, a korona a Lancaster-házra szállt.

Nem kellett atomfizikusnak lennem ahhoz, hogy kitaláljam, mit akar apám mondani ezzel. Valahol szerepelt a történetben egy tündejáró, de nem jöttem rá, hol. Erősen gondolkoztam, és a homlokomat ráncoltam.

– Van valami varázsigé, amivel csak úgy el lehet tüntetni az embereket? Egy tündejáró valami ilyet vitt Londonba, és puff, köddé változtatta a gyerekeket?

– Nem. A Nemlátók egy tündejárót és egy Nemlátó Lovagot küldtek a való világba. A Lovag egy sor zavaró varázslattal elintézte, hogy beszivárognak a Towerbe, és bejussanak a Hercegekhez.

– Várj egy kicsit! – mondtam, és kiegyenesedtem – Úgy tudtam, hogy a tündejárók csak mágiát vihetnek a halandó világba. De ezek szerint *személyeket* is tudnak?

Apa bólintott.

– Van egy tünde-mágiamező, ami körülveszi a tündejárókat. Ha egy tünde gondosan ügyel arra, hogy ezen belül maradjon, akkor beléphet a halandó világba, és a teljes mágikus hatalma érintetlen marad. Ugyanígy a tündejáró halandókat is be tud juttatni Tündeföldre, működő technológiával együtt.

– Akkor ez történt a Hercegekkel? A Lovag és a tündejáró elrabolta őket, és elvitte Tündeföldre?

– Igen.

– És mi lett velük ott? Boldogtalan arcot vágott.

– A halandók nem tudnak életben maradni Tündeföldén, ha kikerülnek a tündejáró speciális mágikus védelme alól. A tündejáró otthagya őket, és meghaltak. Kezded már látni, miért „nagy ügy” a te tündejáróságod?

Igen, kezdett nyilvánvalóvá lenni. Nem csoda, hogy senki sem tudta biztosan, mi történt a Hercegekkel. Az erőszakos Tündeföldre szöktetés lehetőségét nem vették számításba.

– A tündejáró valami olyasmi, mint egy atomfegyver. Senki sem szeretné bevetni, de komoly fenyegetést jelent, és akinek az oldalán áll, annak hatalmat ad. Grace erőszakkal akart téged megnyerni; Alistair a gyerekei révén akart a maga oldalára állítani, ha megkedveled a gyerekeit.

Felemeltem a fejem, és utáltam, hogy Ethanra kell emlékezmem.

– És te? – kérdeztem. – Te hogy akarsz engem a saját oldaladra állítani? Rám mosolygott, előredőlt, és rátette a kezét az enyémre.

– Azzal, hogy az apád leszek. Hogy megvédelek, és barátságosan kezelek. És hogy őszinte leszek veled.

Óvatosan kihúztam a kezemet az övé alól, még nem igazán felkészülve a ragaszkodás fizikai jeleire.

– A te módszeredet jobban bírom – dörmögtem. Ismét mosolygott, a szeme csillogott.

– Némileg számítottam erre.

Aznap este úgy feküdtem le, hogy óvatosan optimista voltam a helyzetemet illetően. Mindenképpen biztonságosabbnak, kényelmesebbnek és szabadabbnak éreztem az életemet, mint Grace néni megpillantása óta bármikor. De nem tudtam teljesen kizárni a gondolataim közül, hogy apa felém mutatott magatartása megváltozhat, ha egyszer elkezdek mást csinálni, mint amit szeretne. Vajon akkor is barátságosan kezel majd? Vagy megmutatja az oroszlánkörmeit? Mert abban biztos voltam, hogy vannak neki, bár velem szemben még nem adta jelét.

Tizennyolcadik fejezet

A következő reggelen tipikus avaloni nap virradt ránk, nyirkos és ködös, egyáltalán nem nyárias hűvösséggel a levegőben. Későig aludtam, újdonságként élvezve a viszonylag kényelmes ágyat. A futón nem is volt olyan rossz, mint amire számítottam, az ágyneműpedig finoman simogatta a bőrömet.

Lezuhanyoztam és felöltöztem, felvettem egy másik zsebes nadrágot, egy pólót meg egy kapucnis pulóvert. Örültem, hogy ma megint elmegyünk vásárolni, mert szükségem lesz melegebb ruhákra. Már otthon is tudtam, hogy itt nem lesz olyan meleg, mint az Államokban, de a nyirkosság pont annyival fokozta a hideget, hogy arra már nem voltam felkészülve. Begyűrtem az apától kapott pénz maradékát – vagyis majdnem az egészet – a nadrág egyik zsebébe, majd lefelé vettem az irányt, hogy megvárjam Kimbert. Tegnap este érzékeltem, hogy apám nincs oda az ötletért, hogy az „ellenséggel” lógok, de nem próbálta meg megtiltani. Ezért megemeltem a kalapomat előtte.

Arra számítottam, hogy apámat lent találom, de helyette Finn volt ott, a nappali kanapéján ücsörgött. Hasonlóan volt öltözve, mint előző nap, bár a zakója a

karfán feküdt, és a napszemüvege az inge zsebéből kandikált ki. Tegnap borzasztóan idegesített, hogy állandóan a közelemben ólálkodik, de most éppen nem találtam olyan borzasztónak az ötletet.

– Hol van apa? – kérdeztem, és a konyha felé vettem az irányt, megnézni, tudok-e szerezni magamnak egy kávé.

– Dolgozik – válaszolta Finn. – Attól tartok, megint hozzám lesz kötve.

– Valahogy túléljük – vetettem hátra, és azt hiszem, Finn felnevetett, bár olyan röviden és halkán, hogy kis híján elmulasztottam.

A jókora bögre kávéra vonatkozó reményeim menten semmivé foszlottak, amikor megláttam, hogy apámnak még kávéfőzője sincs. Rengeteg teája volt, de még ha tudtam volna is, mihez kell kezdeni a szálas teával, akkor is kihagyom. Végül találtam egy üveg instant kávé, és úgy döntöttem, az is jobb, mint a semmi. Miután megkóstoltam, ebben már nem voltam annyira biztos, de orvosság gyanánt leküzdöttem.

Kimber pontosan tízkor jelent meg, és felháborítóan jó kedve volt. Én sosem voltam nagy vásárló – nehéz benne örömet találni, ha minden fillért meg kell nézned, hogy még a villanyszámlát is ki tudd majd fizetni. De el kell ismernem, hogy Kimberrel jó szórakozásnak bizonyult.

Fantasztikus szeme volt, és gyakorlatilag minden, amit a javaslatára felpróbáltam, csodálatosan állt rajtam, már ha mondhatok ilyet magamra.

Gyakorlatias lélek lévén arra koncentráltam, hogy beszerezsem a legfontosabb dolgokat – pulóvereket, hosszú ujjú pólókat, vastagabb nadrágokat, többféle pamut- és gyapjúanyagból. De Kimber közben folyamatosan noszogatózott, hogy vegyek érdekesebb cuccokat is – ruhákat, szoknyákat, fodros blúzokat. Mint mondtam, fantasztikus szeme volt, de én azért csak felpróbáltam mindent, nem láttam értelmét pénzt költeni olyan dolgokra, amiket sosem fogok hordani. „Unalmas” választásaim végtelenül bosszantották.

– Muszáj vened valami jópofát is – duzzogott, amikor egy újabb boltot hagytunk el anélkül, hogy bármi selyem, bársony vagy csipke került volna a szatyromba. Finn már olyan sok táskát cipelt, hogy úgy nézett ki, mint egy nagyon dögös hordár, de nekem még mindig volt több mint kétszáz euróm. El kell ismernem, az ötlet, hogy elszórjuk valami tökéletesen nem praktikusra, bírt némi vonzerővel.

Kimber érzékelte a megingásomat.

– Tudom már! – mondta, és a szeme felizzott. – A jövő hónapban van a születésnapom, és nagy bulit rendezek. Keressük meg neked a tökéletes ruhát.

Rábámultam.

– Azt akarod, hogy báli ruhában jelenjek meg a születésnapodon? Felhúzta az orrát, egy rövid időre megint visszaidézve a jégkirálynő-műsorszámot.

– Az én partim, én hozom a szabályokat. És én véletlenül szeretem a báli ruhákat.

Eszembe jutott az a fodros és tollas rettenet a szekrényében, és reméltem, hogy nem ilyesmire gondol. Erőtlenül tiltakoztam, de berángatott egy újabb helyre. Ha egyedül lettem volna, csak vetek egy pillantást az árcédulákra, és már jövök is kifelé. De a küldetésben járó Kimber olyan erő volt, akivel számolni kell, így hamarosan a próbafülkében találtam magam egy halomnyi gyönyörű, drága és nem praktikus ruhával. Kimber segítségével kettőre szűkítettük a lehetőségeket, de még mindig nem voltam biztos benne, hogy ki akarok perkálni egy ekkora kupac pénzt egy ünneplőruhára.

– Nekem a kék tetszik a legjobban – mondta Kimber. – Az jól kiemeli a szemed színét.

Diplomatikusan hümmögtem. Hát persze hogy a kék volt a drágább a kettő közül. Kimbernek szemmel láthatóan soha életében egyetlen fillért sem kellett megfognia. Feldúltan fújtatott egyet.

– Megyek, keresek magamnak is valamit, amíg kitalálok. De eszedbe se jusson üres kézzel távozni

innen! – fenyegetett meg az ujjával, én meg égnek emeltem a szememet. Még csak egy perce mehetett el, amikor hangos puffanást hallottam a boltból. Nem ijedtem meg túlságosan, amíg a medál fel nem melegedett, és meg nem éreztem a furcsa bizsergést. Ez pedig semmi jót nem jelenthetett.

Gyorsan visszabújtam az utcai ruháimba. Ha rosszfiúkkal kell szembenézni, akkor legalább ne fehérneműben tegyem. Éppen bedugtam a karomat a kapucnis pulóver ujjába, amikor a próbafülke ajtaja beszakadt.

Ijedten felsikoltottam, és hátraugrottam, ahogy Finn bezuhant az ajtón, és a szemközti falra szerelt teljes magasságú tükörbe csapódott. Az üveg szanaszét tört, és Finn fájdalmas nyögést hallatott.

Finnt két fickó követte, nyugodtan sétálva, mintha semmi szokatlan nem történne. Az egyikük megállt, hogy behúzza az öltöző ajtaját maga mögött, míg a másik rányomult Finnre. Magasak és izmosak voltak, erősen hasonlítottak Finnhez. Ugyanazt a „Sötét zsaruk” kinézetet erőltették, beleértve a napszemüveget is, amire ezen a borús napon *odakint* sem lett volna szükségük. Kitaláltam, hogy Lovagok. És hogy nagyon nagy bajban vagyok.

Megpróbáltam sikoltani, mert ez abban a pillanatban jó megoldásnak látszott, de nem úgy tűnt, hogy zavarta volna őket. Valószínűleg csak Kimber és a boltos nő hallhatott meg, de a Lovagok nyilván már elintézték őket, mielőtt hátrajöttek a próbafülkéhez. Nagyon reméltem, hogy jól vannak. Finn vérzett, egy csúnya vágás hasította keresztül a homlokát, és mindenhol a törött tükör szilánkjai álltak ki belőle. A Lovagok közötttem és a kijárat között álltak, de mégis nekiiramodtam, hátha a méretük lelassítja őket. Ez sajnos nem jött be. Az egyik felkapott, és maga elé húzott, hogy a lábam a levegőben kalimpált. Egyik karjával a mellem alatt fogott át, a másik karja a torkomat nyomta. Mindent megpróbáltam, hogy megrúgjam, de hátrafelé nehéz teljes erővel rúgni, és úgy látszott, nem nagyon zavarja.

– Ha harcolsz, a lány meghal – figyelmeztette a másik Lovag Finnt, aki összeszedte magát annyira, hogy feltérdeljen.

Finn tekintete rám szegeződött, és az engem tartó Lovag szorítása úgy megerősödött, hogy alig tudtam lélegezni.

– Ne bánts! – mondta halkan. – Nem fogok harcolni. A torkomon enyhült a nyomás, és én szomjasan kaptam levegőért.

A másik Lovag megközelítette Finnt, majd hátrahúzta a lábát, és brutális rúgást mért Finn gyomrára.

– Ne! – kiáltottam. Finn ugyan púp volt a hátamon, de azt nem akartam volna, hogy bántsák.

Az engem tartó lovag felnevetett, amikor a partnere ismét megütötte Finnt. Újabb kísérletet tettem rá, hogy lefeszegessem magamról a kezét, de körülbelül annyi esélyem volt megmozdítani, mint elhúzni egy pótkocsis teherautót. Még csak félre sem tudtam nézni, hogy ne lássam, mi történik Finnel, mert a Lovag karja szorosan feszült a torkomnak. Becsukhattam volna a szememet, de ez semmin sem javított volna. Akkor is hallom az ökölcsapásokat és a rúgások puffanását Finn védtelen testén, és hallottam volna a fájdalmas nyögéseket, amiket nem tudott visszafojtani. A Lovag újra és újra lecsapott Finnre, időnként olyan keményen, hogy hallottam az eltörő csontok recsegését. Zokogtam és küzdöttem, könyörögtem Finnek, hogy védje meg magát, de nem tette. Végül már nem is tudta volna.

Finn arccal lefelé feküdt a padlón, és ha nem hallom a fájdalmas zihálását, azt hittem volna, hogy halott. Az őt verő Lovag mosolygott, és a lábszárára erősített hüvelyből előhúzott egy hosszú, keskeny kést.

– Ne! – üvöltöttem, bár tudtam, hogy nem lesz hatása.
– Minek csinálják ezt?

A Lovag letérdelt Finn mellé, és még a sötét napszemüveg mögött is éreztem, hogy a szeme rám szegeződik. A mosolya hideg és kegyetlen volt, és semmi kicsit is emberit nem láttam az arcán.

– Hagyd el Avalont! – mondta nekem. – Menj innen, és soha ne gyere vissza. Különben legközelebb *te* következel. Felsikoltottam, ahogy felemelte a kezét, és a kést Finn hátába döfte. Finn felkiáltott, és megpróbált megmozdulni. Döbbenten láttam, hogy a kés odaszögezte őt a padlóhoz.

Az engem tartó lovag a padlóra taszított. A lábuk alatt ropogtak a tükörszilánkok, ahogy elhagyták a próbafülkét.

Elborzadva léptem Finn mellé, észre sem véve az üveget. A kés nyele pont a jobb lapockája fölött állt ki, a sebből ömlött a vér. Még lélegzett, bár fűrészes hangon vette a levegőt. Rátettem reszkető kezemet, és nem tudtam, mit csináljak. Sok részeg baleset után ápoltam anyámat, de azok távolról sem voltak ilyen súlyosak. Kihúzzam vajon a kést, vagy azzal csak rontok a dolgon? Finn fájdalmas hördüléssel felém fordította az arcát.

– Úristen! – kiáltottam. – Ne mozduljon!

Az arcát... lerombolták. Nem tudom másképp leírni. Nem tudom, hány csontja tört el, de sok. De a Lovagokat szemmel láthatóan tényleg kemény fából faragták.

– Túlélem – zihálta nagy nehezen. – Hozzon segítséget. Nem tudtam, elhihetem-e az állítását, de a szavai elegendőek voltak ahhoz, hogy mozgásba hozzanak. Magam is vérrel és üvegszilánkokkal borítva, kibotorkáltam az üzletbe. A boltos nő a kassa mögött feküdt a földön. Kimber, akinek valami olyasmi borította a fél arcát, amiből hamarosan hatalmas véraláfutás lesz, éppen segített neki felülni. Megkönnyebbülten láttam volna, hogy egyikükkel sincs komoly baj, de Finn állapota annyira aggasztott, hogy nem tudtam másra gondolni.

– A telefon! – kiáltottam a boltos nőre, ahogy kezdett rajtam eluralkodni a hisztéria. – Hol a telefon? Mentőt kell hívnom. A készülékre mutatott, ami gyakorlatilag közvetlenül az arcom előtt volt. Reszkető kézzel felemeltem a kagylót, de a tenyerem tele volt üvegszilánkkal, úgyhogy rögtön el is ejtettem. A boltos, aki eddigre eléggé magához tért ahhoz, hogy felálljon, felém nyújtotta a kezét.

– Majd én – mondta, és mivel úgysem tudtam volna, milyen számot kell hívni és milyen címet diktáljak be, nem beszélve arról, hogy a sérült kezemmel nem is tudtam volna tárcsázni, ráhagytam.

Tzenkilencedik fejezet

A mentők, a sürgősségek és a rendőrség egyszerre érkezett meg. Még mindig remegtem, de már összeszedtem annyi agysejtemet, hogy tudjam, jobb, ha Finn mellett maradok – még ha ő most nem is tud segíteni nekem –, mint hagyni, hogy a rendőrök bevigyenek kikérdezni vagy valami. A rendőrség zárta be koholt váddal az apámat, és nem tudtam, kinek a mellényzsebében vannak. Nem akartam megkockáztatni, hogy a meglévő szabadságomat is elveszítsem, úgyhogy egy kicsit hisztérikusabbnak és sérültebbnek tettettem magamat, mint amilyen ténylegesen voltam. Épp elég vér borított ahhoz, hogy az előadásom kellően meggyőző legyen. A rohammentősök felületesen megvizsgálták Kimbert és a boltos nőt, de gyorsan eldöntötték, hogy nem veszélyes az állapotuk. Finn már egész más tézisa volt. Mostanra elvesztette az eszméletét, és láthatóan rengeteg vért is veszített.

Én is a mentőautóban utaztam, ami Finnt Avalon egyetlen kórházába vitte. A mentősök – egy tünde és egy ember – közel sem látszottak annyira aggódni az állapota miatt, mint én.

– Rendbe fog jönni – mondta a tünde. – Ha meg akarták volna ölni, vaskést kellett volna használniuk ezüst helyett.

– És nem a vállát kellett volna átdöfniük – fűzte hozzá az ember.

A tündék borzasztó sérülékenyek a hideg vassal szemben, amit ők tiszta vasnak hívnak. Ez nem létezik Tündeföldén, ahol az ezüst sokkal hétköznapiabb fém.

Jobban meg tudtam nézni a kést, mint szerettem volna, amikor Finn mellett ültem, és a mentőket vártam. A nyele valamilyen fából, talán ébenfából készülhetett, mert nagyon sötét volt. De nem ez keltette fel a figyelmemet. Nem, az én tekintetemet a sötét nyélen látható, elefántcsont berakás vonzotta, amely rózsát ábrázolt. Nem tudtam nem úgy tekinteni arra a késre – mely a büntett helyszínén maradt –, mint a felelősség bizonyítékára. Vagy a Látó tündék álltak a támadás mögött, vagy valaki azt akarta, hogy így tűnjön.

Miután elértük a kórházat, nem tudtam elérni, hogy ne válasszanak külön Finntől. Őt gyorsan a baleseti sürgősségi osztályra vitték, én pedig ott maradtam egy félbolond tünde gyógyítóval, aki láthatóan úgy gondolta, hogy én akartam üvegszilánkokat a térdembe és a tenyerembe. Csikorgattam a fogamat és próbáltam bátornak mutatkozni, miközben a gyógyító az üvegeket

keresgélte gonosz csipeszével, mikor apám megérkezett. Amikor megláttam, jobban megkönnyebbültem, mint ahogy el tudom mondani.

Azt hiszem, meg akart ölelni – vagy legalábbis hátba akart veregetni –, de a gyógyító menj innen-pillantásától hátrébb lépett.

– Mi történt? – kérdezte.

Kinyitottam a számat, hogy részletesen elmeséljem, de aztán jobban végiggondoltam. Nyomatékosan ránéztem a gyógyítóra, aki közben befejezte az üvegszilánkok kipiszkálását, és most varázslattal forrasztotta össze a sebeket. Apa bólintott, hogy érti.

– Meg fog gyógyulni Finn? – kérdeztem, bár eddigre már több személytől is hallottam, hogy igen. De azok a Lovagok borzalmas sebeket okoztak rajta miattam, és ő még csak meg sem próbálta védeni magát.

– Meggyógyul – biztosított apa. – Mi, tündék szívós fajta vagyunk, és a Lovagjaink még szívósabbak.

– Tulajdonképpen *micsodák* a Lovagok? – jutott eszembe végre megkérdezni.

– Ők a harcos kaszt, Tündefölde védelmezői. Daoine Sidhe néven is ismerik őket. A legtöbbjük Tündeföldén él, és sosem teszi be a lábát Avalonba. De akik itt élnek, azok a világ legjobb testőrei.

– Kész – mondta a gyógyító elégedett bólintással. – Hazamehet.

Meglepetten pislogtam. Semmi biztosítási lap-kitöltés? Semmi számla? És ami a legfurcsább, semmi rendőrségi faggatózás?

Kétkedő pillantást vetettem apámra, de ő csak mosolygott.

– Gyerünk, hazaviszlek, és átöltözhetsz.

Ez jól hangzó ajánlat volt, úgyhogy kételyeim dacára elindultam vele. A vizsgálóból kifelé menet felkapott egy kórházi köntöst a bejárat melletti polcot elfoglaló halomból.

– Visszahozom – biztosított, mikor meglepettnek látszottam.

Először nem tudtam, mire kell neki – hál' istennek nem rám akarta adni –, de aztán kiértünk a kórházhoz csatlakozó parkolóba. Ekkor eszembe jutott a dögös kicsi sportautó, és rájöttem, apa nem akarta, hogy összemocskoljam az ülést. Ez nem igazán volt meleg és szeretetteljes dolog, de apámnak láthatólag nem volt rossz érzése, mikor leterítette a köntössel az ülést, mielőtt kitárta az ajtót, hogy szálljak be.

Oké, tudom, ha nekem volna egy ilyen kocsim világos bőrülésekkel, én se akarnám összevérezni. De biztos voltam benne, hogy ugyanaz a tündemágia, ami képes

összezární a sebeimet és megmenteni Finn életét, képes lehet egy autóülés kitisztítására is. Apám nem kérdezett többet a támadásról, míg haza nem értünk, le nem zuhanyoztam, és át nem öltöztem. Aztán leültem a kanapéra mellé, a mindig kéznél lévő tea a kisasztalon gőzölgött, és mindent elmondtam neki, amire emlékeztem.

Amikor a fehér rózsás berakású késhez értünk, érzékelhetően megmerevedett. Az ajkát összepréselte, majd dühösen sóhajtott.

– A fenébe is! – mondta. Talpra ugrott, és úgy nézett ki, mint aki erősen gondolkozik. .

– Mi folyik itt? – kérdeztem, el kell ismernem, hogy egy kicsit panaszosan. Visszaült, de csöppet sem tűnt nyugodtabbnak.

– Ethan azt mondta, hogy a szálkások meg akartak ölni téged. De ennek nem volt semmi értelme, legalábbis akkor nem, amikor a Nemlátók kezében voltál.

Emlékeztem, hogy Ethan ugyanezt mondta.

– Most pedig a Látók támadtak meg, miközben velem élsz.

– Finnt támadták meg, nem engem. Elhessentette a szavaimat.

– Finn volt az, aki megsérült, de téged támadtak. És téged bántottak. A kezét a vállamra rakta, és megszorította.

– Finn harcos, és bár nem élvezi, ha csatában megsérül, ez része a munkájának. Ne érezd magad bűnösnek emiatt.

De én nem tudtam nem hibáztatni magamat. Nem verhettem ki a fejemből, hogyan nézett rám Finn, és aztán hogyan döntött úgy, hogy nem védekezik, és ezzel megment engem. Hogy tudtam volna ezértnem érezni bűntudatot?

– Mit jelent ez az egész a te számodra? – kérdeztem apámat. – Ha egyik támadásnak sem volt értelme, akkor miért gondolod, hogy én voltam a célpont?

Hosszú, töprengő pillantást vetett rám, amitől úgy éreztem, nem fogok örülni annak, amit mondani készül.

– Az avaloni tündék, a Látók és a Nemlátók azt akarják, hogy itt legyél, és az ő befolyásuk alatt állj. De kezdem azt hinni, hogy Tündefölde Királynőinek más ötleteik vannak.

– „Micsoda” – kiáltottam fel. Pont elég gáz, hogy egy falka manipulatív politikus azt reméli, elkaphat és a saját képére formálhat. És most apám azt mondja, hogy Tündefölde Királynői is akarnak tőlem valamit?!

– Miért?

Hátradőlt a kanapén, még mindig elgondolkodó arccal.

– Az előtted élt utolsó tündejáró a Nemlátó-ház szövetségese volt. Egy nap Tündeföldre ment, és sosem tért vissza. Később megtalálták a lefejezett holttestét.

Nagyot nyeltem, és nem tudtam ellenállni a késztetésnek, hogy megtapogassam a torkomat.

– Akadnak olyanok, akik úgy gondolják, hogy a Konzulnak vannak tündeföldei ambíciói, és esetleg Mab, a Nemlátó királynőelleni orgyilkos merényletre akarhatja felhasználni a tündejárót. Ha ez igaz, akkor a Királynők inkább fenyegetésnek tekinthetik a tündejárót, mint potenciális szövetségesnek vagy sakkfigurának.

Nagyot sóhajtottam, és a kezembe temettem az arcomat. Ez már túl sok volt ahhoz, hogy elviseljem. Mióta Avalonba tettem a lábamat, az egyik katasztrófa követte a másikat. Egy pár piros papucsot kívántam, azt a fajtát, aminek a sarkát összeütve haza tudom varázsolni magamat. Akárcsak Dorothy, én sem jöttem rá, milyen jó dolgom is volt, amíg el nem szöktem.

– Ki kell jutnom Avalonból – motyogtam a tenyerembe. Nem tetszett az ötlet, hogy megfélemlítéssel hagyom magam elüldözni, de ha maradok, akkor valószínűleg holtan végzem. És mindent, ami körülvesz, magammal rántok.

– Nem, Dana – mondta apa, és simogatni kezdte a hátamat fel-le. Ennek valószínűleg biztonságot sugárzó gesztusnak kellett volna lennie, de én nagyon-nagyon távol voltam attól, hogy biztonságban érezzem magamat.

Kiegyenesedtem, és rámeredtem.

– Nem akarhatod komolyan, hogy most itt maradjak! Te állítólag törődsz velem, úgyhogy nem! Vagy azt reméled, hogy felhasználhatsz a tündeföldei pozíciószerezésre, mint ahogy arról a másik fickóról mondtad?

Olyan felháborodottan nézett rám, hogy a mondanivalóm a torkomra fagyott. Egy pillanatra azt hittem, meg fog ütni, olyan mérges lett. Az arca kipirult, az ajkát pedig olyan szorosan préselte össze, hogy szinte kifehéredett.

– Nekem nincsenek tündeföldei ambícióim – mondta összeszorított fogakkal. – Én Avalont választottam otthonomul, és az a célom, hogy itt maradjak.

Hittem neki, bár Avalonban szemlátomást nagyon is ambiciózus volt.

– Akkor miért akarsz, hogy itt maradjak, amikor az életem veszélyben forog?

– Mert itt olyan módszerekkel is meg tudlak védeni, amelyekkel a halandó világban nem. Ha elhagyod Avalont, akkor lehet, hogy a Látó Királynő elégedett lesz

– elvégre te technikailag az ő udvarának a tagja vagy. De kétlem, hogy Mab futni hagyna. Végül is egy nap akár vissza is térhetsz.

Ügynököket küldene utánad a halandó világba, és egész hátralévő életedben üldöztetne. Ne gondold, hogy ezek az ügynökök, csak mert emberek, nem ölnének meg téged. Vagy anyádat. Vagy bárkit, aki fontos neked.

Szerettem volna vitába szállni a logikájával. De ha csak félig hittem volna el, amit mond, akkor is abban a közmondásos folyóban találtam magam, evező nélkül. Sajnos azonban még mindig nem voltam meggyőződve arról se, hogy Avalonban nagyobb biztonságban lehetek.

– Azt hiszem, ideje találkozót szerveznem Alistairrel és Graceszel is – mondta apa.

Túl sok csúf meglepetés ért már ma ahhoz, hogy ez a bejelentés komolyabb reakciót váltson ki belőlem.

– Azt gondoltam, ők az ellenség.

Amolyan fél vállvonásként megemelte az egyik vállát.

– Abban az értelemben, hogy manipulálni akarnak téged a saját javukra, igen. De mindketten rendkívül nagy hatalommal rendelkeznek. Nem hiszem, hogy bármelyikük is elég hidegfejű volna ahhoz, hogy meg akarjon gyilkolni, de még ha ebben tévednék is, akkor sem addig, amíg még van esélyük megnyerni téged. Ez nem volt kifejezetten lelkesítő záradék.

– Gondolod, hogy bármelyikük is ki akarná hívni maga ellen a Királynőket? – kérdeztem. Megrázta a fejét.

– Alistair Avalonban született, és itt is élt egész életében. Nem hiszem, hogy lennének bármilyen ambíciói Tündeföldén, miután neki és szövetségeseinek az a legfőbb céljuk, hogy elvágják az udvarokhoz fűződő kötelékeket, és „igazi avaloni polgárokká” váljanak, ahogy ők mondják. Grace pedig... más okokból nem akar Tündeföldén élni.

– Úgyis mint? Nem válaszolt.

– Mivel az én életem forog kockán, azt hiszem, jogom van tudni – vitatkoztam. Undorodó arcot vágott.

– Lachlan.

Vártam egy szívdobbanásnyit, de úgy tűnt, ez volt minden, amit mondani akart a témáról.

– Mi van Lachlannel?

A szája gúnyos mosolyra húzódott.

– A nővéremnek van... bizonyos kapcsolata Lachlannel. Az a fajta, amit még Avalonban sem vesznek jó néven, de ami miatt Tündeföldén teljesen kiközösítenék.

Más szavakkal Grace és Lachlan egy pár voltak, legalábbis bizonyos értelemben. Emlékeztem rá, hogy beszélt róla Lachlan, szinte csodálattal. De azért

kételkedtem benne, hogy a kapcsolatuk egyenlő partnerek viszonya volna. Apa lerázta magáról a Lachlan iránti megvetését.

– Ha jól sejtem, a gyógyítók pár órán belül végeznek Fimmel. Megszervezem a találkozót Alistairrel és Grace-szel, és gondoskodni fogok róla, hogy megfelelő védelmet kapj, míg távol vagyok.

Összehúztam a szememet.

– Nem kéne veled mennem? Elég sok közöm van mindehhez.

Elkezdett mondani valamit, majd meggondolta magát. Töprengett egy kicsit, aztán egyenesen rám nézett.

– Azt ígértem, őszinte leszek veled, úgyhogy az leszek. Igen, természetesen, neked van a legtöbb közöd mindahhoz, amiről döntünk. De mégis azt kell mondanom, kedves gyermekem, hogy nem.

Eltátottam a számat.

– Az őszinteség nem mindig esik jól – mondta. – Fiatal vagy és tapasztalatlan, és még el sem kezdted megtapasztalni a hatalmad határait. Az apád vagyok, és a törvényes gondviselő is.

– Az én törvényes gondviselőm az anyám. – Ó, istenem, azt hiszem, jövök neki egy hihetetlenül óriási bocsánatkéréssel, amikor... izé... ha újra találkozunk.

Most boldogan ápoltam volna egy hatalmas tivornya után, miközben felszedjük a sátorfánkat, elköltözünk, és próbáljuk a gondjait eltitkolni a barátaim elől. Mindez olyan könnyűnek hangzott, összehasonlítva azzal, hogy Tündefölde két Királynője meg akar öletni.

– Higgy nekem, Dana – folytatta apám. – Avalonban az én veled kapcsolatos jogaim vitathatatlanok. Az anyád nincs itt, de én igen. És csak ez számít.

Felém nyúlt, de én hátrarándultam az érintése elől.

– Ne érh hozzám, és ne akarj apáskodni. Ez után a beszéd után ne! Felhúzta a szemöldökét.

– Jobban szeretted volna, ha hazudok? Bár nagyon régen hátat fordítottam Tündefölde udvarainak, valamikor fontos szereplő voltam, és ott senki sem élhet túl sokáig anélkül, hogy ne tanulna meg rémisztő könnyedséggel hazudni.

Nem akartam becsapni magamat azzal az ábránddal, hogy ezt a képességét ne fordítaná egy pillanat alatt ellenem, ha úgy érzi, hasznára van. A fenébe is, bármi, amit ma mondott nekem, lehetett teljesen légből kapott. De az volt a kegyetlen igazság, hogy ha itt akarna tartani, itt tudna. Biztos voltam benne, hogy ebben az egyben nem hazudott. Ahelyett, hogy még egy szót szóltam volna hozzá, felálltam, és elmentem. Felmásztam a lépcsőn a szobámba, miközben apám a három lehetséges

bábjátékos közötti találkozót tervezgette. De azt mindenki biztosra veheti, hogy mikor felértem, az első dolgom volt, hogy levegyem a fehér rózsás medált, és kihajítsam a legközelebbi szemetesbe.

Huszadik fejezet

Ez nagyon hosszú délután volt. Az apámmal folytatott beszélgetés után csak ültem a szobámban és tűnődtem, tovább, mint amit hajlandó lennék beismerni. A telefon újra és újra megcsördült, és bár éreztem némi kísértést a hallgatósásra, úgy gondoltam, jobb, ha inkább nem tudok semmiről.

Finn nem sokkal hat után érkezett meg a kórházból. Nem igazán akartam látni az apámat e pillanatban, de határozottan látni akartam Finnt, meggyőződni arról, hogy tényleg varázslatos módon meggyógyult.

A „meggyógyult” azért némileg túlzásnak bizonyult. Abból, hogy milyen óvatosan járt, milyen mereven tartotta a szája szélét, azonnal tudtam, hogy még mindig fájdalmai vannak. Apa is tudta, mert azonnal sürgette a Lovagot, hogy üljön le. Finn hálásan leereszkedett a kanapéra.

– Elég jól van ahhoz, hogy vigyázzon rá? – kérdezte apám. Azt hiszem, eddig terjed az együttérzése.

Finn mereven vállat vont.

– Nem annyira, hogy a városban kísérgessem. De hogy a házban kiegészítő védelmet nyújtsak számára az ön ráolvasásai mellé, azt meg tudom oldani.

– Nem tudnál találni valaki mást, aki nem sérült? – kérdeztem apámat, és beharaptam a számat, ahogy Finnre néztem. Utáltam arra gondolni, hogy esetleg meg kell védenie, mikor még sérült. Nem voltam biztos benne, hogy el tudnám viselni a ma reggeli rémálom megismétlődését.

– Meg tudom oldani – ismételte meg Finn, még mielőtt az apám válaszolt volna. – Nem mondanám, ha nem lenne igaz.

Apám beleegyezése jeléül bólintott, és felém fordult.

– Még ha nem százszázalékos is, nem találsz jobb védelmezőt, mint Finn. Emellett egy fél órán belül el kell indulnom Alistairrel és Grace-szel vacsorázni, és stratégiát kialakítani. Időm sem lenne helyettest találni.

Nem idegesítettem magamat azzal, hogy vitázzak. Jobban szeretem az energiáimat olyan csatákra tartogatni, amelyeket meg is nyerhetek.

Apám tíz perccel később elment, én pedig azon gondolkodtam, hogy tudnék vacsorához jutni. Az ebédet is kihagytam, és bár apám hívott, hogy jöjsek le egy délutáni teára, nem fogadtam el az ajánlatát. Kopogott a szemem.

Finn óvatosan felemelkedett a kanapéról, nekem pedig megrándult az arcom az együttérzéstől.

– Ne álljon fel! – mondtam, bár már állt. – Nincs szüksége valamire? – az agyamban ide-oda váltott a kép az összevert, véres arca, meg a vállából kiálló, hegyével a padlóba döfött kés között. Akármilyen bátor és erős volt, nem tudta teljesen elfojtani a kiáltását, amikor a mentős kihúzta a pengét.

– Nem vagyok nyomorék – mondta, és tovább vánszorgott a konyha felé.

Elborzadva néztem, amikor elkezdett dolgokat kiszedni a hűtőből, és rájöttem, hogy főzni akar. Ez megválaszolta a vacsorával kapcsolatos kérdésemet.

– *Nem* fog főzni – mondtam neki azon a hangon, amit anyámmal szemben használtam, amikor túl részeg volt ahhoz, hogy közel engedjem a nyílt lánghoz.

Válaszként felhúzta az egyik szemöldökét, miközben tovább rakosgatta a hozzávalókat. Amit eddig előszedett, annak alapján spagettire és húsgombócokra tippeltem.

– Hatéves korom óta főzök – mondtam neki. – Boldogulok a spagetti főzéssel. Üljön le, kérem!

A hangom a zavarodottságtól egy kicsit reszelőssé változott. De azok után, hogy min ment ma keresztül miattam, rosszulesett látni, hogy most olyasmit tesz értem, amit magamtól is meg tudnék csinálni. Részben azért jöttem Avalonba, hogy valaki gondoskodjon rólam, hadd legyek az a gyerek, akinek sosem volt esélyem

lenni. Mókás, hogy most, hogy végre megkaptam erre az esélyt, semmit sem akartam jobban, mint újra saját kezembe venni a gyeplőt. Finn lerakta a zöldborsót, amit vizsgálgatott, és felém fordította az arcát, csípőjével a kredencnek támaszkodva.

– Én is hatéves korom óta főzök, és az jóval régebben volt, mint az ön hatéves kora.

– De..

– Ha sikerült volna hazaküldenie, akkor most a saját konyhában főzném a saját vacsorámat.

Néhányszor nagyot nyeltem, és utáltam, hogy egy olyan butaság miatt van sírhatnékom, mint hogy ki fog vacsorát főzni. Végigcsináltam a támadást, és mindent, ami utána következett, anélkül hogy könnyekre fakadtam volna. Bizonyára most van az a pillanat, amikor már nem tudom visszatartani őket.

Finn tett felém néhány lépést, és megnyugtató hangon szólt hozzám. Igazából nagyon szép hangja volt – mély, és tulajdonképpen szexi – azokban a ritka helyzetekben, amikor használta.

– Dana, értékelem, hogy törődsz velem – mondta. – De az a helyzet, hogy te sokkal sérültebb vagy, mint én.

Ettől átszakadtak a gátak, és elpityeredtem, bármennyire is próbáltam visszatartani. A két kezembe temettem az arcomat, mintha visszakényszeríthetném a

könnyeket a szemembe. Finn megbökött, és mielőtt észrevettem volna, a nappaliban találtam magam a kanapén ülve, egy valódi len zsebkendőt nyomva a szememre, és bögtem, mint egy nagy, buta csecsemő. Finn jó sokáig nem szólt semmit, hagyta, hogy a legerősebb érzelmi hullám elcsituljon. Még mindig szipogtam és csukladoztam, amikor végül beszélni kezdett.

– Tündefölde Lovagja vagyok – mondta. – Tizennyolc éves korom óta vagyok Lovag, és az... jó rég volt. Döftek már keresztül karddal, lőttek meg nyíllal és golyóval, kínoztak meg olyan módszerekkel, amiket most nem fogok neked leírni. Ez a munkám, és úgy választottam, hogy pontosan tudtam, mivel jár.

– De megölhettek volna! – tiltakoztam, és próbáltam felitatni az utolsó könnyeket az átnedvesedett zsebkendővel.

Esküszöm, vigyorgott.

– Mint azok is, akik átdöftek, lelőttek és így tovább. Sőt, a legtöbb ezek közül valóban meg is akart ölni, nem úgy, mint a mai Lovagok.

– Megint elkomolyodott. – Ne bánkódj az én fájdalmam miatt. De vedd észre a *sajátodat*, és hagyd, hogy gondoskodjak rólad.

Megráztam a fejemet.

- Vacsorát főzni is része a munkaköri leírásodnak?
- Ma este igen. Hadd csináljam meg ezt az apróságot vezeklésül azért, hogy fegyverként használtak fel veled szemben. Kérlek!

A régi szép időkben, amikor anyámmal éltem, a viták kilencven százalékát megnyertem. Nézzünk szembe a tényekkel: az én akaratom nagyságrendekkel erősebb volt, mint az övé. De ha jól emlékszem, Avalonban még egyetlen vitában sem győztem. És Finn piszkos módszerekhez nyúlt azzal a vezeklés dologgal.

- Legyen – mondtam kevés méltósággal.

De Finn mosolygott, és én rájöttem, hogy helyesen cselekedtem.

Mondjuk Gordon Ramsay-t nem hívhatta volna versenyre, de meglepően jó szakács volt. Még tündemetszésű szemével együtt is – ami nekem egy picit mindig nőiesnek tűnik – annak a fajta férfias férfinak gondoltam, akinek a specialitásai konzervdobozokban és hűtőpultokban találhatók. De kiderült, hogy legalább annyira otthon van a konyhában, mint én. Nem állítom, hogy jól éreztem magam attól, hogy kiszolgált, de végül sikerült minden kikívánczó tiltakozást visszanyelnem.

Megint visszatért a szokott szűkszavúságához, de mivel tudtam, hogy képes valami párbeszédre hasonlító

dologra, és mivel még mindig rengeteg kérdésem volt a támadásról, úgy döntöttem, evés közben kivallatom.

– Ismerted azt a két Lovagot? – kérdeztem tőle.

Szándékosan begyömöszölt egy húsgombócot a szájába, hogy ne tudjon válaszolni, de én az ujjaimmal az asztalt kocogtatva megvártam, hogy megrágja és lenyelje. Ha azt remélte, hogy némi késleltetéstől ejtem a kérdést, csalódnia kellett.

– Nos? – sürgettem.

– Igen.

– Igen, ismerted őket?

Bólintott, majd még több kaját lapátolt a szájába. Látszott, hogy meg kell dolgoznom, ha információt akarok belőle kisorsolni.

– Ha ismered őket, akkor azonosíthattad őket a rendőröknek, és nekem ezért nem tettek fel kérdéseket?

– Ez még mindig egy kicsit... furcsának tűnt. Ha mindez az Államokban történik, akkor nincs az az isten, hogy megúszhattam volna a kihallgatást.

– Ez nem rendőrségi ügy – mondta, amikor befejezte a rágást.

– Mi? Hogy tud ez *nem* rendőrségi ügy lenni? – Majdnem kiáltás volt, de kényszerítettem magam, hogy halkabban beszéljek. – Hát milyen egy elmaradott, örült

hely ez?! Megrándult az ajka, de kevés mentség volt a mosolygásra, még ha szórakoztatónak találta is a kitörésemet.

– Nem rendőrségi ügy, mert a Lovagok Tündeföldéről jöttek, és biztos vagyok benne, hogy még az előtt visszamentek a határ túloldalára, hogy a rendőrök kiértek volna a boltba.

– És a rendőrségnek nincsenek tünde tagjai? Ők nem tudják őket követni Tündeföldre?

– Az amerikai rendőrök üldözhetik a bűnözőket idegen országokban? – Persze hogy tudta a választ, mert nem tartott szünetet. – Annak az esélye, hogy Tündefölde valakit kiadjon, megközelítőleg nulla. Ezért engedhették meg maguknak ezt a pimasz támadást.

A villám megcsördült a tányéron.

– Hadd fogalmazzak egyértelműen. Tündeföldéről bárki besétálhat Avalonba, elkövetheti azt a bűntettet, amit kedve tart, majd viaszétálhat Tündeföldre? És senki nem tehet semmit ez ellen?

– Ez túlzás. Avalonba nem olyan egyszerű bejutni. Örök védik a határokat Tündefölde sokféle teremtménye ellen, akik nem jöhetnek be. De ha a belépni kívánó személy Sidhe, és ha a belépését nem tiltja kifejezett parancs... – Megvonta a vállát. – Kihűl a kajád.

Remek. Most már *két tünde* atyám van Avalonban. Még mindig éhes voltam, úgyhogy megragadtam a villámot, és ettem néhány falatot, mielőtt megint támadásba lendültem.

– És mi a helyzet Avalon *elhagyásával*? Hogy kijussak, át kellene mennem a bevándorlásiakon. Mi a helyzet ezekkel a Lovagokkal?

– Azért kellene átmenned a bevándorlásiakon, hogy *bejuss* Angliába, nem azért, hogy *kijuss* Avalonból. Tündefölde felé nincs bevándorlási ellenőrzés. Most pedig hadd fejezzem be a vacsorámat békében.

Valószínűleg többet beszélt most, mint a múlt héten összesen. Abbahagytam a kérdezősködést, de ádázul gondolkodtam. Ha egy Sidhe akkor jöhet-mehet Avalon és Tündefölde között, amikor csak akar, akkor az életem folyamatos veszélyben lesz. Ott van persze Finn, hogy megvédjen, de a mai nap bebizonyította, hogy egyvalaki – mindegy, milyen erős és milyen tehetséges mágiahasználó – nem fog tudni minden pillanatban megvédeni. Amikor az a Lovag ma elkapott, akkor körülbelül annyira voltam hasznos, mint a horrorfilmek sikítós csajai.

– Gondolod, hogy tudnál nekem tanítani néhány alapszintű önvédelmi fogást? – kérdeztem Finnt, mikor befejeztük az evést, és elmosogattunk.

Felhúzta az egyik szemöldökét.

– Semennyi önvédelmi tudás nem segített volna a Lovagok ellen – mondta. – Ha az apád attól tart, hogy Lovagokat küldhetnek ellened, akkor nem fogja hagyni, hogy jóval nagyobb kíséret nélkül hagyd el a házat.

Ez nem pont az volt, amit hallani szerettem volna.

– Nem arra kérlek, hogy csinálj belőlem valami szupernindzsát. Én csak nem akarom teljesen védtelennek érezni magamat.

– De a lovagokkal szemben az vagy.

– Nem ez a szempont – válaszoltam, és azon gondolkodtam, hogy direkt tesz-e úgy, mintha korlátolt lenne. – Ha legalább volna valami fogalmam arról, hogyan védhetem meg magamat, tudnám, hogyan próbáljak szabadulni. Emellett ha ilyen sebességgel szerzek magamnak ellenségeket, akkor könnyen megtámadhat más is, nemcsak Lovagok.

Most először láttam, hogy fontolóra veszi az ötletet. Összefonta a karját lenyűgöző mellkasa előtt, és úgy nézett rám, mint aki felmér.

– Az ellenkezik a lovagság szabályaival, hogy a saját kiképzésünket megosszuk olyasvalakivel, aki nem Lovag.

– Már nyitottam a számat, hogy tiltakozzam, de egy kézmozdulattal elhallgattatott. – De – folytatta – apád

beleegyezésével tudok szerezni valakit, aki megtanítja neked az alapokat.

Bujkált némi vigyor az arcán, ami gyanakvóvá tett.

– Kifejezetten egyvalakire gondolsz? – kérdeztem. Majdnem önelégültnek látszott.

– Igen. És szinte biztos vagyok benne, hogy még a motivációt is meg fogja neked adni a benned rejlő belső harcos életre keltéséhez.

– Ez mit jelent pontosan? – érdeklődtem, és kezdtem úgy érezni, hogy nem fogom szeretni a választát.

– Szerintem erre majd rájössz magadtól.

Meg mernék rá esküdni, hogy a szemében felcsillanó pajkosságban volt egy csipetnyi gonoszság.

Apám csak tíz előtt egy kevéssel jött haza – ez tényleg vacsorázós találkozó volt. Mikor megjött, én a kanapén ültem Finn-nel, valami fura brit sorozatot nézve, amelyből csak a poénok harmadát értettem. Finn sem kacagott hangosan, de az a halvány mosoly az arcán arra engedett következtetni, hogy élvezi.

Az állapota már a ma este együtt töltött néhány óra alatt is szemmel láthatóan sokat javult. Sokkal könnyebben mozgott, amikor felemelkedett a kanapéről apám üdvözlésére. Beszéltek néhány szót röviden, aztán apa megköszönte Finn-nek a munkáját, és elengedte.

Apám kinyitott egy szekrényajtót, amiről kiderült, hogy a bárt rejti, és kitöltött magának egy egészséges adagot valamiből, amit konyaknak néztem. Körbe-körbe lötyögtette a poharában, de nem ivott bele azonnal.

– Az arcodat elnézve, meg hogy azonnal piáért mentél, arra következtetek, hogy a dolgok nem mentek túl jól – kérdeztem inkább, mint mondtam.

Felderült az arca, és egy halk prüsszkölő hangot hallatott, mielőtt ivott egy apró kortyot a konyakból. A kanapé felé intett, és leültünk a két végére.

– Úgy ment, ahogy gondoltam – mondta. – Rögtön megállapodtunk arról, hogy muszáj együttműködnünk a biztonságod érdekében. A következő három órában arról vitatkoztunk, hogy ezt hogy lehetne a legjobban csinálni.

– Nevetett, a fejét rázta, és ivott még egy kortyot. Ez nekem nem hangzott különösebben viccesnek.

– Na, és mit döntöttetek?

– Azt, hogy holnap tovább beszélünk. Felnyögtem.

– Szerintem szórakozol velem. Kényszeredetten mosolygott.

– Mi mind politikusok vagyunk, kedvesem. A megegyezés időbe és energiába kerül. De abban egyetértettünk, hogy biztosítanunk kell egy biztonságos házat neked. – Riadtnak tűnhettem, mert gyorsan

folytatta: – Nem mintha itt nem lennél biztonságban. Csak túl... hozzáférhető vagy.

– Kinek? Megrántotta a vállát.

– Ha valakinek olyan komoly ellenségei vannak, mint neked, akkor az a legjobb, ha nem tudják, hol vagy.

Remek, annyira hálás voltam, hogy apa még mindig nyílt és őszinte velem. Azt gondolta, nem veszem észre, hogy nem válaszolt a kérdéseimre?

– Ne aggódj – mondta, és megint beleivott a konyakjába. – Az én házam most biztonságos annyira, mint bármi lehetne. Csak nem a legjobb végleges megoldás.

Nem szóltam egy szót sem, mert kezdtem érezni, hogy az aranyozott kalitka rácsai körém záródnak. Már eddig is huszonnégy órás őrizet alatt álltam, és láttam, hogy a maradék kicsi szabadságom – például a vásárlás lehetősége – is elszivárog. Ha elvisznek engem valahová, ahol senki más nem találhat meg, akkor még inkább a hatalmukban leszek. El tudnak vágni a külső világtól.

Nyomasztó gondolat volt, de ha lett volna bármi remény arra, hogy vitába szálljak a Három Nagysággal, jobban erőltettem volna a „nem akarok eldugva élni valami elhagyatott helyen, mint a tündérmesék hercegnője” vonalat. Lehet, hogy egy pihentető éjszakai alvás után valami majd eszembe jut.

Megpróbáltam elnyomni egy ásítást, de hamar győzedelmeskedett. Apám együttérző atyai tekintettel nézett.

– Hosszú napod volt – mondta. – Lehet, hogy ideje aludnod egyet.

– Igen, szerintem is – nyomtam el egy újabb ásítást.

Volt egy kényszeredett pillanat, amikor egyikünk sem tudta, mit kéne tennie. Nem éreztem úgy, hogy jóéjtpuszt akarok neki adni vagy bármi hasonló, de volt egy olyan kényelmetlen érzésem, hogy kellene valami jelét adnom a ragaszkodásomnak. Azt hiszem, apa is érezte, és legalább annyira zavarban volt, mint én.

– Nos, jó éjszakát – mondta végül.

– Jó éjszakát – köszöntem el hivatalos fejbólintással. – Aludj jól!

Úgy éreztem, ez pont annyira volt szeretetteljes, mint a kapcsolatunk jövőbeli alakulása.

Huszonegyedik fejezet

Nem tudtam aludni. Kimerültnek éreztem magamat a nap megpróbáltatásai után, de az agyam nem volt hajlandó kikapcsolni és pár órára menekülni hagyni. Ma a futón annyira keménynek tűnt, mint amennyire eredetileg vártam, én pedig álmatlanul hánykolódtam és forgolódtam. Részben azért jöttem Avalonba, hogy távol kerüljek anyámtól és a drámájától, de azt is reméltem, hogy megtalálom apámban azt a szülői gondoskodást és útmutatást, amit anyából hiányoltam. Szerettem volna, ha valaki idősebb és bölcsebb segít értelmet adni az életemnek, és terveket szőni a jövőre nézve.

Van az a régi kínai közmondás, ami arról szól, hogy az ember legyen óvatos azzal, mit kíván magának. Na, én ezt most egy életre megtanultam.

Lehámoztam magamról a rám tekeredett takarókat, felültem, és felkapcsoltam a lámpát. Ha nem tudok aludni, akkor legalább keresek valami tennivalót, mert ha csak fekszem itt, reggelre idegroncs leszek. Rápillantottam az órára, és láttam, hogy majdnem hajnali egy. Ez a legjobb idő az Államokban. Hátha most szerencsém lesz, és anyám felveszi a telefont. Azt mondják, a harmadik kísérlet szerencsésnek számít.

Miközben beütöttem a számot, visszafojtottam a lélegzetemet, annyira szerettem volna hallani anyám hangját, még akkor is, ha részegen ömleng. Még akkor is, ha sír, kiabál, könnyekre fakad, pedig ezt általában bármi áron igyekeztem elkerülni.

Majdnem elakadt a lélegzetem, amikor meghallottam a kapcsolást jelző kattanást. De a hang, ami beleszólt, nem az anyámé volt.

– Hathaway lakás, segíthetek? – mondta egy nő, mintha valami céget vagy ilyesmit hívtam volna.

A szívem hatalmasat dobbant. Úristen! Mit jelenthet, hogy valaki más veszi fel a telefonját? Megsérült? Rosszul lett? Meghalt?

Az egész testem egyetlen fájdalmas görcsbe merevedett, alig tudtam levegőt venni, olyan szűk lett a torkom.

– Hol az anyám? Jól van? – Kérlek, kérlek, hadd legyen jól! Nem viselném el, ha bármi történt volna vele amiatt, mert megszöktem.

– Dana? – kérdezte a nő. Még mindig nem ismertem fel a hangját.

– Igen.

– Frances vagyok, a szomszédból.

Most már felismertem. Frances, aki következetesen lenézte anyámat, és akinek minden mondata kérdésnek hangzott.

– Miért maga veszi fel a telefonunkat? – vontam kérdőre. – Hol az anyám?

– Ne aggódj, Dana, szívecském. Anyád jól van. Alaposan megrémítetted, tudod?

Az utolsó, amire most vágytam, az egy indiszkrét, szemét szomszéd kioktatása volt. De jó lett volna átkúszni a telefonvonalon, és jól megrázní!

– Kérem, mondja el, hol van! – könyörögtem. Szerintem sikerült elég szájalomra méltónak hangzani ahhoz, hogy Frances végre abbahagyja a leckéztetést.

– Azt hiszem, most éppen valahol az Atlanti-óceán fölött.

– Micsoda?

– Avalonba ment megkeresni téged. Én locsolom a növényeket, míg oda van.

Az agyam pörgött, bár nem annyira, hogy fel ne merüljön bennem a cinikus gondolat, miszerint Frances szaglászni ment át a házunkba. Ha az anyám most a repülőn ül, akkor csak pár órája indulhatott el, és a növények még aligha szorulnak locsolásra.

- Az anyám Avalonba jön - ismételtem, bár biztos voltam benne, hogy jól hallottam.

- Igen, holnapra ott lesz. Tényleg nagyon aggódott miattad, szívecském! Uhh. Távolról sem voltam Franceszel olyan viszonyban, hogy „szívecském”-nek szólítson. A fenébe is, *senkivel* nem voltam olyan viszonyban. De ha nekilátok helyretenni, csak tovább tart a beszélgetés.

- Kösz, hogy törődik a virágainkkal - mondtam. - És ha az anyám kapcsolatba lép magával, mondja meg neki, kérem, hogy az apám házában vagyok.

Letettem, még mielőtt Frances válaszolhatott volna. Pokolba a kötelező udvariaskodással. Az anyám Avalonba jön!

Alig tudtam elhinni. Először is alig tudtam elhinni, hogy elég ideig józan lett volna ahhoz, hogy az utolsó pillanatban megtervezzen egy ilyen utazást. Másodszor, nem tudtam elképzelni, hogy csak úgy fel akar bukkanni a semmiből. Nem telefonált volna ilyen drasztikus lépés előtt? Ha nekem nem okozott semmi problémát kinyomozni apa számát, akkor neki se. Persze ha tegnapelőtt telefonált, akkor nem talált itt. Amitől rögtön azon kezdtem gondolkodni: vajon apám beszélt vele, csak elmulasztotta mondani nekem?

Leoltottam a lámpát és visszafeküdtem, bár egy kicsit sem voltam álmosabb, mint az előbb. A plafont bámultam, és azon gondolkodtam, mennyire alábecsültem az anyámat. Meg voltam győződve róla, hogy depresszióba zuhan, és levert lesz amiatt, hogy eljöttem. Arra tippeltem, még jobban fogja magát sajnálni, mint azelőtt. Egymillió év alatt sem számítottam volna arra, hogy utánam indul.

Hátha éppen csoda történik. Hátha a szökésem végre olyan hatással lesz rá, mintha hideg vizet loccsantanának az arcába, és ráébred, mennyire elszúrta az életét. Hátha éppen ez volt az a lökés, amire szüksége van ahhoz, hogy segítséget kérjen, és abbahagyja az ivást. Nem tudom, meddig feküdtem ott úgy, hogy könyörögve, reménykedve, imádkozva kértem az univerzumtól, legyen mindez igaz, de végül elaludtam, és nem is ébredtem fel délelőtti tízig. Finn szinte teljesen normálisan nézett ki, amikor lementem reggelizni, és szembesültem azzal, hogy az apám már elment aznapra. Még a véraláfutások árnyéka is eltűnt az arcáról, és már nem úgy mozgott, mint akinek fájdalmai vannak. Örültem neki, hogy a tündék ilyen gyorsan gyógyulnak. Ez egy kicsit enyhítette a bűntudatomat azzal kapcsolatban, ami tegnap történt vele.

Először észre sem vettem az idegent, aki Finn mellett süppedt a kétszemélyes kanapéba. Első pillantásra

láttam, hogy valami közük van egymáshoz, mert ugyanolyan elképesztően zöld szemük volt, de itt véget is ért a hasonlóság. Finn haja aranyszőke volt, az idegené pedig festett fekete. Finn masszív volt, mint egy kamion, a másik pedig szívós és inas. Jóval fiatalabb is volt Finnél, és nem osztozott az ő konzervatív ízlésében, ami az öltözködést illeti. Kifakult fekete póló tapadt a mellkasára, a lábát szűk farmerbe bújtatta. A farmer alatt befűzetlen gyakorlóbakancs pompázott, a póló rövid ujjá pedig látni engedte a felkarjára tetovált kelta mintás szalagdíszet. Mindezek tetejébe a bal fülében körülbelül ötven fülbevalót viselt, tépett haja a homlokába lógott, és majdnem a szeméig ért.

Sosem bírtam a rosszfiúkat, akikkel a suliban találkoztam. Mindig annyira el voltak telve saját maguktól, és mindig úgy gondolták, ha bunkó módon viselkednek, akkor királyok. Bizonyos távolságról azonban tényleg jól tudtak kinézni. Egy tünde rosszfiú pedig... nyálcsordító. Finn mosolyogva figyelte, ahogy tátott szájjal megállok a lépcsőn.

– Az apád áldását adta az önvédelmi leckékre – mondta. – Ő itt Keane – mutatott a magas, sötét, mogorva alakra. – Ő lesz az oktatód.

Keane még csak ki se egyenesedett, és a pillantás, amit vetett rám... hát, legalábbis barátságtalan volt.

Finn még szélesebben mosolygott, szemmel láthatóan jól szórakozott. – Ha el tudod nézni a viselkedését – mondta –, Keane remek tanár.

Keane a plafont nézte, mintha kitartásért fohászkodna. Nevezeték bolondnak, de az volt az érzésem, hogy nem igazán lelkesedik ezért az egészért.

– Fejezd már be a duzzogást! – mondta neki Finn, de a hangjában határozottan volt némi szeretet. – Attól, hogy valakit az önvédelem alapfogásaira tanítasz, még nem lesz belőled hozzám hasonló konformista Lovag-klón.

Keane rávicsorgott, de Finnt nem érdekelte.

– Ti rokonok vagytok? – kérdeztem, bár már magamtól is kitaláltam. Azért a kezemet nem tettem volna tűzbe érte.

Finn bólintott.

– Keane a fiam.

– Ó – pirultam el –, nem is tudtam, hogy házas vagy. – Fenékbe tudtam volna rúgni magam a naiv feltételezésért, még mielőtt Finn megrázta a fejét.

– A Lovagok nem házasodnak – vágta rá Keane. Finnnek esélye sem volt megszólalni.

– Hagyomány, hogy a Lovagok függetlenek maradnak – erősítette meg Finn. – A hűségünknek csak ahhoz szabad kötnie bennünket, akit szolgálunk. Persze az is

hagyomány, hogy a Lovagok nem nevelik a gyermekeiket – vetett Keane-re egy jelentős pillantást. Keane a szemét forgatta.

– Igen, igazi kalandor vagy.

Úgy tűnt, Finn észre sem veszi, hogy a fia visszabeszél neki. Úgy mosolygott, hogy meg mertem volna esküdni, valóban jól szórakozik.

– Keane sosem volt oda a lovagság intézményéért. Szakított a családi hagyománnyal, és megtagadta, hogy lovagi kiképzést kapjon. Gondolom, attól tartott, hogy az állapotom fertőző, és ha ugyanazoknak az alapelveknek megfelelően viselkedik, amelyek védelmére engem felfogadtak, akkor...

– Fejezd be! – mordult rá Keane, és az eddig erőltetett vagányfickó-imidzs dacára úgy tűnt, zavarban van. Szemmel láthatóan volt valami gondja azzal az ötlettel, hogy engem tanítson, de elképzelni sem tudtam, micsoda. Lehet, hogy nem tetszik neki, hogy egy lánnyal kell harcolnia?

Keane kinyújtotta a lábát, a zsebébe mélyesztette a kezét, és kerülte a pillantásomat. Emlékeztem, hogy Finn azt mondta, a tanárom viselkedése majd kiváltja belőlem az erőszakosságot, és máris kapiskáltam, mire gondolt. A hozzáállása kezdett nagyon fárasztó lenni.

– Gyerünk! – mondta kurtán, és a bejárati ajtó felé vette az irányt. Nem mozdultam.

– Hova? – kérdeztem.

Keane kihúzta a kezét a zsebéből, de csak hogy karba fonja, és rám bámult.

– Én vagyok a tanár, te a diák. Azt csinálod, amit mondok, és nincs kérdés. Jézusom, micsoda seggfej. Lehet, hogy a rosszfiúkra jó ránézni, de ne szólaljanak meg. A hátam mögött Finn elfojtotta a nevetését.

Tudtam, hogy Keane megpróbál megfélemlíteni a tekintetével, de engem, akit szálkások és Tündefölde Királynői akartak meggyilkolni, a legáthatóbb pillantással sem lehetett megijeszteni. Tettem pár lépést felé, és visszabámultam.

– Nem tudom, mi a bajod – taszítottam mellbe – de...

Olyan gyorsan történt, hogy jószerivel mozdulni sem láttam. Az egyik pillanatban mellbe böktem, a következőben arccal a padlón feküdtem, az egyik karom a hátam mögé volt csavarva, és Keane súlya a szőnyeghez szögezett. Mindezt valahogy anélkül sikerült véghezvinnie, hogy bántott volna, de a soktól elkábultam, és nem kaptam levegőt.

– Az a bajom – sziszegte a fülemben –, hogy nem szeretem azokat az ügyfeleket, akiknek az apám kiárusítja magát.

Oké, a seggfej túl hízelgő szó volt rá. Erőlködtem egy kicsit, de addig nyomta a karomat, míg meg nem fájdult. Levegő után kezdtem kapkodni, erre enyhített a szorításon.

– Ha van benned bátorság – folytatta, még mindig a fülemben suttogva bármikor rábírhat, hogy elengedjelek. De ha csak tekeregsz, nem foglak.

Felemeltem a fejemet, amennyire csak tudtam ebben a helyzetben, és Finnre néztem. Kibámult az ablakon, úgy téve, mintha nem látná, mi folyik közvetlenül az orra előtt. Rájöttem, hogy ez azt jelenti: nem fog a segítségemre sietni.

– Gyerünk, Dana! – mondta Keane, ezúttal már nem suttogva, de még mindig a fülemben beszélve. – Gondolkozz, melyik testrészedet tudod mozgatni ebben a helyzetben. Mivel érhetsz el engem?

– Ez már a lecke része? – kérdeztem, de nyilvánvalóan komolyan gondolta a „nincs kérdés” részt, mert ismét megnyomta a karomat.

– Au! – tiltakoztam, de most nem enyhített a szorításon.

– Koncentrálj! Midet tudod mozgatni?

Nagyon utáltam megadni magamat, de a karom lüktetni kezdett. Elfogadom a nagyzási hóbotját, míg ki nem szabadulok. Aztán megmondom Finnek, mit

gondolok arról, hogy rám szabadította ezt a pszichopatát.

Egy kicsit oldalra tekeredtem, és próbáltam kitalálni, merre tudok mozdulni, de teljesen le voltam szorítva. Lehet, hogy Keane nem volt annyira nagydarab, mint Finn, de azért könnyű se. Az egyetlen részem, amit meg tudtam mozdítani, a fejem volt.

– Le kéne, hogy fejeljelek? – kérdeztem csikorgó fogakkal.

– Ha ez az egyetlen dolog, amit mozgatni tudsz, akkor ez az egyetlen fegyvered.

Eléggé reméltem, hogy ha megadom neki a kívánt válasz, elenged, de nem tette.

– Nos? – sürgettem. – Felkelhetek?

– Azt hiszem, nehéz lesz, míg rá nem veszel, hogy elengedjelek – mondta, és úgy hangzott, mintha szárazon nevetgélne.

– Te azt akarod, hogy tényleg lefejeljelek? – kérdeztem kétkedve.

– Hacsak nem akarod a nap hátralévő részét azzal tölteni, hogy közeli és személyes barátságot kötsz a szőnyeggel.

Haboztam. Még soha, senkit sem bántottam szándékosan életemben – még ha Ethanbe beletérdeltem

is a barlangban, de nyilvánvalóan azt sem csináltam elég erősen, hogy egy másodpercnél tovább lelassítsam. De ha most lefejelem Keane-t, akkor sérülést fogok neki okozni, mert az egyetlen hely, amit elérek rajta, az arca.

Keane szemmel láthatóan nem volt túl türelmes. Feljebb csavarta a karomat a hátamra, és a fájdalom most már bármelyik pillanatban elérhette azt a határt, ahol az idegesítőből kínzóvá válik.

Összeszorítottam a fogamat, és remélve, hogy tudja, mit csinál, hátrarántottam a fejemet. A koponyám hátsó része becsapódott az arcába, de nem voltam képes rá, hogy túl erősen csináljam. Keane kinevetett.

– Ez a *legtöbb*, amire képes vagy?

Dühös morgás szakadt fel a mellemből. Oké, rendben. Ha azt akarja, hogy teljes erőmből eltaláljam, megteszem, és nem fogok utána büntudatot érezni.

Most minden erőmet összeszedve rántottam hátra a fejemet, ami – ha tekintetbe vesszük, mennyire dühös voltam –, elég sok volt. Valami hangosan csattant, és volt egy reccsenő hang is, ahogy a fejem valami keménynek ütközött. Keane felordított fájdalmában, és felugorva elengedett.

Talpra küzdöttem magam, a szívem a torkomban dobogott. Fájdalom visszhangzott a fejemben, de tudtam, hogy a koponyám nem szenvedett akkora kárt, mint

Keane arca. Egy dolog azt mondani magamnak, hogy ő kért meg rá, de most kétrét görnyedt, és a kezét az orrára szorította. Eltört? Összerándultam az együttérzéstől, és felé nyúltam.

– Annyira sajnálom – mondtam –, jól vagy?

Emlékeznem kellett volna rá, hogy Keane apja itt van a szobában, és ha tényleg ártottam volna neki, Finn rohanva érkezne. Keane leengedte a kezét és felegyenesedett, önelégülten vigyorogva.

– Jól vagyok – mondta. – A pajzsként szolgáló védő bűbájomat találtad el, nem az arcomat. Leesett az állam, és abban a pillanatban igazán szerettem volna behúzni neki egy másikat.

– Első lecke – folytatta. – Ha valakivel harcolsz, késznek kell lenned arra, hogy bántsd, különben kár is az egészszel bajlódni. Most pedig gyere le a garázsba. Leraktam ott néhány matracot, mert téged nem véd pajzsbűbáj.

Megfordultam, hogy a vállam fölött vessek egy pillantást Finnre. Az egyik kezével a száját takarva próbálta elrejteni a mosolyát.

– Kösz – morogtam rá. Majd később látni fogom a helyzetben rejlő komikumot, de nem most rögtön. Fontolóra vettem, mi lenne, ha meggondolnám magam ezzel az önvédelmi dologgal kapcsolatban, de az

túlságosan is hasonlított volna arra, hogy hagyom Keane-t győzni. Finn megvonta a vállát. Már nem mosolygott, de még mindig volt valami csillogás a szemében.

– A módszerei – mondjuk így – szokatlanok, de jó tanár. Jó Lovag lett volna, ha akarja. – Finn hangjában nem lehetett nem meghallani a büszkeséget.

– Na, akkor tanulunk – kérdezte Keane –, vagy csak szájaskodunk? Hátat fordítottam Finn-nek, és Keane kihívó tekintetében akadtam.

– A következő alkalommal nem fogok habozni – ígértem neki. Beleegyezően bólintott.

– Jó hallani. Most pedig szedd a lábad.

De jó is lenne, ha ezt az egészet nem én találtam volna ki! Így nehéz panaszkodni. Rájöttem, hogy ez pokoli hosszú délelőttnek ígérkezik, aztán követtem Keane-t a garázsba. Igazam volt, tényleg hosszú délelőtt lett. Kane mellett a közmondásos kiképző őrmester szelíd léleknek tűnt. Arrogáns volt. Leereszkedő volt. Sértő volt. De a pokolba is, tényleg jó volt! Megmutatta nekem az emberi test támadás ellen legvédtelenebb pontjait, és a saját testem összes olyan részét, amelyet fegyverként használhatok. Aztán megmutatta, hogy kell használni ezeket a fegyvereket, és ha nem ütöttem elég erőset, tett róla, hogy megbánjam. Ebédidőre olyan fáradt voltam,

hogy alig tudtam mozogni, és mindenütt fájtam. Ha erősen ütsz, azzal egy baj van - *fáj*. De az nem fordulhatott elő, hogy ezt beismerjem Keane-nek, úgyhogy visszanyeltem a panaszaimat. Szerencsém lesz, ha holnap ki tudok mászni az ágyból, amikor a zúzódásaim és az izmaim beállnak.

Arra számítottam, hogy a leckénk végeztével Keane el fog menni, de Finn nem tudta volna kiengedni anélkül, hogy meg ne törte volna a külön védelmet, amit az apám a tegnapi támadás után a házra rakott. Micsoda öröm, egész nap össze leszünk vele zárva! Nem sokkal ebéd után megszólalt a csengő. Mióta beköltöztem, ez volt az első alkalom, hogy Kimberlen kívül valaki meglátogatott minket. Az idegeim bizseregni kezdtek, és a pulzusom nekilódult. Merhetem remélni, hogy anya?

Elindultam a csigalépcső felé, de bár Finn a szoba távolabbi részéből indult, ő érte el először.

– Maradj itt! – utasított, és a szemem tágra nyílt, amikor láttam, hogy fegyvert ránt. Keane a nappaliban ült, unatkozva és sértődötten. A legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta Finn védelmi intézkedései iránt.

Finn mágiájának elektromossága megbizsergette a bőrömet, bár nem viseltem a medált. Mostanra teljesen testőr üzemmódba kapcsol, felkészülve bármilyen

emberi vagy tünde-fenyegetésre. Egy ragadozó könnyedségével szaladt le a lépcsőn, és vágott át az üres garázson. Én is lemásztam az első néhány lépcsőfokon, készen arra, hogy menekülőre fogjam, ha Finn védelmi készültségéről kiderül, hogy szükséges volt. Finn kinézett a kémlelőnyíláson, és a tartása egyáltalán nem lett lazább.

– Segíthetek? – kérdezte, anélkül hogy kinyitotta volna az ajtót.

Nem hallottam többet, csak annyit, hogy „Cathy vagyok”, mielőtt halk sikoltással lerohantam a lépcsőn.

– Anya! – majdnem felbuktam a saját lábamban, annyira akartam látni, és a csigalépcsőn való leszáguldástól egy kicsit elszédültem.

– Dana! – hallottam a kiáltását.

Repültem az ajtó felé, hogy feltépjem és az anyám karjába vessem magam. De köztem és az ajtó közt egy fal magasodott, amelynek neve Finn volt.

Ha ember lett volna, és így nekirohanok, mindketten a földre estünk volna. De nem ember volt, és meg sem rezdült a becsapódástól, pedig én hátratántorodtam, és neki kellett elkapnia, nehogy elessek.

– Engedj ki! – próbáltam kiszabadítani magam, bár nem számíthattam arra, hogy elenged. – Ő az anyám!

– Dana? Dana, jól vagy? – Anyám őrjöngve verte az öklével az ajtót.

– Jól van – szólt ki Finn. – Mindenki higgadjon le egy kicsit.

– Nem tudom, ki maga – üvöltötte az anyám –, de ha hozzáér a lányomhoz, azt fogja kívánni, bár sose született volna meg.

Igen, az anyám úgy tudott közhelyeket szavalni, ahogy csak a legjobbak. Általában csak forgattam a szememet, amikor ezt csinálta, de most túl elkeseredetten akartam látni a saját szememmel.

– A lánya testőre vagyok – mondta Finn. Én közben kipróbáltam az egyik rúgást, amit Keane mutatott, és alaposan eltaláltam a lábszárát. Megrándult az arca, de persze nem volt bennem elég hidegvér ahhoz, hogy teljes erőből rúgjam meg, úgy, hogy valóban fájjon. Végül is nem volt ellenség. – Ha ajtót nyitnék önnek, azzal megtörnék néhány védőbűbájt, amit Seamus rakott a házra. Az pedig ebben a pillanatban nem lenne tanácsos.

– Nincs joga távol tartani tőlem a lányomat!

– Az ő védelmében teszem. Az életére törtek. Bizonyos vagyok benne, ön is azt szeretné, hogy olyan biztonságban legyen, amennyire csak lehetséges.

Ó, igen! Azt mondani az anyámnak, hogy meg akartak ölni, hát az garantáltan javítani fogja az elmeállapotát.

Hát nem.

– Jól vagyok, anya! – mondtam, mielőtt idegrohamot kaphatott volna. – Apa ráolvasásai között és Finn védelme alatt olyan biztonságban vagyok, mintha vattába lennék csomagolva. Ne aggódj!

Megrándult az arcom anyám szívfacsaró zokogásától. A könnyei általában már nem voltak rám nagy hatással, de, most nem tagadhattam, hogy valós oka van a feldúltságra. Még rosszabb volt, hogy nem jutott eszembe semmi, amit mondhattam volna, hogy jobban érezze magát. Arra gondoltam, ha megtudná, hogy Tündefölde mindkét Királynője felkerült az ellenségeim listájára, teljesen becsavarodna.

– Seamus öt körül ér haza – mondta Finn. – Jöjjön el újra akkor; ővissza tudja tenni a védőbűbájokat, miután beengedte önt. Addig pedig miért nem megy, és pihen egy kicsit? Anyám nem válaszolt, csak zokogott tovább.

– Anya, jól vagyok – mondtam a legmegnyugtatóbb hangomon. – Miért nem megy vissza a szállodába, és hívsz fel? Így az előtt is beszélhetünk, hogy apa hazaér.

Ha ezt a jelenetet otthon adjuk elő úgy, hogy anyám a bejárati ajtó előtti lépcsőn ül és üvöltözik, meg más olyasmit művel, amivel magára vonja a közfigyelmet, olyan zavarban lettem volna, hogy elsüllyedek. De rövid avaloni tartózkodásom már elég volt ahhoz, hogy

megváltoztasson. Az összes problémám között az anyám miatti szégyenkezésem valahol az ötmillióegyedik helyre szorult.

– Kérlek, anya! – folytattam ugyanazon a hangon, ami úgy hangzott, mintha egy rémült gyerekhez beszélnék, nem pedig a saját anyámhoz. – Itt vagy, én pedig biztonságban, és szeretnék veled beszélni. Kérlek, szedd össze magad, és hívjál fel. Olyan sok minden történt, mióta idejöttem...

Tulajdonképpen hálás voltam azért, hogy Finn itt van, hogy olyan nagy és szilárd, és olyan megingathatatlanul áll szemben anyám hisztériájával. Ha nem lett volna ott, nem tudtam volna megállni, hogy ne nyissam ki az ajtót, és ne törjem meg apám varázslatát. Lehet, hogy semmi sem történik, és teljesen biztonságos lett volna, de ennek a kiderítésével nem akartam kockáztatni sem a saját életemet, sem az övét. Szemmel láthatóan kisírta magát, legalábbis egyelőre.

– Itt fogok várni, amíg Seamus haza nem jön – mondta szipogva, én meg csak forgattam a szememet. Szerencsére nem látott.

– Mi értelme lenne? – kérdeztem, remélve, hogy még nem teljesen hagyta cserben a logikája.

– Itt is beszélhetünk.

Láthatóan további érvelésre volt szükség.

– Ha itt beszélgetünk, akkor egyrészt mindketten be fogunk rekedni attól, hogy az ajtón keresztül kiabálunk, másrészt hallgatóságunk is lesz. Menj vissza a hotelbe, és hívjál fel. Elmesélem, mi minden történt. – Miközben ezt mondtam, keresztbe raktam az ujjamat, mert tudtam, hogy cenzúráznom kell bizonyos részleteket, különben teljesen kiborul. – Aztán ha apa hazajön, visszajössz, és személyesen is találkozunk.

Micsoda derűs családegyesítés!

– Oké? – sürgettem, amikor egy ideig nem szólt semmit. Megint szipogott.

– Utálnálak itt hagyni, most, hogy végre megtalálalak.

– Nem megyek sehova, ígérem!

Újabb gyötrelmes, hosszú csend. Majd hatalmas sóhaj.

– Rendben, visszamegyek a hotelbe. Hívlak, amint odaértem.

– Itt leszek – nyugtatgattam megint.

Nincs szuperhallásom, úgyhogy nem tudom megmondani, mikor indult el végül, más támpontom sem volt e tekintetben, kivéve, hogy Finn testtartása lazábbra váltott.

– Bocsánat, hogy megrúgtalak – mondtam, felismerve, hogy ez milyen kicsinyes hülyeség volt tőlem.

Vigyorogva nézett rám:

– Karddal, golyóval, satöbbi, satöbbi... Emlékszel?

Hangosan felhorkantam és megfordultam, hogy megkeressem Keane-t, aki a fenti ajtónyílásnak támaszkodva megvetően bámult lefelé.

– Az a rúgás egy ötévest sem tántorított volna el, nemhogy egy Lovagot – mondta. – Azon gondolkodom, tanultál-e *bármit is* ma délelőtt.

Összehúzott szemmel néztem rá. Tudtam, hogy provokál, tudtam, hogy okosabbnak kellene lennem, és fel sem venni a piszkálódását. De azt hiszem, már kijelenthetem, hogy rossz hatással volt rám.

– Én meg azon gondolkodom, miért akarnád, hogy eltörjem a saját apád lábát – mondtam összeszorított fogakkal.

Keane kinyitotta a száját, és nem kételkedtem benne, hogy valami csúnyát fog mondani, de Finn a torkára forrasztotta a választ.

– Elég, gyerekek! – mondta, de nem úgy hangzott, mintha tényleg dühös lenne vagy bármi. – Próbáljátok az ellentétet a gyakorlómatracra korlátozni.

Keane nem csapott le rám, mint ahogy az egy olyan fickóhoz illik, aki tesz a szülői útmutatásra, hanem – meglepetésemre – csendben maradt. Meg sem próbáltam rájönni, miért lettem ettől furcsán csalódott.

Huszonkettedik fejezet

Visszavonultam a szobámba, magára hagyva Finnt és Keane-t. Nem akartam, hogy bárki is hallja, mit beszélek anyámmal. Ültem a telefon mellett, és figyeltem, ahogy az órák mutatói lassan köröznék.

Anya nem említette, melyik hotelben szállt meg, de még ha mondja is, akkor sem tudtam volna, hogy az hol van, így aztán fogalmam sem volt, meddig tarthat odaérni. Nehéz volt elképzelni, hogy Avalonban húsz percnél távolabb lehet bármi, még gyalog is, de anya szinte biztosan taxiba ült, ha nem rögtön a sarkon túl szállt meg. De a percek csak múltak, és ő nem hívott. Lehet, hogy még nincs szobája. Lehet, hogy sor van a bejelentkezésnél, és azért tart ilyen sokáig, hogy felhívjon. De nem tudtam abbahagyni az aggódást. Finnt kegyetlenül megverték, hogy rám ijesszenek. Nem próbálják meg az anyámat is felhasználni?

Ide-oda mászkáltam a kis szobában, a telefont bűvölve, hogy szólaljon már meg, a pánik pedig tűzként égett az ereimben. Lehet, hogy nem volt tökéletes anya, és lehet, hogy nem akartam vele élni – bár most azok a vele töltött napok nagyon is vonzónak tűntek –, de szerettem őt. És azt is tudtam, hogy ő is szeret engem.

Mindent feláldozott azért, hogy ne keveredjek bele Avalon beteges politikai csatáiba, erre mit teszek? Elszököm otthonról, iderohanok, és belevetem magam a cápákkal teli medencébe. Hogy lehettem ilyen önző? A telefon végre megszólalt, épp mielőtt halálra martam volna magam a bűntudattól. Gyakorlatilag levertem a készüléket a földre, olyan hevesen vetettem rá magam, bár rettegettem attól, hogy egy fenyegető hang közli majd velem, hogy elkapták anyámat. A számkijelzésből kiderült, hogy a Hiltonból jön a hívás, de nem tudtam lecsillapítani a félelmeimet.

– Anya? – félig kiabáltam a telefonba, és keresztbe tettem az ujjamat, mintha tényleg azt gondolnám, bármit is számíthat.

– Szia, szívem – mondta, mintha nem épp most vett volna el tíz évet az életemből.

Visszahanyatlottam az ágyra, az egyik kezemmel a mellkasomat fogva, és próbáltam lecsillapítani az őrjöngő ritmust verő szívemet.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdeztem. – Halálra rémítettél!

– Nem lehetett bejelentkezni háromig, úgyhogy a szobám még nem volt kész. Ne haragudj. Fel kellett volna hívnom téged az előcsarnokból.

Összeszorítottam a szemem és ráharaptam a nyelvemre, nehogy mondjak valamit, amit megbánnék. Ha volt valami, amit megtanultam azok alatt az évek alatt, amit vele töltöttem, az volt, hogy a piások hazudnak. És ő most hazudott.

Hogy honnan tudtam? Hallottam az alkoholt a hangjában. Nem kellett hadarnia, vagy úgy beszélnie, mint a részegek a tévében – jókora rutinja volt benne, hogyan beszéljen akkor, amikor éppen nyomás alatt volt. Sok-sok ital kellett ahhoz, hogy az alkalmi megfigyelő is egyértelműen lássa rajta. Csakhogy én nem alkalmi megfigyelő voltam, és túl jól ismertem a jeleket.

Amikor anyám ivott, sokkal lassabban beszélt, mint amikor nem. Ezen kívül volt még valami álmoság a hangjában, mintha pont most ébredt volna fel az éjszaka közepén. És pont így hangzott most is. Az összes meleg és családi érzés elszivárgott belőlem, amit azóta éreztem, hogy rájöttem, utánam jön.

– Nem bírtad ki, hogy ne kezdj el inni, igaz? – kérdeztem, és a hangom feszült volt a dühtől.

– Abban a percben, amint kiderült, hogy nem haltam meg, egy pillanatnyi töprengés nélkül azonnal az üvegért nyúltál, még úgy is, hogy tudtad, itt várok a hívásodra.

– Nagyon nehezményezem, hogy ezzel jössz! – csattant fel. – Nemittam.

Ó, persze, a másik klasszikus anyai viselkedésmód, amitől kitépem a hajamat. Ha csak üldögélt a házban és tévét nézett, akkor elismerte, hogy egy „kicsit pityókás”. De ha valami más tennivaló helyett ivott, akkor soha, egyetlenegyszer sem ismerte be. Még ha a lehelete búzlott az alkoholtól, akkor is esküdözött, hogy egy kortyot sem ivott, és mindig volt valami jó kifogás, hogy miért felejtett el bevásárolni, miért nem ment el a szülői értekezletre, miért nem hívta fel a gázműveket, hogy kibogozza azt a kis félreértést a számlával kapcsolatban. Vagy akármilyen. Azonnal elárasztott minden, az összes ok, amiért eredetileg elrohantam otthonról. A jövőre vonatkozó félelmeimet elsöpörte a düh és a fájdalom hulláma. Hogy tarthattam volna ki tovább a hazugságokat és kifogásokat hallgatva? Mivel tudtam volna elérni, hogy a frusztráció ne változtasson dühöngő örültté? Hogy nézhettem volna, ahogy agysejtről agysejtre pusztítja el magát?

– Nem ittam! – ismételte meg hangosan, amikor nem válaszoltam.

Hogy reménykedhettem egy percre is, hogy a szökésem meggyőzi: ideje megváltoztatnia a viselkedését? És mégis, a mellemet és a torkomat égető fájdalom bizonyította, hogy hagytam magamon úrrá lenni a reményt, pedig tudhattam volna.

– Miért nem ismered be? Tudod, hogy *tudom*, akkor meg miért nem vallod be, hogy részeg vagy? – Ne kérdezze senki, mitől éreztem volna jobban magam, ha bevallja az igazságot, és nem viselkedik ilyen bután, mert nem tudom megmondani.

– Ne beszélj így velem, Dana. Betegre aggódtam magam érted, átrepültem a világot, hogy megtaláljalak, és ez a hála?

Aztán természetesen jött a sírós rész.

Amikor fiatalabb voltam, végszóra elhatalmasodott rajtam a bűntudat, ha sírni kezdett. Mostanra csak dühös lettem tőle. Nem mondtam semmit, csak ültem, csikorgattam a fogamat, a szemem szorosra zárva, és vártam, hogy felismerje: a könnyei nem ingatnak meg. Végül abbahagyta a zokogást, és hallottam, hogy zajosan kifújja az orrát. Majdnem biztos vagyok benne, hogy a megdöntött üveg bugyogó hangját is hallottam.

– Jól vagy, szívem? – kérdezte, mintha az előző beszélgetés nem is történt volna meg. Megpróbáltam hasonlóképp viselkedni, de alig tudtam kipréselni a szavakat fájó torkomból.

– Igen, remekül. Apa remekül gondoskodik rólam.

– Hát persze. Az apád nem rossz ember. Sosem tőle akartalak megvédeni. Csak... ettől a helytől.

– Szeretem Avalont – mondtam, csak hogy ellenkezzek.

Nem tudta azonnal, mit mondjon. Az alkohol nem fér meg jól a szellemes párbeszédekkel.

– Az a testőr azt mondta, hogy az életedre törtek – emlékezett vissza végül, majd – jaj, ne! – megint kikattant. – Szegény gyermekem! – zokogás – , én próbáltalak figyelmeztetni. Megpróbáltam megmutatni neked... – szipogás, horkantás. – Ki kell innen menekítenünk téged, és hazamennünk.

Elképesztő, milyen rövid időt kellett vele töltenem a telefonban ahhoz, hogy a „haza” szitokszóvá váljon. Nem akartam anyámmal hazamenni, és nem akartam Avalonban maradni apámmal sem. Bárcsak ki tudnék találni egy harmadik megoldást! (Mármint persze azon túl, hogy hagyom magamat megöletni Tündefölde valamelyik Királynőjének.) Megpróbáltam végigvárni az aktuális hisztériás rohamot, de aztán úgy éreztem, hogy ha még egy percre hallgatnom kell, becsavarodom.

– Ezt most nem bírom – mondtam neki a legeggyenletesebb, leghidegebb hangomon. – Majd hívj vissza, ha kijózanodtál, és akkor beszélünk.

Éppen egy feljajdulás közepén tartott, amikor letettem.

Megpróbált visszahívni párszor, de nem vettem fel. Finn feljött az első alkalom után, és megkérdezte, hogy

felvegye-e a telefont, ha újra hív. A szemében sajnálat ült, és ettől megalázottnak éreztem magamat. Vajon elmondta neki apa, hogy anyám iszik? Netán – ez sokkal rosszabb volna – kihallgatta a telefonbeszélgetésünket? Jó fej volt meg minden, de nem lepett volna meg, ha olyan utasításokat is kapott volna apámtól, aminek nem a védelmemhez volt köze.

– Ne is figyelj rá, jó? – kértem.

Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, majd meggondolta magát.

– Igenis – válaszolta, aztán kibújt az ajtón, és magamra hagyott a nyomorúságommal.

A szobámban bujkáltam a nap legnagyobb részében, és próbáltam nem gondolni megrendítő találkozásomra anyámmal. Nem voltam túl sikeres.

Öt körül meghallottam a nyíló garázsajtó halk hangját, és ebből kitaláltam, hogy apám hazajött. Annyira, de annyira nem vágytam arra a drámára, ami majd most kibontakozhat... Feltételeztem, hogy anyám a délután maradék részét arra fordítja, hogy eszméletlenre igya magát, ami azt jelentette, hogy legalább holnapig nem kell vele megint megküzdennem. De ahogy kidugtam a fejemet a szobám ajtaján, vitázó hangokat hallottam, és az egyik anyámé volt. Jaj. Kínosan vonzó ötletnek tűnt elrejtőzni a szobámban, de rájöttem, nem jó, ha hagyom,

hogy ketten vitassák meg a jövőmet – mert mi másról akarnának beszélgetni? – anélkül, hogy én is hozzászólhatnék.

Lassan leosontam a lépcsőn, remélve, hogy kihallgathatok egyetmást, és képet alkothatok a dolgok állásáról, mielőtt belépek. Sajnos a fal pont eléggé tompította a hangokat ahhoz, hogy ne értsem, mit mondanak. Megálltam a lépcső alján, és feszült figyelemmel hallgatóztam, de mindketten elcsendesedtek. Nem maradt más választásom, mint vaktában kilépni. Kinyitottam az ajtót, és olyat láttam, amiről azt gondoltam, soha nem fogom látni: apámat és anyámat egy szobában.

Anyám a kanapén ült, és egy pohár borostyánszínű folyadékot tartott a kezében. Apám a szoba hátsó felében állt, hátratett kézzel bámult ki az ablakon. Nem fordult vissza, és nem nézett rám, mikor az anyám a nevemet kiáltotta, és felugrott, kilötytyentve egy kis italt a pohár pereme fölé. Gondolom, oda akart rohanni hozzám, hogy fullasztó anyai ölelésben részesítsen, de az arckifejezésem lefékezte.

– Piát adtál neki? – kiáltottam rá apám hátára, és olyan dühös voltam, hogy azt éreztem, mindjárt felrobbanok.

Apám erre felém fordult, éles tekintete a torkomra forrasztotta a szót. Nem volt ebben semmi mágia, csak lesújtó erejű helytelenítés. Objektíven nézve még mindig elég fiatalnak tűnt ahhoz, hogy a fia lehessen anyámnak – aki nem öregedett méltósággal –, de a tekintetéből áradó apai tekintély lerombolta ezt az illúziót, és meghátrálásra készítetett engem.

– *Te a lányom vagy, Dana* – mondta jéghidegen –, az anyád nem, így tehát nem szólok bele a döntéseibe.

– Dana, szívecském – szólt közbe anyám, mielőtt kitalálhattam volna egy megfelelő választ –, ne veszekedj. Olyan sok mindent kell megbeszelnünk!

Az alkohol még mindig homályossá tette a hangját, de legalább nem ütötte ki magát a szállodai szobájában, és elég közel volt a józansághoz, hogy érvelésre tartogassa az erejét. Ebben a fajta köztes állapotban egyébként képes volt magából duplán a legrosszabbat kihozni: elég részeg volt az érzelmős siránkozáshoz, és elég józan ahhoz, hogy ne tudjam kijátszani. Magamba fojtottam a keserűségemet, amennyire csak képes voltam rá, és karba fontam a kezemet, amiről én is tudtam, hogy védekező testhelyzet.

– Rendben – mondtam, majd szorosan becsuktam a számat. Apám még mindig szúrósan nézett rám.

– Ha részt akarsz venni ebben a beszélgetésben, akkor elvárom, hogy nekem is és anyádnak is add meg a kellő tiszteletet. Érthető?

Meglepetésemben pislogtam egyet. Nem tudtam, mitől ilyen dühös rám az apám, de úgy tűnt, ez a helyzet. Nem találtam a hangomat, úgyhogy csak bólintottam beleegyezésem jeléül.

– Nagyszerű – mondta ő is kurtán bólintva. – Most pedig ülj le, és viselkedjünk úgy, mintha mind civilizált felnőttek lennénk.

Anyám arca megrándult, és ettől én hirtelen rájöttem, hogy apa nem *rám* mérges. Anyám belesüppedt a kanapéba, és ivott egy jókora kortyot. Én a bútordarab másik végén ültem, és nem voltam hajlandó ránézni. Apám persze állva maradt. Azt hiszem, ettől úgy érezte, jobban kézben tartja az eseményeket.

– Apád elmondta, mi történt – mondta az anyám.

Apára néztem, és próbáltam felmérni, mennyit mondhatott el neki, de az arckifejezéséből nem tudtam kihámozni semmit.

– Arról beszélgettünk, mi lenne neked most a legjobb – folytatta anyám, és apám pókerarca semmivé vált.

– Nincs semmi, amit meg kellene beszélnünk. – A hangjából azt éreztem, hogy ezt nem először mondja el.

– Nem tudod megváltoztatni azt, ami már megtörtént, és

most, hogy Dana létezése nyílt titok, a legbiztonságosabb, ha Avalonban marad, és én viselem gondját. Anyám nem volt olyan részeg, hogy ne lett volna képes egy elsőosztályú megsemmisítő pillantásra.

– Az a tény, hogy ismétled a mondanivalódat, még nem jelenti azt, hogy igaz is. Apám pillantása fenyegetőbbre váltott.

– És az a tény, hogy azt akarod, ne legyen igaz, nem jelenti azt, hogy nem is az. Őszintén azt tudod nekem mondani, megfelelőerőforrásokkal rendelkezel hozzá, hogy megvédd Danát a merénylőktől?

Anyám koppanva tette le a poharát az asztalra, és felállt, alig ingadozva.

– Őszintén azt tudod mondani, hogy semmi mást nem tartasz szem előtt, csak az ő érdekét? – vágott vissza.

Remek, boldog voltam, hogy civilizált felnőttekként beszélgetünk. Apám megsebzettnek látszott.

– Nem tudom elhinni, hogy azt képzeled, előbbre valónak tartom a saját ambícióimat a lányunk érdekénél! Te is tudod, mennyire ritkák és értékesek a gyermekek a tündék szemében.

– A hangja feszült és fátyolos volt, és én alig tudtam felidézni a sztoikus nyugalmú, visszafogott tünde politikust, akivel először találkoztam. – Először tizenhat évre megfosztasz az egyetlen gyermekemtől, most meg

azt várod tőlem, hogy csak úgy engedjem elvinni, amikor épp csak, hogy találkoztunk. Nem fogom hagyni, hogy elidd, és akkor sem hagynám, ha nem bizonyult volna tündejárónak.

Tényleg kezdtem azt kívánni, bárcsak fent maradtam volna a szobámban. Bármilyen idióta meg tudta volna mondani, hogy ők ebben a pillanatban igazából nem az én lehetőségeimről beszélgettek, hanem inkább régi sérelmeket emlegettek fel. Úgy tűnhetett, mintha apámnak nem sokat számított volna anyám azon döntése, hogy titokban tart előtte, de szemmel láthatóan sokkal jobban zavarta, mint amennyire ezt bevallotta. Szerettem volna elosonni, és hagyni őket, hogy kibeszéljék a problémáikat, de nem hittem, hogy sikerülne.

– Te nem „engedélyezhetsz” nekem semmit – mondta anyám. – Én vagyok Dana törvényes gondviselője, és nem állhatsz az utamba.

– Felém fordult: – Csomagolj össze, Dana. Amint kész vagy, elmegyünk.

Iszonyú magabiztosnak hangzott, de még részegen sem hihette, hogy ez ilyen könnyen megy. Mégis felálltam, reménykedve, hogy esélyt kapok a menekülésre.

- Ne légy nevetséges, Cathy - mondta apa, szigorú pillantást küldve felém, amely anélkül adta át az „ülj le” üzenetet, hogy szavakra lett volna szükség. Vonakodva engedelmeskedtem. Anya lesújtó pillantást vetett rá.

- Ha azt képzeled, hogy itt tarthatod Danát...

- ... akkor igazam van. - fejezte be apám. - Hogy akarod elvinni őt a beleegyezésem nélkül? Anyám megingott.

- Azt akartam, hogy működjünk együtt a lányunk védelmében - folytatta apám könnyörtelenül. - De ha *muszáj* egymás ellen dolgoznunk, akkor biztos lehetsz benne, hogy még mielőtt kilépnél az ajtón, be fogom nyújtani a gyermek elhelyezési kérelmet. Még ha Dana nem lenne speciális eset, akkor is pont elég alapom lenne ahhoz, hogy úgy gondoljam, nyerhetek, tekintve, hogy... - ránézett a még mindig az asztalon álló pohárra.

Anyám elsápadt, nekem pedig kényelmetlen érzés rántotta össze a gyomromat. Hát persze, kaptam már bizonyítékot ezelőtt is arra, hogy az apám képes némi könnyörtelenségre. De amennyire helytelenítettem anyám ivását, annyira övön aluli ütésnek éreztem, hogy így felhasználja ellene.

Aztán apám arckifejezése meglágyult, majd sóhajtott egy nagyot.

– Nem akartam, hogy ez a beszélgetés fenyegetőzésbe torkolljon – mondta halkán. Anyám szipogott egy kicsit, és ahogy felnéztem, láttam, hogy könnyek csorognak le az arcán. Most az egyszer úgy éreztem, ezek valódi fájdalom könnyei, nem pedig a sajnálat kikényszerítését szolgálják. Nem tudtam, mi olyat mondhatnék, amitől jobban fogja magát érezni, de ösztönösen kinyúltam a kezéért, és bátorítóan megszorítottam.

– Minden rendben lesz, anya – nyugtatgattam, bár kételkedtem benne, hogy ezt bármelyikünk is elhiszi.

– Sajnálom, Cathy – mondta apám. – De azt kell tennem, ami szerintem jó Danának. Felemelte az arcát, és kipislogta a könnyeit.

– Nekem is, Seamus.

Óvatosan kihúzta a kezét az enyémből, mindkét kezét a vállamra tette, és szembe fordított magával.

– Kiviszlek innen, szívem, ígérem – mondta, majd megcsókolta a fejem búbját, mintha hatéves lennék, vetett apámra egy utolsó csúnya pillantást, és az ajtó felé vette az irányt. Azon gondolkodtam, vajon feltűnt-e neki, hogy sosem kérdezte meg, én mit akarok. Nem voltam benne biztos, hogy tudnék válaszolni rá, de szerettem volna azt gondolni, hogy a véleményem számít valamit.

– Dana – kezdte apám, ahogy az ajtó becsukódott anya mögött, de én felemelt kézzel kértem csendet, és

legnagyobb meglepetésemre el is hallgatott.

– Hadd gondolkodjak egy kicsit most – mondtam, nem nézve a szemébe. – Hadd beszéljünk erről... *később*, jó? – vetettem rá egy lapos pillantást, de bármit is érzett, az nem látszott óvatosan semleges arc kifejezése mögött.

– Megértelek – mondta, és volt egy olyan érzésem, hogy tényleg.

– Annyi időt kapsz, amennyire csak szükséged van.

Bólintottam, de a torkom úgy összeszorult, hogy nem tudtam szóhoz jutni. Nem tudtam volna pontosan megmondani, mitől álltam a sírás szélén, de így volt, úgyhogy sietősen visszavonultam, mielőtt közönség előtt esem darabokra.

A következő egy órát egyedül töltöttem a szobámban a térdemet átölelve, és próbáltam kitalálni, mit szeretnék csinálni. Erősen valószínűnek tűnt, hogy amit akarok, annak kevés köze lehet ahhoz, amit ténylegesen el tudok érni, de nem voltam hozzászokva, hogy ne tudjam, mit is szeretnék.

A köldöknézésnek az lett az eredménye, hogy amit kívánok, az lehetetlen: anyámmal akarok élni, de az alkoholizmusa nélkül. És azt sem szeretném, hogy az apám megint teljesen eltűnjön az életemből. Ja, és nem akartam a hátralévő éveimben orgyilkosok elől bujkálni. Ez bizony szomorú kívánságlista volt, és már megint épp

elfogott volna az önsajnálat, amikor egy hirtelen sugallatra megértettem, hogy nem kaphatok ugyan meg mindent, amit akarok, de tehetek róla, hogy legalább egy *része* teljesüljön.

Anyám világossá tette, hogy ki akar menekíteni Avalonból. Apám már eddig is jócskán gördített akadályokat az útjába, de nem hittem, hogy feladná. Egy dologban biztos voltam, hogy még nem készített részletes terveket, hiszen volt rá esély, hogy apám mellé állok, és Avalonban akarok maradni.

Mit ígérhet nekem, és mit *tehet* valóban, ha felhasználom magamat az alku tárgyaként? Csak egy módon deríthettem ki.

Nem hagytam túl sok időt magamnak gondolkodni, mielőtt felkaptam a telefont, és a fogadott hívások közül kikeresve a Hiltont, tárcsáztam.

Az anyám határozottan ittasnak tűnt, amikor felvette a telefont.

- Halló!
- Szia, anya!
- Dana, szívem! Minden rendben?
- Hát persze, minden rendben. – Majdnem felnevettem. Kit szédítek? – Van egy ajánlatom a

számodra, és azt szeretném, ha nem szólnál közbe, míg végig nem mondom az egészet. Habozott.

– Oké – egyezett bele végül gyanakodva. Nagy levegőt vettem, mielőtt folytattam.

– Semmiképpen nem tudsz kivinni Avalonból az én beleegyezésem nélkül.

– Dana! – tiltakozott ijedt suttogással.

– Emlékszel, megígérted, hogy nem szólsz közbe. – Oké, a „megígérted” talán egy kicsit erős, de eléggé meggyőztem ahhoz, hogy visszakozzon.

– Rendben – válaszolta remegő hangon.

– Hazamegyek veled, de meg kell esküdnöd az életedre, hogy amint hazaértünk, bejelentkezel egy elvonóra. És ha most elkezded tagadni, hogy problémáid vannak az ivással, akkor most azonnal lerakom, és soha nem megyek haza. Soha.

Majdnem a bőrömön éreztem, mennyire elkeseredetten szeretne megint hazudni nekem, azt mondani, hogy nincs problémája. De még a piától megzápult fejjel is hallotta, hogy mennyire halálosan komolyan gondolom. Az életem Avalonban eddig folyamatos szívás volt. De most, hogy anyám itt járt, és emlékeztetett rá, hogy milyen vele élni, nem voltam benne biztos, hogy otthon kevésbé volt szívás. Az csak egy másfajta katasztrófa volt.

– Esküszöm az életemre, hogy bejelentkezem egy elvonóra, ha hazaértünk. De kérlek, gyere haza velem. Szükségem van rád. És bármi történjék is, szeretlek. Te is *tudod*, hogy szeretlek, jobban, mint bármit a világon.

Vettem egy hosszú, mély lélegzetet, és próbáltam összeszedni a gondolataimat. Biztos lehetek benne vajon, hogy anyám megtartja az ígéretét, ha nem tartok képletesen revolvert a fejéhez? Hát persze hogy nem. De talán. Talán most be tudom vele tartatni, amit ígért. Hátha most tényleg elmegy elvonóra, lemond az ivásról, és újra csatlakozik az emberi fajhoz. És ha csak a legcsekélyebb esély van is rá, hogy a módszer működik, meg kell próbálnom.

Persze ahhoz, hogy kijussunk Avalonból, szükség lesz még egy s másra, még ha én együttműködöm is. E pillanatban semmilyen ötletem nem volt arra nézve, hogy is kellene ezt kivitelezni. De elszántam magam rá, hogy megtalálom a módját.

– Oké, anyu – mondtam. – Hazamegyek veled. De először el kell intéznem egypár dolgot. – Nem akartam elsorolni neki, mennyi akadály tornyosul közöttem és a szabadságom között. Lehet, hogy így is azonnal elkezdi hülyére inni magát, ahogy leteszem a telefont, és nem akartam további olajat önteni a tűzre.

– Apádra gondolsz – mondta, és csuklott.

– Igen, ez komoly gond – mondtam.

– Ha Seamus Stuart azt gondolja, hogy távol tarthatja a lányomat tőlem, akkor meg fog lepődni!

Hát persze. Mintha anyám bármennyire is képes lenne kiállni apám ellen.

– Kérlek, anya! Hadd intézzem én apával. Azt hiszem, van egy ötletem, hogyan tudom rábírni, hogy a nekem megfelelő módon álljon a dolgokhoz. – Megint keresztbe tett ujjakkal semlegesítettem a hazugságomat. – De ehhez egy kicsit a háttérbe kéne húzódnod. Van egy olyan érzésem, hogy ha elkezd harcolni a felügyeleti jogomért, akkor egy hadseregre lesz szükségünk ahhoz, hogy kijussak.

Ezen eltöprengett egy kicsit, és hallottam a pohárhoz ütődő üveg koccanását. Összeszorítottam a fogam igyekezetemben, hogy ne ugorjak neki. Ha valami csoda folytán a tervem működne, akkor az egész hátralévő életét anélkül fogja leélni, hogy alkoholba pácolná az agyát. Ezt a kis időt már kibírhatom, hogy iszik.

– Rendben, szívem – mondta végül, én pedig csendben felsóhajtottam a megkönnyebbüléstől. – A Hilton 526-os szobájában szálltam meg. Itt várom, hogy halljak rólad.

– Kösz, anya. Rögtön mondom, ha sikerült megoldanom a dolgokat.

– Ne húzd sokáig, szívem – figyelmeztetett. – Minél tovább vagy itt, annál nehezebb lesz elmenni.

– Tudom. Sietni fogok, ígérem.

Elbúcsúztunk egymástól, aztán lefeküdtem az ágyra, és megpróbáltam kitalálni, hogy a fenébe fogok megszökni.

Huszonharmadik fejezet

Elalvás előtt nem haladtam valami sokat a szökési tervemmel. Az idegeskedés meg a Keane-nel folytatott kimerítő gyakorlás majdnem minden testi és szellemi energiámat felemésztette. Úgy ébredtem reggel, hogy nem jutottam túl az első lépésen.

Még alvástól megzápult aggyal, kávé előtti kábultsággal ültem fel, és lógattam le a lábamat az ágyról. Ez volt az a pillanat, amikor a testem emlékeztetett rá, hogy sem azt a fajta edzést nem szokta meg, amit tegnap el kellett szenvednie, sem azt, hogy állandóan pajzsbúbájba ütközik és a matracra hajigálják. Felnyögtem kínomban, és majdnem visszafeküdtem.

Messze több időt töltöttem a zuhany alatt, mint amennyi szigorúan véve elég lett volna, de a sajgó izmaimra zuhogó víz mennyei érzés volt. Még mindig merev voltam, és sajgott minden tagom, amikor előjöttem, de legalább már tudtam mozogni.

Én bolond, a tegnapi intenzív gyakorlás után azt feltételeztem, hogy pihenhetek egy napot. De amint kávéért keresve aláereszkedtem a lépcsőn, Finnt és Keane-t találtam az étkezőasztalnál üldögélve.

Először nem is vettek észre, én meg habozva álldogáltam egy kicsit a lépcsőn, úgy meglepődtem az elém táruló képtől. Keane mosolygott. Nem undokul, nem leereszkedően, hanem valódi mosollyal. Ő és Finn is egy-egy csésze teát dajkáltak, és bár túl halkan beszélgettek ahhoz, hogy megértsem a szavakat, de úgy látszott, könnyed, évődő beszélgetést folytatnak. Ugyanaz a Keane volt ez, akivel tegnap találkoztam?

Aztán Keane észrevett, és a mosolya elenyészett. (Nem öröm, amikor az embert ilyen szívesen fogadják?) Láthatóan volt valami baja velem, de kutya legyen, ha tudom, micsoda.

– Ne zavartassátok magatokat – libegtem el mellettük a konyha felé, hogy csináljak egy csészével apa borzalmas instant kávéjából. (Nem szabad elfelejtenem, hogy vegyek egy kávéfőzőt és némi valódi kávé, ha hosszabban itt maradnék – ami megtörténhet, ha nem tudom kitalálni, hogy szabadulhatnék el Avalonból.) A vízforraló üres volt, úgyhogy odavittem a csaphoz, de amint visszafordultam, Keane állt mögöttem kényelmetlen közelségben.

Nem hallottam közeledni, úgyhogy szerencséje volt, hogy meglepetésemben nem ejtettem a lábára a nehéz, teli kannát.

– Lehet, hogy tanácsosabb lenne csak a gyakorlás után bejuttatni bármit a gyomrodba – mondta, és elégedett mosollyal nyugtázta, hogy sikerült megijesztenie.

– *Soha* ne állj közém és a kávé közém – figyelmeztettem –, veszélyes! Továbbá esélytelen, hogy én ma képes legyek gyakorolni.

Megpróbáltam hátrébb taszítani, de – nahát, nahát – nem hagyta magát. Végigfutott az agyamon a gondolat, hogy vajon aktiválta-e már a pajzsbúbájt, vagy egy stratégiai pontossággal elhelyezett térd, esetleg könyök tényleges fájdalmat okozhat neki.

– Eszedbe se jusson – mondta, én meg éreztem, ahogy a forróság felkúszik az arcomon. Ezek szerint elég kiszámítható vagyok.

– Mi ne jusson eszembe? – kérdeztem, de csak egy lenézőpillantást kaptam válaszul. – Nem vagyunk a seregben, és te nem vagy a parancsnokom. Ha nem akarok leckét venni, akkor nem fogok.

Félrehajtotta a fejét, arcán eltűzött kíváncsisággal, és végigsimította az állát. Láttam, hogy tegnap óta feketére festette a körmét – ha esetleg véletlenül nem vettem volna észre, hogy ő a gonosz gót tünde, gondolom.

– Azt hiszed, már mindent megtanultál, amit tudnod kell, vagy azt hiszed, hogy ma már nem vagy veszélyben?

– Már értem, miért tanácsoltak el a lovagkiképzéstől –
vágtam vissza. – Még véletlenül meggyilkoltak volna,
mielőtt eléred a felnőttkort.

Az arckifejezése és a testbeszéde alig változott, de
annyi is elég volt, hogy lássam, ez betalált. A tekintete
megkeményedett, és egy izom rángatózni kezdett az
állkapcsán. A győzelmemnek fel kellett volna dobnia, de
nem vagyok ilyen aljas.

– Bocsánat – mormogtam. – Csak mert ekkora seggfej
vagy, nekem még nem kéne bunkónak lennem. – Lehet,
hogy nem ez volt a legmélyebbről jövő bocsánatkérés, de
az arckifejezése megenyhült.

– Azt várom el tőled, hogy minden rendelkezésedre
álló fegyverrel harcolj – mondta nekem, és valami
halvány elismerésszerűt láttam a tekintetében. – Ha
szavakkal támadlak, akkor az egyetlen jó válaszlépés
szavakkal visszavágni.

Ferdén rám mosolygott, én meg egy kis melegséget
éreztem legbelül. Eléggé biztos vagyok benne, hogy el is
pirultam, amint elfordultam tőle, hogy a vízforralót a
tűzhelyre tegyem. Jobban kellett volna ismernem annál,
hogy hátat fordítsak neki. Ahogy a tűzhely kapcsolója
felé nyúltam – nem érdekel, mint mond, nem veheti el
tőlem a kávémat –, hirtelen megragadott hátulról.

Próbáltam a tanultak szerint a könyökömmel védekezni, de meglepetésszerűen kapott el, és túl lassú voltam.

Keane megpörgetett, és lehajolt, elkapott a combomnál, és könnyedén a vállára hajított. Összeszorította a karját a vádlimon, olyan szorosan magához szorítva a lábamat, hogy ne tudjak rúgni. Ebből a helyzetből nem sok sérülékeny dolgot tudtam elérni, a saját eszközeimmel legalábbis. Ha jól kinyúlok, elérhettem volna az ágyékát, de semmi pénzért nem markoltam volna meg ott, legyen az bármilyen hatékony is.

Felnyúltam, és megpróbáltam az ujjaimat a torkába mélyeszteni, de igazán lehetetlen testhelyzetben lógtam rajta. Szabad kezével el is kapta a kezemet, és ezzel még biztosabban mozgásképtelenné tett, majd átcipelt a konyhán. Felemeltem a fejemet, és vetettem egy könyörgő pillantást Finnre, ahogy elhaladtunk mellette.

– Kérlek, hívd vissza a kutyádat – mondtam, de Finn reménytelen mozdulattal felemelte a kezét.

– Beleegyeztem, hogy nem szólok bele, különben nem jött volna.

– És az rossz lett volna? – kérdeztem, de már odaértünk a csigalépcsőhöz, és nem voltam biztos benne, hogy Finn hall engem.

Keane a lóálláshoz vitt, amelynek padlóját matracok borították, és ott levetett a válláról. Arra számítottam, letesz, nem pedig ledob. A becsapódás ereje még a matracok dacára is kiszorította a tüdőmből a levegőt. Ott feküdtem egy pillanatig elkábulva, miközben Keane fölém tornyosult.

– Következő alkalommal nyújtsd ki a kezedet így – meg is mutatta, oldalt nyújtva a karját, a tenyerét hátrafordítva. – Aztán a becsapódáskor csapj egyet, ez segít tompítani az ütődést. Ha én volnék a rosszfiú, akkor most nagy szarban volnál.

Levegő után kapkodtam.

– Tényleg kezdelek utálni – mondtam neki.

–Jó ezt hallani – válaszolt pimasz mosollyal. – És miért nem kaptad el a golyóimat, mikor a vállamra hajítottalak? Elég alacsonyra lógattalak ahhoz, hogy lett volna rá esélyed. Ülő helyzetbe tornásztam magam, és lehajtottam a fejemet, hogy elrejtsem a pirulást, ami biztos, hogy előntötte az arcomat.

– Arról te csak álmodozhatsz, hogy én ott megérintelek – morogtam.

Nevetett, és felém nyújtotta az egyik kezét. Úgy döntöttem, figyelmen kívül hagyom, mert számoltam azzal, hogy ez megint valami trükk. Az izmaim panaszosan felnyögtek, ahogy lábra tornásztam magam.

Azelőtt sem érezték túl jól magukat, hogy Keane beledöngölt volna a matracba.

– Ha egy rosszfiú elkap, akkor is túl prűd leszel ahhoz, hogy ott megragadd? Akkor is, ha ez a legjobb esélyed a szabadulásra? – kérdezte.

Az arcom lángolt, én pedig kerültem zöld szemének kábító pillantását.

– Egy idegent megérinteni egy dolog. De olyasvalakit, akinek aztán a szemébe kell néznem, na, az egy másik.

Felvettem a fejemet, és a legmakacsabb pillantásommal néztem szembe vele. Megcsináltatott velem egy csomó olyasmit, amit nem jó szívvel műveltem, de *erre* nem fog rávenni. Keane bosszankodva töprengett ezen egy percre, de aztán bólintott.

– Rendben. Azt hiszem, értem az álláspontodat. Most pedig gyakoroljuk azt, hogy menekülhetsz ki különféle lefogásokból azokkal az eszközökkel, amiket tegnap mutattam. Furcsa délelőtt volt. Mivel Keane azt tanította nekem, hogy szabadulhatok ki, ha lefognak, ezért állandóan elkapott és a testéhez szorított. Seggfej volt ugyan, de piszok szexi seggfej, és ezt nem tudtam nem észrevenni, amikor a keze között voltam. Halálos kecsességgel mozgott, és a szeméből áradó lelkesedés azt súgta, hogy élvezi, amit csinál. Hogy az pontosan mi,

abban nem voltam biztos: szeret tanítani, szeret harcolni vagy szeret engem összeverni. Kellemes meglepetés volt rájönni, hogy gyorsan tanulok. Keane még mindig hátborzongató könnyedséggel győzött le, de ez most már több munkájába került, mint tegnap. Épp elégbe ahhoz, hogy csillogó izzadság lepje el a homlokát. Olyan szagának kellett volna lennie, mint egy koszos és bűdös fickónak, de ehelyett cserzett bőr és valami ismeretlen, halvány gyógynövényillat keverékét éreztem rajta.

Az egyik alkalommal, amint a matracon hemperegtünk, a hátamra kerültem úgy, hogy a két kezemet lefogva tartotta a fejem mellett. Közelről néztem vele farkasszemet, miközben a testével leszorítva tartotta az enyémet. Éreztem a leheletét az arcomon, és éreztem a bőrös-gyógynövényes illatot is, ami, kezdett ismerőssé és jólesővé válni. A haja az egyik szemére lógott, a szénfekete tincs elrejtette azt, de így is jobban csapdába ejtett a tekintete, mint a szorítása. A pupillája kitágult, és láttam, hogy az ádámcsutkája fel-le szánkázik, ahogy nagyot nyelt.

Nem tűnt gúnyosnak. Nem tűnt bosszúsnak. A szokásos arckifejezések egyikét sem láttam rajta. Ehelyett, azt kell mondanom, hogy... meglepettnek tűnt. Ott feküdt rajtam, a szemembe nézett, és nem szólt rám, hogy nem próbálok szabadulni.

– Nem lenne elég csak *színlelnünk*, hogy lefejelek? – kérdeztem kifulladásra. – A fejem már így is eléggé fáj. – Nem is hazudtam. Nem tudom, hányszor vertem be ma délelőtt, de sokszor. Meglazult a szorítása a csuklómon, és halványan elmosolyodott.

–Jó, legyen – mondta, majd legördült rólam, és épp csak érintési távolságon kívül a hátára feküdt.

Azonnal elkezdett hiányozni a teste melege. Persze ez biztos csak amolyan utóreakció lehetett. Nem létezik, hogy engem egy ilyen arrogáns, idegesítő bunkó érdekeljen, mindegy, milyen dögösen néz ki.

E pillanatban azonban nem tűnt se arrogánsnak, se idegesítőnek.

– Kérdezhetek valamit? – kezdtem bele a plafonra bámulva, hogy ne essek áldozatul a vonzerejének.

– Persze – válaszolt sokkal barátságosabban, mint az elsőtalálkozásunk óta bármikor.

– A viselkedésed csak a lecke része, vagy tényleg van valami bajod velem?

Hosszú ideig nem mondott semmit. Aztán felült, és rám sem nézve, töprengő arc kifejezéssel átfogta a térdét. Mozdulatlan maradtam, mert valahogy attól féltem, hogy egy rezdülésemtől is visszazökkenhet a szokásos állapotába.

– Nem kifejezetten veled van bajom – mondta végül. – Én csak... utálok, ha megmondják, mit kéne tennem. – Keserűen mosolygott. – Ez volt az egyik oka, hogy a lovagi kiképzés nem működött nálam.

Csodálkozva néztem rá.

– Úgy tudtam, te döntöttél úgy, hogy nem kezdesz bele.

– Nem, én döntöttem úgy, hogy nem csinálom *végig*. – Kényszeredetten mosolygott. – Inkább afféle közös elhatározás volt. Én nem akartam vakon parancsokat követni, ők meg nem akartak egy bajkeverővel kínlódni.

– És mi köze ennek hozzám? Fújtatott egyet.

– Igazából semmi. – Felém fordult, és keresztbe tette a lábát.

Kifárasztott, hogy felfelé kell rá bámulnom, úgyhogy én is ülőhelyzetbe toltam fel magam.

– Nem értem. Egyenesen a szemembe nézett.

– Szerinted miért egy tizenennyolc éves kirúgott Lovagot választanak tanárodnak?

– He? – kérdeztem intelligensen.

– Van egy csomó tünde, akinek több évszázados tapasztalata van mind a harcban, mind a tanításban. Én jó vagyok, de nem *vagyokannyira* jó. Akkor vajon a te apád, aki bárkit meg tudna fizetni, miért engem választ?

– Mert Finn fia vagy? – javasoltam.

– Ez egy kényelmes kifogás. Fogadjunk, maga az apám volt, aki ajánlotta. De több is van e mögött.

– Akkor ezt most szótagold el, mert nem értem. – Kemény csomó gyűlt a gyomromban, és szorosan összeszorítottam a fogamat.

Félrenézett.

– Az apád váltott velem néhány szót négyszemközt, mielőtt tegnap elment volna dolgozni. Nem beszélt egyenesen, és nem mondta ki, ehhez ő messze túl diplomatikus, de javasolta, hogy „barátkozzak” veled. – A kezével mutatta az idézőjeleket. – Azt mondta, hogy szereztél néhány Nemlátó barátot, és szeretne neked Látó alternatívát kínálni.

A kezembe temettem az arcomat, küzdve azzal az erős késztetéssel, hogy azonnal előkerítsem az apámat, és személyesen mutassak neki néhány ügyesebb trükköt a Keane-től tanultak közül.

– Nem értékeltem igazán a javaslatát – folytatta Keane, és éreztem, hogy ez még enyhe kifejezés. Sóhajtott. – De tényleg nem igazságos, hogy ezt rajtad torolom meg. Bocsánat. – Kierőltetett egy újabb mosolyt. – Ne érts félre, az én tanítási módszereim sosem barátságosak és melegséget sugárzók, mert ha bunyózás közben nem érzed úgy, hogy el kéne kenned a pofámat, akkor valamit rosszul csinálok.

Egy kis nevetős horkantást hallattam.

– Kösz, hogy elmondtad. És bocsánatot kérek az apám miatt.

– Nem kell miatta mentegetőznöd – mondta, és felkászálódott, én pedig láttam, ahogy ismét felveszi a kiképző őrmesteri maszkot. – De most elég volt a pihenésből, gyerünk dolgozni. Mindenem fájt, fáradt voltam, és dühös az apámra, hogy a hátam mögött próbál összehozni valakivel (vagy mit is forgat a fejében). De mindezek dacára nem állítom, hogy boldogtalan lettem volna, mert még több időt kell Keane karjaiban töltenem – még ha csak verekedtünk is. A délután nagy részében azon tépelődtem, összevesszek-e apámmal amiatt, mert rám akarja tukmálni Keane-t. Annak alapján, hogy mennyire brutálisan őszinte volt velem mindig, tudtam, hogy elmondaná nekem az igazságot arról, mit csinált, és talán még arról is, hogy miért. A kérdés csak az volt, hogy *akarom-e* ezt hallani?

Mire apa este hazajött, eldöntöttem, hogy a kis manipulatív trükkjei számítanak a legkevésbé minden dolog közül, ami miatt aggódnom kell.

Megint találkozott például Grace-szel és Alistairrel, és a Három Nagyság megállapodásra jutott arról, hol is legyen a „biztonságos ház”, ahol élnem kell, és amely

feltételezhetően meggátolja majd, hogy a rosszfiúk megtaláljanak.

Volt egy olyan titkos gyanúm, hogy anyám fenyegetése -mármint hogy apám jóváhagyása nélkül elvisz engem Avalonból - ösztönözte őket arra, hogy gyorsabban megegyezzenek, mint ahogy egyébként ez történt volna. Azt is gyanítottam, hogy a biztonságos házból sokkal nehezebb lenne megszöknöm, mint apám lakásából. Apa azt mondta, olyan gyorsan igyekeznek előkészíteni a helyet, hogy akár már holnap beköltöztethessenek, úgyhogy bármit is akartam csinálni, gyorsan kellett.

Két nagy problémát kellett megoldanom, ha remélni akartam, hogy hazamehetek anyával. Először is ki kellett jutnom a házból, másodszor pedig ki kellett jutnom Avalonból. Az első kezelhetőnek látszott, ha megvárom, amíg apa elalszik éjszaka. Finn mellett nem jutottam volna át akkor sem, ha a fejem tetejére állok, de apám nem igazán számított rá, hogy az éjszaka közepén egyedül kisurranok. Magától értetődően nem feltételezett ekkora butaságot rólam. Próbáltam kivenni a fejemből, micsoda szörnyűségek történhetnek velem, ha a rosszfiúk rám találhatnak, miközben éjjel egyedül Avalon utcáin kóborlok.

A második probléma már nehezebben tűnt megoldhatónak. Hogy juthatnék ki Avalonból útlevel

nélkül? A pokolba is, még ha valami csoda folytán sikerülne is átjutnom az angol határon, útlevél nélkül nem mehetnék vissza az Államokba. Biztosan elintézhető, hogy Londonban szerezzek egy újat, de ez időbe telik, nekünk pedig a lehető leggyorsabban le kellett volna lépünk.

A kézenfekvő következtetés az volt, hogy mindenképpen szükségem volt az útlevelemre. Ha rákérdezek apámnál, akkor csak gyanút fog, különösen, hogy tudja, anyám ki akar „menteni” a házából.

Teljesen elakadtam. Oké, megpróbálhatnám végigkutatni a házat, de nem biztos, hogy az útlevelem itt van, és komoly esély volt rá, hogy apa rajtakap, és riadókészültségbe kapcsol. Általában jó ötletnek tartottam, hogy az útleveleket nehéz hamisítani, de épp most inkább felháborítóan kényelmetlennek gondoltam.

Aztán emlékeztettem magamat, hogy Avalonban vagyok. A Vad Városban, a Mágikus Városban. Technikai eszközökkel nem tudnék útlevelet hamisítani, de vajon mágiával sem lehet? Visszaemlékeztem arra a lehangoló kis szobáckára, ahová Ethan vitt, arra, amelyiket az ő illúziós varázslata miatt még akkor sem talált volna meg senki, ha tudja, hogy ott van. Ha képes létrehozni egy falat ott, ahol nincs, vajon nem tudna csinálni egy útlevelet? Örült ötlet volt. Még ha Ethan tényleg meg is

tudja csinálni, akkor sem szabad *gondolnom* sem rá, hogy megkérjem. Végül is ő ellenség. Oké, lehet, hogy nem *kifejezetten* ellenség, de egyértelműen egy hazudós bunkó, aki csak a saját – és az apja – érdekeit tartja szem előtt. De mégis, meglehetősen kockázatot vállalt azzal, hogy odajött a Starbucksban, és elmondta az igazságot a számkások támadásáról. Csak egy hajszálon múlt, hogy Finn nem lapította ki. Ethan hagyhatta volna, hogy az apja figyelmeztesse az apámat. Hogy személyesen akart beszélni velem, abból arra következtetek, hogy tényleg nagyon rosszul érezte magát amiatt, amit csinált. Elégé rosszul vajon ahhoz, hogy segítsen megszöknöm Avalonból? Az ajkamat harapdáltam. Még ha akarna is segíteni nekem, gondolhatja úgy – mint apám –, hogy nagyobb biztonságban vagyok Avalonban, mint a halandó világban. Hagytam, hogy az ötlet ide-oda kavargjon az agyamban az este hátralévő részében. Apám is észrevette, hogy kevésbé vagyok barátságos hangulatban, de bár párszor próbált velem szóba elegyedni, nem erőltette.

Egy kicsit tévét néztem vele, a karomat keresztbe fonva, a vállamat előregörnyesztve. Reméltem, hogy nem játszom nagyon túl. Talán nem tettem, mert apám megkönnyebbültnek tűnt, amikor bejelentettem, hogy nem vagyok tévénezős hangulatban, és inkább netezek egy kicsit.

Amikor felmentem, bezártam a hálószoza ajtaját, és elindítottam a gépemet. Még akkor beraktam a könyvjelzők közé az avaloni telefonkönyvet, amikor apámat kerestem, úgyhogy nem esett nehezemre megint megtalálni. Visszafojtottam a lélegzetemet, és beírtam Ethan nevét a keresőmezőbe. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor a szám felvillant. Aztán kinevettem magamat, mert túl korai volt még bármi megkönnyebbülésre hasonlítót éreznem. Nem tudtam, mekkora az esély rá, hogy Ethan *tud* segíteni, és arra sem, hogy *akar*. De mindjárt megtudom.

Kikerestem egy online rádióállomást, és feltekertem a hangot a számítógépemen. Ha apám kémkedik utánam, és ki akarja hallgatni a hívásomat, akkor csak fel kell emelnie valamelyik másik telefont, de a pusztító hangerő mellett legalább annak kicsi az esélye, hogy véletlenül kihallgasson, ha valamiért feljön ellenőrizni engem.

Párszor végigcsináltam, hogy felemelem a telefont, hogy elkezdjek tárcsázni, majd megfutamodom és leteszem, mielőtt beütöttem volna Ethan számát. Nem tudom, lett volna-e bátorságom újra megpróbálni, ha nincs otthon, de szerencsére felvette, mielőtt megint elgyávultam volna.

– Halló – mondta.

A nyelvem a szájpadrólomhoz tapadt, és úgy ültem ott, mint egy idióta, nem szóltam semmit. Hogy tudnék segítséget kérni egy olyan sráctól, aki (1) megölhetett volna azzal, hogy támadást szervezett ellenem és (2) mágiát használt arra, hogy politikai okokból elcsábítson?

– Halló! – ismételte. – Van ott valaki?

De megint csak nem volt túl sok választási lehetőségem. Megköszörültem a torkomat, ami ettől felengedett annyira, hogy beszélhessek.

– Igen. Én vagyok, Dana.

Képzeletben égnek emeltem a tekintetemet. Biztos, hogy felismerte a hangomat, anélkül is, hogy megmondtam volna a nevemet.

Egy fél másodpercig habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Hát, ez aztán a meglepetés – dörmögte alig hallhatóan. Nem is voltam benne biztos, hogy hozzám beszél. – Minden rendben?

– Őőő... igen. Részben. Őőő... – (Jaj, istenem. Lehetnék még ennél is szájalmasabb?) – Nem igazán.

– Bocsánat, buta kérdés volt. Nem hívtál volna, ha minden rendben van. Biztonságos helyen vagy? Érted menjek?

– Jól vagyok – mondtam magabiztosabban. – Apám házában.

– Ó.

– Figyelj, te tudod, mekkora csávában vagyok. Apád elmondta, igaz? – Nem hittem, hogy Alistair ne beszélt volna Ethannek az engem fenyegető Királynőkről, különösen úgy nem, hogy ők már eddig is együtt konspiráltak.

– Igen, elmondta. De egyébként magamtól is erre a következtetésre jutottam. Minél többet gondolkodom azokon a szálkásokon... – a hangja elhalkult, gondolom azért, mert rájött, hogy nem a legbölcsebb ötlet a szálkásokról beszélgetnie velem.

– Az apám azt mondta, Avalonban kell maradnom a saját biztonságom érdekében. Lefogadom, hogy a te apád és Grace néni egyetértenek vele.

– De te nem.

– Gondolom, Kimber elmondta neked, mi történt Finn-nel a találkozásunk utáni napon.

– Igen – szinte hallottam, ahogy összerándul.

– Ha itt maradok, akkor mindkét Királynő üldözni fog, és rengeteg fegyverük van ellenem. Ha elmegyek, a Látó Királynőelégedett lesz, és a Nemlátó csak embereket tud utánam küldeni.

– De nem lesz semmilyen mágikus védelmed sem – emlékeztetett rá.

– De nem is lesz rá szükségem, ha nem lehetnek tünde támadóim.

– Azt hiszem, legalább annyira magamat próbáltam meggyőzni, mint őt. Emlékezetembe idéztem, hogy ha elmenekülünk Avalonból, anya megígérte az elvonókúrát, és az megéri, hogy bármilyen őrült kockázatot bevállaljak.

Ethan sebességet váltott.

– Oké, tegyük fel, hogy elfogadom az érveidet. Tudom, most nem én vagyok a kedvenced, úgyhogy helyesen feltételezem, hogy valamilyen szerepem volna ebben a szökésben? Beharaptam az ajkamat. Már eddig is épp eleget mondtam, hogy bajba sodródjak, ha fecsegne az apjának, de még így is nehezen szántam rá magam arra, hogy megbízzak benne, és elmondjam, mi jár a fejemben.

– Bejövök én neked egyáltalán, vagy az egész dolog színjátzás volt? – kérdeztem a magam számára is váratlanul, anélkül hogy szándékomban állt volna felhozni a témát.

– Persze hogy bejössz! *Kedvellek*. Hogy is tudnálak ne kedvelni? Azt kívánom, bárcsak fele olyan bátor lennék, mint te!

Ez meglepett.

– Miről beszélsz? Az első naptól kezdve egy csődtömeg vagyok. Felhorkant.

– Megmentetted Jason életét, amikor megtámadtak minket. Ha nem lassítod le azt a szálkást, akkor túl későn értem volna oda, hogy megvédjem. Nem beszélve arról, hogy elég bátorságod volt egyesegyedül eljönni Avalonba.

– Az nem bátorság volt, hanem butaság. Nevetett, de a nevetésében volt valami keserűség.

– Tudom, hogy szembe kellett szállnod az anyáddal, hogy ide gyere, és most azt tervezed, hogy szembeszállsz majd az apáddal, és elmegy. Én soha, egyetlenegyszer sem szálltam szembe sikeresen az apámmal. Na, az én olvasatomban ez a bátorság.

– Ha mondod.

– Mondom. Most pedig meséld el, miért hívtál fel. Mit kellene tennem? Végiggondoltam mindannak az összes folyamányát, amit most mondott, és elszorult a torkom.

– Alapvetően arra akarlak megkérni, hogy szállj szembe az apáddal, és segíts kijutni Avalonból.

– Mondd, hogy mire van szükséged, és megteszem, amit tudok. A háta mögött ellenszegülni vele egy kicsit könnyebb, mint szemtől szemben. – Megint hallottam egy csipetnyi keserűséget a hangjában. Reméltem, ez azt

jelenti, hogy lelkiismeret-furdalása van amiatt, amit velem tett.

– Vagyis nem gondolod, hogy teljes örültség elmenni?

– Kockázatos. De itt maradni is kockázatos, amint azt volt alkalmunk látni. Hittem neki. Persze előzőleg is hittem neki és tévedtem, szóval az értékítéletem megkérdőjelezhető. De ő volt az egyetlen reményem, úgyhogy folytattam.

– E pillanatban nem tudnék kijutni Avalonból, mert vagy Grace néninél, vagy apámnál van az útlevelem. Mindegy melyikőjükénél, nem tudom elképzelni, hogy vissza tudnám szerezni. Valahogy szükségem lenne egy célnak megfelelő hamisítványra. Meg lehet ezt csinálni mágiával?

Egy hosszú, feszült pillanatig nem mondott semmit sem. Szinte hallottam, ahogy gondolkodik. Bárcsak tudtam volna, *mingondolkodik!*

– Feltételezem, sejtet – mondta -. hogy ez messze bonyolultabb, mint egy illúzióból álló fal létrehozása.

– Igen, kitaláltam. De lehetséges? Újabb hosszú töprengés.

– Biztosan lehetséges. De azt nem tudom, hogy *én* meg tudom-e csinálni. Jó vagyok, de ez nagyon nagy feladat. Egy útlevélben sok lap van, és mindegyiken rengeteg

részlet. Ráadásul modellként látnom kellene egy amerikai útlevelet, mert fejből nem tudom, hogy néz ki.

– Azt tudok neked szerezni – mondtam. – Az anyám Avalonba jött megkeresni engem, úgyhogy az övét kölcsön tudom kérni. A kérdés csak az, hogy tudsz-e hamisítani egyet?

– Nem tudom.

– De...

– Ezt csak egyetlen módon tudhatom meg, ha megpróbálom megcsinálni. Azt megígérhetem, hogy megteszek mindent, ami tőlem telik, de azt nem, hogy ez működni is fog. Mikor kaphatom meg a mintaútlevelet?

Ez egy kicsit zűrösnek ígérkezett. (No persze, mintha minden más egyszerű lett volna.) A legegyszerűbben úgy lehetett volna eljuttatni Ethanhez anyám útlevelét, ha odaküldöm a szállodába. De odaadná anya az útlevelét egy tündének, akit nem is ismer? Erősen kételkedtem benne.

És ha felhívnám, és megmondanám neki, hogy odamegy?

Húvös borzongás futott végig a gerincemen. Jelenleg azért vagyok csapdában Avalonban, mert Grace lelépett az útlevelemmel. Hajlandó voltam vállalni a kockázatot, hogy Ethan esetleg becsap, de veszélybe sodorhatom-e anyámat is ezzel? Mondhatom-e neki, hogy adja oda az

útlevelét egy olyan fickónak, akinek a megbízhatóságában én sem vagyok biztos? A válasz „nem” volt. Én magam fogom elkérni az útlevelét, és nem fogom szem elől veszíteni, mialatt Ethan megpróbálja lemásolni.

– Ki kell jutnom a házból valahogy, hogy megszerezze -mondtam.

– Nem jó ötlet, Dana!

Visszanyeltem egy csípős választ, és ehelyett inkább száraz gúnnyal válaszoltam:

– Anélkül kéne kijutnom Avalonból, hogy elhagynám az apám házáat? Felsóhajtott.

– Oké. Igaz. De nem hagylak védtelenül kószálni Avalon utcáin. Mondd meg, mikorra tervezed a nagy szökést, és eljövök, hogy találkozzam veled. Nem vagyok olyan erős, mint Finn, de a semminél jobb vagyok.

További szájharapdálás következett. Ha tévedek, és ha Ethan hátba támad, akkor egyenesen Alistair kezére adom magam. Azon gondolkodtam, vajon meggondolná-e magát azzal az egyezséggel kapcsolatban, amit Grace-szel és apámmal kötött, ha az ő őrizetében lennék. De a döntésemet – a kétségeim dacára – már az előtt meghoztam, hogy felemeltem volna a telefont.

– Megvárom, míg apám elalszik. Talán hajnali egy körül? – Az jó, akkor kevesebb ember jár az utcákon.

Kevésbé esélyes, hogy valaki meglát. Várni foglak. Hívj, ha bármi változás van.

– Igen, persze. – Ó, istenem... én tényleg ezt fogom csinálni. Megőrültem? – Akkor éjjel találkozunk.

– Oké, tarts ki. Ha a dolgok jól mennek, akkor kijuttatunk téged Avalonból, még mielőtt a nap felkel holnap.

Ebbe a reményteljes ötletbe kapaszkodva leraktam a telefont, és próbáltam nem gondolni rá, hány dolog tud rettenetesen félresiklani.

Huszonnegyedik fejezet

Az az éjszaka életem leghosszabb éjszakája volt. A kora esti órák éveknél tűntek, aztán miután apám és én „jó éjszakát” kívántunk egymásnak, még jobban lelassultak. Nyolcszor próbáltam felhívni anyámat, hogy bejelentsem az érkezésemet, de sosem vette fel, és én csak reménykedni tudtam benne, hogy nem történt vele semmi. Azt is reméltem, hogy nem azért nem veszi fel, mert túl részeg. Avalonból anélkül is épp elég nehéznek ígérkezett kijutni, hogy még az alkohol is bekavarjon.

Hallottam, ahogy tizenegy felé apa felmegy a lépcsőn a hálósobájába. Utána semmi mást. Úgy döntöttem, nem várok az utolsó pillanatig a lépcsőn lemenéssel. Azt akartam, hogy apámnak jó sok ideje legyen visszaaludni, ha közben véletlenül felébreszteném. Ha utánam jön megnézni, mit csinálok, azt mondom neki, hogy nem tudtam aludni, és lejöttem teát főzni. Mielőtt elindultam, előkotortam a medált a szemetesből. (Apám szerencsére nem alkalmazott olyan bejárónőt, aki mindennap ürítette volna.) Egy hosszú pillanatig csak néztem, majd összekapcsoltam a nyakam körül. Semmit sem akartam a Látó-udvartól, de a medál az apám ajándéka volt. Ha a tervem működik, lehet, hogy soha többé nem látom őt, és azt szerettem volna, ha van tőle valami emlékem.

Apám ajtaja alatt nem láttam fényt, amikor ellopakodtam előtte, és lépcsőnyikorgással sem zavartam. Amikor lejutottam a nappaliba, feszülten hallgatóztam egy kicsit, hogy hallom-e mozgolódni, de a ház néma volt.

Megálltam a sötét nappaliban az elülső ablaknál, és a távolba bámultam. Vagy legalábbis próbáltam. Sűrű köd fedte a hegy lábánál a tájat, és ködpamacsok sodródtak a csendes utcákon is. Nem láttam se a holdat, se a csillagokat, és miközben kifelé néztem, a láthatatlan felhőkből szitáló eső társult a ködhez. Már előre megborzongtam.

Nem akartam a szökési kísérletemet a bőröndöm és a hátizsákom cipelésével veszélyeztetni. Utáltam, hogy mindent itt kell hagynom, különösen a számítógépemet sajnáltam, de az ösztönöm azt súgta, lehet, hogy az életemért kell futnom ma éjjel, és nem engedhettem meg magamnak a további terheket.

Felvettem az egyik vastag gyapjúpulóvert – ezt itt kardigánnak hívják, elég hülye név az én fülemnek –, amit a vásárlós túránkon vettünk. Akkor otthagytam a csomagokat a bolt romjai között, de Kimber összeszedte őket és elküldte. A torkom összeszorult, ahogy őt is felvettem azoknak az embereknek a listájára, akiket talán soha többé nem látok, ha megszököm Avalonból.

Ezért volt – emlékeztettem magamat –, amiért olyan erősen próbáltam nem szerezni közeli barátokat: sokkal jobban fáj elmenni, ha túlságosan kötődsz bárkihez. Mindent bevettem, hogy kiverjem a fejemből a borús gondolatokat, míg Ethan érkezésére vártam. Az utcák hátborzongatóan kihaltak voltak. Csak egy-egy autó húzott el néha, és egyszer láttam egy lovast is, de gyalogosok nem voltak.

Ezért is szúrtam ki Ethant olyan könnyen, bár az árnyékban maradt, és kerülte az utcai lámpákat. A szívverésem felgyorsult, amikor megláttam, de azt mondtam magamnak, hogy csak az idegességtől, szó sincs holmi buta epekedésről.

Az órák szerint még tizenöt perc volt hátra a találkozóig, de semmilyen kényszerítő okot nem láttam a várakozásra most, hogy Ethan is itt volt. Vettem egy mély lélegzetet, hogy bátorságot öntsek magamba, és – azt remélve, hogy nem az emberi történelem legrosszabb döntését hozom meg éppen – óvatosan lelopakodtam a csigalépcsőn a garázsba. Biztos voltam benne, hogy felkapcsolhatnám a fényt, de túl erős volt bennem a késztetés a lapulásra-rejtőzködésre, hogy ezt megtegyem.

A garázs persze tök sötét volt, de apa nem igazán zsúfolta tele tárgyakkal. Kitapintottam a kocsiját, aztán ennek körvonalait követve tapogatóztam el a bejárati

ajtóig, anélkül hogy orra estem volna. A gyakorlómatracok még mindig a földön heverték, várva a következőleckémet Keane-nel; azt a leckét, amire sohasem fog sor kerülni. Keane szemrevaló fickó volt, rossz modorral. Lehet, hogy ma sikerült egy kicsit szerethetőbb embert is meglátnom a barátságtalan külső alatt, de belehabarodni legalább olyan nagy hiba lett volna, mint Ethanbe volt. Csendben, óvatosan egymás után kinyitottam az összes zárat. Emlékeztem, hogy Finn azt mondta, az ajtó kinyitása megtöri apám varázslatát. Reméltem, a varázslatok megtörése nem szólaltat meg valami szirénát.

Összeborzongtam a várakozástól, ahogy kinyitottam a zárat, de semmilyen sziréna nem tépte szét az éj csendjét. Vettem egy mély lélegzetet, és lassan kitártam az ajtót, közben próbálva megnyugtatni reszkető idegeimet. Kiléptem az apám házából, és bezártam az ajtót magam mögött.

- Korán jöttél - mondta Ethan, és alig tudtam megállni, hogy sikoltva fel ne ugorjak. Feléje pördültem, és a számhoz kaptam a kezemet, hogy elfojtsam a meglepődött zihálást. Utoljára, amikor láttam, egy kicsit lejjebb, egy sikátorban álldogált. Azt feltételeztem, hogy ott akar megvárni engem.

Ethan rám vigyorgott, és ettől a gyomrom bukfencezett egy nagyot. Ma este teljesen feketébe öltözött – ami jó választás a sötét utcákon settenkedéshez, gondolom –, és a tarkóján csomóba fogta hosszú haját. Nem igazi Rambo-kinézet, de elég vészjósló ahhoz, hogy babonásan megborzongjak.

– Bocs, hogy megijesztettelek – mondta, bár gyanítottam, hogy okkal tette. Hülyegyerek. Összehúzott szemmel néztem rá:

– Naná, nem elég ijesztő, amit csinálok, úgyhogy remek ötlet gyerekes csínyekkel piszkálni.

Úgy tűnt, most már tényleg sajnálja, de nem kért újra bocsánatot.

– Gyerünk, mozgás. Hová megyünk egyébként?

– A Hiltonba. Bárhol is van az. Felvonta a szemöldökét.

–Jól jönne egy autó. Jó kis gyalogtúra lesz. Remek. Legalább kényelmes a cipőm.

– Felfelé vagy lefelé? – kérdeztem, imádkozva, hogy a jobbik választ halljam.

– Lefelé.

– Huh. – Próbáltam meggyőzni magamat, hogy ez jó jel, azt jelenti, hogy a sors velem van. – Mutasd az utat.

A szitálás, amit már apa ablakából is láttam, csendes esővé erősödött, ahogy elindultunk. Persze nem hoztam

esernyőt, és Ethannél sem volt. A gyapjúpulóver egyelőre szárazon tartotta a bőrömet, de még így is fáztam. Ökölbe szorítottam a kezemet, és visszahúztam a pulóver ujjába, hogy melegen tartsam.

– Ha ez a nyár – mormogtam –, akkor nagyon utálnám a teleiteket. Megdöbbenésemre Ethan a vállamra tette a kezét, és magához húzott, hogy melegítsen. Tudtam, hogy nem kellene hagynom, hogy megérintsen, hogy ez hiba mindazok után, amit róla megtudtam. Már a nyelvem hegyén volt, hogy megmondjam, vegye le a kezét rólam. De olyan jó meleg volt. Ráadásul a gesztusban semmiféle unszolást nem éreztem. Még csak rám sem nézett, csak mentünk, és a karja olyan természetesen fogta át a vállamat, mintha eszébe sem jutna, hogy tiltakozhatok.

Ha minden jól megy, akkor holnapra kint leszek Avalonból, és soha nem találkozom vele megint. Akkor meg mit számít, ha zavaros jeleket sugárzok felé? Mit számít, ha úgy viselkedem, mintha megbocsátottam volna neki, holott nem? A melege távol tartja a hűvösséget, és érdemes kihasználnom ezt az előnyt, amíg van rá esélyem. Úgyhogy én is a derekára tettem a kezemet, mert ez megkönnyítette a járást, és egyikünk se mondott semmit ezzel kapcsolatban.

Csak a jegyzőkönyv kedvéért: Avalonban sétálni szívás. Legalábbis akkor szívás, ha a hegy oldalán akarsz fel- vagy lejutni, mert az út körbe-körbe halad, ami azt jelenti, hogy ha a célod csak száz méterre van is a kiindulóponttól, akkor is meg kell tenni a hegyet körbefutó utat ahhoz, hogy odajuss. Néha volt egy-egy lépcső, amely lehetővé tette, hogy az út egyik szintjéről lejussunk egy másik szintre, de az én ízlésemhez képest túlságosan is ritkán. A térdem és a bokám azt súgta, hogy hosszú ideig lefelé menni nem sokkal könnyebb, mint felfelé. Csak éppen más fájdalmakat okoz. Ráadásul az egyenletes eső átáztatta a cipőmet és a zoknimat, úgyhogy a lábam kezdett megfagyni.

A Hilton a hegy legalján volt, a Déli Kaputól látótávolságban. Oda nem illően modernnek látszott a környező díszes kő- és téглаépületek között. Még egy többszintes parkolóház is volt az egyik oldalán. Ethan és én rendesen összesározódtunk mostanra, és én legalábbis nagyon kimerültem.

Nem volt szívem azt mondani neki, hogy várjon odakint az esőben, de anyám szobájába sem akartam felvinni.

– Anya mostanra meglehetősen gyanakvó a tündékkal – mondtam neki. – Mára már valószínűleg elég dráma jutott neki. Nem akarom, hogy hisztériás rohamot

kapjon tőled. Láttam rajta, hogy nem tetszik neki az ötlet – szerintem attól tartott, hogy megpróbálom otthagyni –, de mivel nem voltam hajlandó beszállni vele a liftbe, végül feladta, és beleegyezett, hogy az előcsarnokban fog megvárni.

– Ha nem vagy itt tizenöt perc múlva, akkor felmegyek érted – mondta.

– Oké – egyeztem bele, csak hogy lent tartsam. Elég nehéz lenne utánam jönnie úgy, hogy nem tudja, hányas szobában lakik az anyám, de mindegy.

Nem lepődtem meg, amikor az anyám nem nyitott ajtót azonnal. Először is az éjszaka közepe volt. Másodszor is nem vette fel a telefonjaimat, akkor miért feltételezném, hogy ajtót nyit? Egy kicsit hangosabban kopogtam az ajtón, remélve, hogy nem ébresztenek fel senki mást a folyosón.

– Anya? – mondtam nem kiabálva, de remélhetőleg elég hangosan ahhoz, hogy meghalljon. Ha kiütötte magát, akkor komoly feladat lesz felébreszteni.

Még mindig semmi, bár mintha hallottam volna valami mozgolódást. Újra kopogtam, és most biztos voltam benne, hogy mozgást hallok.

– Anya! Én vagyok! – mintha nem tudta volna. Ki más szólítaná anyának? Mormogott valami összefüggéstelen. Felsőhajtottam megkönnyebbülésemben, hogy ébren

van, és hogy a rosszfiúk nem jöttek érte. Még egyszer kopogtam, hogy biztos legyek benne, nem gondolja azt, hogy álmodik, és nem hanyatlik vissza aludni. Mondott még valamit – talán azt, hogy Jövök!” –, aztán hallottam az ajtóhoz közeledő lépéseket.

Hirtelen a bőröm bizseregni kezdett, és a pólóm nyaka alá dugott medál felforrósodott. Abban a pillanatban rájöttem, hogy ez mit jelent, amikor anya ajtót nyitott, de akkor már túl késő volt. Valaki hátulról nekem rohant, átlökött az ajtón, be, anyám szobájába. Nekiütköztem anyának, és mind a ketten a földre zuhantunk. Mire lehempereedtem róla és lábra álltam, valaki bezárta az ajtót, és felkapcsolta a villanyt.

Félelem markolt a gyomromba, ahogy visszafordultam, hogy megnézzem, ki volt a lesben álló. Grace néni ácsorgott az ajtóban, és rendkívül büszkének látszott magára. Mellette egy testetlen kar lebegett a levegőben, és fegyvert szegezett az anyámra. A padlón a kar alatt – ahol egy ember lábának kellett volna lennie – egy pár cipő látszott. Eltátottam a számat. Grace nevetett, és kinyúlt a látszólag üres levegőbe. Egy pillanattal később a kar és a cipők egy meglehetősen kicsi, emberi kinézetű fickóhoz csatlakoztak, aki kapucnis fekete köpenyt viselt. Ugyanolyat, mint Grace néni.

– A köpenyek csak akkor működnek, ha a kapucni is fent van – magyarázta, mintha baráti beszélgetést folytatnánk. – És csak azt rejtik el, ami a szövet mögött van, úgyhogy ha valaki teljesen láthatatlanná akar válni, be kell húznia a végtagjait. Egy kisebb vagyonba kerültek nekem, de megérték az árukat.

Nem tudtam semmi okos vagy szellemes választ kitalálni, úgyhogy csak álltam ott és a fegyverre bámultam, remélve, hogy Grace barátjának nem csiklandós az ujja. Nagyot nyeltem, és azt kívántam, bárcsak hagytam volna, hogy Ethan is feljöjjön velem. Aztán persze eszembe jutott, hogy valószínűleg Ethan sem tudna elbánni Grace-szel, és *biztosan* nem tudna elbánni egy pisztollyal.

– Mit akar? – kérdeztem, és meglepődve hallottam, hogy majdnem higgadtnak tűnök. A pulzusom száguldott, és izzadtam, aminek semmi köze nem volt a hőmérséklethez. Méltóságteljesen felhúzta a szemöldökét.

– Nem tudod, kedvesem?

– A saját házi tündejáróját akarja. Hát, mondjuk úgy, hogy a módszer, amit a megnyerésemre kitalált, nem igazán hoz tűzbe. – Huh, ez egész tökösen hangzott. Most pedig ha a kezem is befejezné a remegést, Grace néni

akár el is hihetné, hogy olyan bátor vagyok, mint amilyennek tűnök.

Vérfagyasztó pillantást vetett rám.

– Úgy látom, az anyád nem tanított meg viselkedni.

Összefontam a karomat – sokkal inkább azért, hogy elrejtsem a reszkető kezemet, mint daczból –, és visszavágtam:

– Én meg úgy látom, hogy ezzel nem vagyok egyedül. Vagy a saját unokahúga elrablását udvarias dolognak tartja?

Olyan gyorsan mozdult, hogy akkor sem tudtam volna megállítani, ha próbálom. A keze felém lendült, és akkora pofont kaptam, hogy csengeni kezdett a fülem. Levegő után kaptam, és könnyek tolokodtak a szemembe. Úgy éreztem, mintha egy kamion rohant volna az arcomba. Amennyire csak tudtam, visszanyeltem a könnyeimet, összeszorítottam a fogamat, és magamra parancsoltam, hogy ne kezdjek zokogni egyetlen kis pofon miatt. Arra gondoltam, milyen fájdalmat kellett Finn-nek elviselnie a Lovagokkal való összecsapás során. Ha ő kibírta panasz nélkül, akkor én is képes vagyok nem megadni Grace-nek azt az elégtételt, hogy sírni lát.

– Ezt már az első pillanatban meg akartam tenni, amint kinyitottad a szádat – vicsorogta. – És boldogan

megteszem újra, ha megint beszólsz.

Sikerült visszafojtanom a könnyeimet, és a kezemet sem emeltem fájó, égő arcomhoz. De nem akartam megismételni a mutatványt, úgyhogy csendben maradtam.

– Kirk – mondta Grace néni a bérencének, anyám felé intve, aki még csak most kezdett feltápáskodni.

– Hagyja békén! – kiáltottam rá, ahogy fölé hajolt, de nem figyelt rám, és mivel pisztoly volt a kezében, nem mertem mozdulni, hogy megállítsam. Keane összes trükkös mozdulata haszontalan, ha az ellenségnél fegyver van – és van egy túsza.

Kirk megragadta anyámat, és az ágyra taszította. Ő nyögött valami olyasmit, hogy „mi?”, de még nem tért igazán magához. Kirk az övébe dugta a pisztolyát, és a hasára fordította anyámat, majd összekötötte a kezét a hátán. Amikor végzett, megint előhúzta a stukkert, és a fejéhez tartotta a csövet.

– Most pedig sétálni fogunk, kedvesem – mondta Grace néni, és megragadta a karomat. – Viselkedj jól, és anyádnak nem esik bántódása.

A másik kezével előhúzott egy mobiltelefont a törzsén keresztül átvett tarisznyából, és fél kézzel tárcsázott.

– Cathy Hathaway szobáját kapcsolja, legyen szíves – mondta udvariasan, amikor valaki felvette.

A szobában lévő készülék megcsörrent, Kirk felvette, és a kagylót az éjjeliszekrényre rakta.

– Jól hallasz? – kérdezte Grace, és mind hallottuk a hangját a készülékből. – Tökéletes! Az ajtó felé taszigált, a mobilját lóbálva.

– Ha kiadom a parancsot, vagy ha ez a kapcsolat megszakad, Kirk fejbe lövi anyádat. Ne legyenek illúzióid ezzel kapcsolatban, ő profi, és azt teszi, amire utasítják. Úgyhogy mindig pontosan azt fogod tenni, amit mondok neked. Érted?

Anyámra néztem, ahogy ott feküdt összekötözve, arccal az ágyon, fegyvercsővel a halántékánál. Teljesen kiszolgáltatott volt, és most még az alkoholt sem hibáztathattam. Ha színjózán lett volna, akkor is ugyanekkora pácban lenne. És akkor is az én hibám volna.

– Értem – mondtam Grace-nek összeszorított fogakkal, mert úgy gondoltam, hogy egy néma bólintás nem elégítené ki. Volt valami szinte örült ragyogás a szemében. Azon gondolkodtam, hogy vajon bizonyíthatóan bolond, vagy csak a hatalom ment az agyára. Bárhogy is volt, a vért is megfagyasztotta az ereimben.

Egy utolsó pillantást vetve anyára, kinyitottam az ajtót, és kiléptem a folyosóra. Bármit is akart Grace, tudtam,

hogy meg kell tennem. Reménykedtem, de csak fohászkodni tudtam érte, hogy engedje el anyámat.

De miért engedné? – suttogta egy ördögi hang a fülemben. *Ha egyszer eljuttatott oda, ahová akart, miért ne iktatná ki a tanút?* Azt gondoltam, hogy Grace néni elég őrült – vagy gonosz – volt ahhoz, hogy ezt megtegye. Hogyan tudnám ebben megakadályozni? Eszeveszetten gondolkodtam, miközben a liftet vártuk. Egyikünk sem szólt egy szót sem. Még csak rá se mertem nézni, nemhogy hozzászólni.

A legrosszabb az volt, hogy Ethan az előcsarnokban várt rám. Reménykedhettem volna, hogy eljátssza a fénylő páncélú lovagot, de nem tudhatta, hogy anyám veszélyben van. Ha bármi hősiességgel próbálkozna azért, hogy megmentse Grace-től, akkor jó eséllyel anyám halálát okozná.

Reszkettem, és biztosan halottfehér voltam, amikor kiléptünk a liftből az előcsarnokba. De ahogy lopva körülnéztem Ethan után – remélve, hogy esetleg figyelmeztethetem, hogy maradjon távol –, nem láttam őt.

Nem is tudom, mit éreztem. Ez az egyik oldalról azt jelentette, hogy semmi olyan hősiesség nem várható, ami az anyám meggyilkolásához vezetne. Másrészt viszont... semmi nem menthet meg Grace nénitől.

Az ajtónálló zavart pillantást vetett rám, amikor elhagytuk a szállodát. Biztos vagyok benne, hogy emlékezett rá, amikor beengedett minket Ethannel, és talán azt gondolta, furcsa, hogy mással távozom (és halálosan rémültnek látszom), de Grace néni vetett rá egy pillantást, és hirtelen elvesztette az érdeklődését irántunk. A medál nem melegedett, úgyhogy valószínűleg pusztán megfélemlítésről volt szó.

– Jobbra – parancsolta Grace, és én engedelmeskedtem.

– Hová megyünk? – szedtem össze végül a bátorságomat a kérdéshez. Grace ravasz módon rám mosolygott:

– Tündeföldre.

Úgy meglepődtem és olyan rémült voltam, hogy megálltam.

– Maga viccel velem!

Lenézett rám azzal a jeges kék szemével.

– Úgy nézek ki, mint aki viccel? Most pedig gyerünk, vagy megmondom Kirknek, hogy játsszon el egy kicsit az anyáddal a füled hallatára.

Hirtelen minden összefolyt előttem, és egy pillanatig attól tartottam, elájulok. Kényszerítettem magam, hogy

ne gondoljak arra, amivel Grace az imént fenyegetőzött, csak rakjam az egyik lábamat a másik elé.

– Miért megyünk Tündeföldre? – kérdeztem elfúló suttogással, bár már kezdtem sejteni. Egy szörnyű, borzasztó, hihetetlen gondolat vert tanyát a fejemben.

– Seamus elmondta nekünk, Alistairnek és nekem, mi történt a Lovagoddal. Alistair pedig elmondta nekem, mi történt a szálkásokkal. Mindketten bolondok, és úgy gondolják, hogy biztonságban tarthatunk téged, és végül majd kihasználhatjuk az erődet a saját céljaink érdekében. – Megrázta a fejét, és csettintett a nyelvével.

– Mintha mi hárman együtt visszarettenhetnénk Tündefölde két Királynőjét.

Lelassítottam kicsit, próbálva késleltetni az elkerülhetetlent, de Grace egy kis lökéssel sietségre bírta.

– Ha a Királynők holtan szeretnének téged látni, akkor meg fogsz halni – mondta. – Tündejárók nem születnek mindennap, és szégyen volna nem kihasználni a te különleges hatalmadat, még amíg az élők sorában vagy.

Mostanra biztos voltam benne, tudom, hová akar kilyukadni, bármilyen lehetetlennek hangzott. De ahhoz, hogy elhiggyem, az kellett, hogy kimondja, úgyhogy tovább faggatóztam.

– De miért megyünk Tündeföldre?

Bizonytalanul tartva a telefont a fél kezében, Grace benyúlt a tarisznyájába, és kinyitotta, épp csak annyira, hogy megmutassa az elrejtett pisztolyt. Abszolút semmit nem tudtam a fegyverekről, de gonosz darabnak tűnt. Akkora volt, hogy még abban a nagy táskában is alig fért el.

– A tündéket nehéz megölni. Különösen Tündeföldén, ahol nem létezik hideg vas. Igen, olyan örült volt, ahogy gondoltam.

– Ez a kis gyönyörűség – ütögette meg a tarisznyát – nem működne Tündeföldén, pedig nem hideg vas. De ha egy tündejáró kezében van, vagy olyasvalakiében, aki egy tündejáró auráján belül tartózkodik, akkor el fog sülni. És még a tünde Királynőket is megöli egy halálos golyó a fejükbe.

– Merényletet akarsz elkövetni valamelyik Királynő ellen -mondtam, és csak félig volt kérdés.

– Lehet, hogy mindkettő ellen – tűnődött el. – Megvan a hatalmam hozzá, hogy megtartsam Titanilla trónját, ha sikerül megszereznem. Lehet, hogy az első hivatalos tevékenységem Látó Királynőként Mab kiiktatása lenne. Nem vagyok elég arrogáns ahhoz, hogy mindkét trónt elfoglaltam, de bárki is öröklő Mab halálával a Nemlátó-trónt, az sokkal kevésbé lesz erős, és könnyebben kezelhető lesz majd. – Gonosz mosolyt villantott rám. –

És veled az oldalamon senki sem mer majd fenyegetni engem. Én leszek a Királynő, örökre!

Dehogyan, egyáltalán nem volt arrogáns. Őszintén nem tudtam, mikor lenne a világ jobb hely, ha sikerül, amit kitalált, vagy ha elbukik. Én csak azt tudtam, lassan kifutok az időből, hogy előálljak egy ragyogó menekülési tervvel, mivel már csak száz méter választott el minket attól, hogy felmenjünk a hídra, és keresztezzük a Déli Kapu előtti várarkot.

Huszonötödik fejezet

Az eső kitartóan esett, ahogy reménytelenül vánszorogtam a Tündeföldre vivő híd felé. Grace úgy fel volt dobva, hogy halkan dudorászott. Továbbra is igyekeztem kitalálni, hogyan szökhetnék meg, anélkül, hogy anyámat megöljék, de még őrült ötletek se jutottak az eszembe, nemhogy ép eszűek.

Mivel az egyetlen késleltetési taktika, amit ki tudtam gondolni, a beszéd volt, úgy döntöttem, hogy tovább kérdezek.

– Apám azt mondta, hogy szerintem maga nem akar visszamenni Tündeföldre – mondtam vacogó fogakkal.

– Nem?

– Aha... valami Lachlannel kapcsolatos dolog miatt. – A lesütött szempilláim alól figyeltem, de semmilyen reakciót nem mutatott Lachlan nevére.

– Az összes nagyzási hóbortja dacára attól tartok, hogy a testvéremnek nincs sok képzelőereje – mondta Grace néni. – Ha úgy mennék Tündeföldre és fognám pártját Lachlannek, ahogy a dolgok most állnak, akkor... – rosszalló arcot vágott – azt hiszem, az „elkerülnének” szó túl enyhe a reakciók leírásához, de nem jut jobb eszembe. Seamus azonban elfelejti, hogy ha

visszamegyek, ott leszel velem. Én leszek a Királynő, és te, kedvesem, elég fenyegetést fogsz jelenteni a többi Sidhe számára, hogy ne merjenek engem másképp kezelni, csak a legnagyobb tisztelettel.

– Maga mellett akar tartani minden pillanatban, pórázon, mint egy kutyát, ha úgy érezné, le akar lőni valakit?

Mosolygott azzal a megszállott mosolyával, a szemében pedig valami torz humor csillogott.

– Erre ugyan eddig még nem gondoltam, de a póráz nagyszerűötlet. Azon a hosszú fehér nyakadon gyönyörűen festene egy ékköves nyakörv.

Befogtam a számat, mert nem akartam hallani, mi mindent tervez még velem. Mostanra elértük a hidat, és az utolsó reményeim is elszálltak, ahogy átkeltünk rajta a kapuházhoz. Grace az épület jobb oldalán, oldalt egy ajtóra mutatott. Az ajtó fölött halvány fény izzott, megvilágítva egy olyan nyelven írt feliratot, amit nem ismertem.

– Látod azt az ajtót? – kérdezte, de ez szónoki kérdés volt, mert nem várta meg a válaszat.

– Közvetlenül Tündeföldre visz minket, anélkül hogy holmi idegesítő emberi vámhatóság zaklatna. Egyszerű, csodás és szellemes! Avalonban van egy hosszú folyosó, ami közvetlenül a határhoz visz. A határ halandó

oldalán semmi nincs, csak egy vasbeton fal, úgyhogy a halandók számára ez zsákutca. De Tündeföldén nincs akadály, mi egyenesen átsétálhatunk. A folyosón határőrök őrködnek, de te persze rendesen fogsz viselkedni, és nem csinálsz semmilyen jelenetet.

Igen, tudtam, hogy rendesen fogok viselkedni. Még ha Grace néni nem is tartaná túszként anyámat, akkor sem mernék a határőrökhöz fordulni segítségért. Végül is ő a kapitányuk. Nem, úgy nézett ki, semmi sem akadályozhatja meg, hogy átsurranjon velem Tündeföldre. Már csak annyiban reménykedhettem, hogy odaát talán melegebb van, mert a ruháim teljesen átnedvesedtek, és bár szorosan magam köré szorítottam a karomat, a fogam percről percre jobban vacogott.

A parkoló, amire még az érkezésem napjáról emlékeztem, most éjszaka majdnem teljesen üres volt. Három autó állt egymáshoz közel a superbiztonságos hivatalos bejárat mellett. Kicsit arrébb, a Tündeföldre vezető ajtó közelében, egy kiégett lámpa alatt még egy autó, egy nehezen besorolható szedán parkolt.

Amint megérkeztünk a parkolóba, úgy tűnt, Grace először veszi észre az autót. A léptei lelassultak. A szabad kezével megragadta a karomat, és magához rántott. A bőrömet megint mágia bizsergette.

Először nem is láttam, mitől riadt meg, de néhány pillanattal később egy ember sétált elő az árnyékból.

Magas volt, és nagyon vékony, szinte törékeny. Úgy festett, mintha az ágyból kelt volna ki: hosszú szőke haja kócos fonatba fogva, a ruhája gyűrött és nem egymáshoz illő. Még a parkoló gyér fényében is láttam, hogy az inge sötétkék és a nadrágja fekete, mintha sötétben kapkodta volna magára.

Amíg nem lépett be a fénybe, azt hittem, teljesen ismeretlen, de aztán megláttam a szemét. Tündemetszésű volt persze, de szokatlan, szinte foszforeszkáló kékeszöld. Pont, mint Ethané és Kimberé. Grace szóban is megerősítette a gyanúmat, de azzal is, ahogy visszahőkölt, magával húzva engem.

– Miért... Alistair, milyen kellemes meglepetés! – mondta.

A férfi megdörzsölte az arcát, kimerültnek tűnt. Én szinte meglepődtem azon, hogy Grace nem ugrik rögtön neki. Az biztos, hogy nem nézett ki nagyon fenyegetően. De én tudtam, hogy a látszat csalhat, különösen itt.

– A kellemes nem az a kifejezés, amit én használnék. – Legalább olyan fáradtnak hangzott, mint ahogy kinézett. Tett egy lépést felénk, és Grace tovább hátrált. Lehet, hogy Alistair képes lehet visszakergetni minket a hídon, vissza Avalon... izé... „biztonságába”?

– Ne nehezítsd meg – mondta Grace. Alistair megrázta a fejét.

– Attól tartok, nem engedhetem, hogy Tündeföldre vidd a lányt.

– Miért nem? – kérdezte, és valóban tanácstalannak tűnt. Alistair röviden felnevetett.

–Túl késő van a játszadozáshoz. Ha megpróbálsz átjutni rajtam, meg *foglak* állítani. Grace... bosszúsnak tűnt. A keze szorosabbra zárult a karomon, annyira, hogy felszisszentem a fájdalomtól. Nem lazított a szorításán.

– Esetleg meg szeretnéd győzni Alistairt, hogy lépjen félre, kedvesem? – javasolta, a telefont lóbálva.

A torkom összeszorult a félelemtől, és esdekelve néztem Alistairre.

– Kérem – könyörögtem neki a legtiszteletteljesebb hangomon – elkapta az anyámat. Otthagyta egy barátját, hogy megölje anyát, ha ön megpróbál minket megállítani. Alig tudtam elhinni, hogy tényleg azért könyörgök valakinek: hagyja Grace-nek, hogy elraboljon, és Tündeföldre szöktessen. Nem voltak azonban kétségeim: a nagynéném elég gonosz ahhoz, hogy megölje az anyámat, ha a nagy terv csődöt mond.

Alistair valahová a vállam mögé nézett, majd vissza rám, olyan gyorsan, hogy ha nem figyelem olyan

mereven, észre sem vettem volna. Azt hiszem, véletlen figyelemelterelődés volt részéről, nem jelzés, hogy forduljak hátra, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Ott volt Ethan, három méterrel mögöttünk, mi pedig csapdába estünk közte és az apja között. Megértettem, hogy került oda Alistair, „véletlenül” ránk várva. Ethan bizonyára látta Grace nénit bemenni a szállodába, vagy legalábbis látta velem távozni, és erősítést hívott. De sem ő, sem Alistair nem tehetnek semmit anyám védelmére.

– Nagyon sajnálom – mondta Alistair nekem – nem szívesen sodrom veszélybe az anyját, de nem engedhetem, hogy Grace Tündeföldre vigye magát.

– Miért nem? – kérdezte Grace. – Miért érdekel ez téged? Neked Tündefölde sosem volt az otthonod. Te senkinek sem tartozol ott hűséggel, még a saját Királynődnak sem. Miért áldozod fel a kislány anyját azért, hogy megállíts, mikor egyáltalán nem érdekel, mi történik Tündeföldén?

A medál betegesen ismerős módon felmelegedett. Nem tudom megmagyarázni, miért, de úgy éreztem, hogy a mágikus elektromosság (vagy bárhogy is hívjuk) forrása Grace, nem Ethan vagy Alistair. De lehet, hogy csak azért éreztem így, mert ő volt hozzám legközelebb. A szája mosolyra húzódott, én meg arra gondoltam, hogy ez semmi jót nem jelent.

– Valamit varázsol! – kiáltottam, mert biztos voltam benne, bármit is csinál, az nem lesz kellemes.

Inkább éreztem, mint láttam, ahogy a mágia megduzzad körülöttünk, és Alistair felé robbanva kitör. De azt hiszem, a kiáltásom épp időben figyelmeztette őt, mert oldalra vetődött. A fülem pattant egyet a nyomásváltozástól, és Alistair kocsija, ami pont mögötte állt a tűzvonalban... berobbant. Csak így tudom leírni, ami történt. Úgy nézett ki, mintha egyszerre két oldalról két kamion rohant volna bele. Gondolni sem akartam rá, hogy nézne ki Alistair, ha a varázslat őt találja el.

Grace olyan haragosan nézett le rám, hogy a dühének halálra kellett volna sújtania. Biztos voltam benne, hogy újra lecsap, ezúttal rám. Ehelyett valami sokkal-sokkal szörnyűbbet csinált.

– Ölje meg – üvöltötte a telefonba.

– Ne! – sikoltottam, de Grace vicsorogva lecsukta a telefont, és áthajította a híd korlátján, bele az árok lent hömpölygő vizébe.

A szemem sarkából láttam, hogy Alistair felkel, lerázva magáról a közeli, pusztító csapás hatását, de én csak arra tudtam gondolni, hogy Grace kiadta a halálos parancsot. Meg sem *próbáltam* megállítani a könnyeimet.

– Ez nem volt a legbölcsebb lépés – hallottam Alistairt, a hangja hűvös és nyugodt volt. Meg akartam ölni azért,

hogy ilyen nyugodt, amikor az anyámat épp most ölték meg amiatt, hogy nem hagyott minket futni. – Még te sem bújhatsz ki egy gyilkosság vádja alól – folytatta –, főleg nem három tanúval szemben.

– Alábecsülsz, Alistair. Pont úgy, mint a testvérem.

E percben annyira maga alá temetett a fájdalom és a rémület, hogy tényleg nem érdekelt, milyen rejtett kártyái lehetnek még. Legalábbis amíg rá nem jöttem.

A tündék, még az olyan vékony, karcsú nők is, mint Grace, sokkal erősebbek a halandóknál. Grace számára sem okozott gondot, hogy megragadjon, felemeljen, és áthajítson a korláton a telefonja után.

Úgy megijedtem, hogy sikoltani sem tudtam, bár mind Alistair, mind Ethan felkiáltott. Hadonászva estem, próbáltam kontrollálni a zuhanásomat, de mégis háttal értem a vízbe. Próbáltam karral lecsapva tompítani a becsapódás erejét, ahogy Keane mutatta, de nem sokat segített.

A hídról a várárokba nem tartott rémisztően sokáig a zuhanás – legalábbis nem annyira, hogy halálos lehessen –, de nem volt kicsi sem. A víz úgy hátba vágott, mintha betonra zuhantam volna, kiszorítva a tüdőmből az összes levegőt, és átmenetileg teljesen elkábítva. Ez a pillanat elég sokáig tartott ahhoz, hogy a sötét, sáros víz összezáruljon a fejem fölött, és magába szívjon.

Huszonhatodik fejezet

Nem vagyok a világ legjobb úszója, de kutyaúszásban nagyjából ott vagyok a legjobbak között. Az első kábult, levegőtlen pillanat után evickélni és rugdosni kezdtem, hogy a felszínre jussak. Rémült voltam, de nem kifejezetten estem pánikba. Még nem. Az csak majd ezután jött. Az összes kapálódzás kevés volt ahhoz, hogy a felszínre bukkanjak. A nehéz gyapjúpulóver tíztonnásnak rémlett, és éreztem, hogy a gyalogláshoz egyébként remek cipőmben a lábammal sem tudok túl sok vizet felkavarni. Égő tüdővel lerugdostam a cipőt, és onnan kezdve tényleg sokkal hatékonyabbak lettek a lábtempóim.

Még néhány rúgással talán el is értem volna a felszínt, és akkor rendben lettem volna, de egyszer csak éreztem, hogy a lábam beleütközik valamibe. Valami lágy és puha dologba, valami hússzerűbe. Beleakadtam, és az a valami a lábam köré tekeredett, és visszatartott. Elég könnyen leráztam magamról, de annak a rémülete, hogy valami megfogott a víz alatt, az egyre kritikusabb oxigénhiánnyal párosulva, oda vezetett, hogy megpróbáltam levegőt venni, és ettől persze víz került a tüdőmbe. Na és *ekkor* kezdtem pánikolni.

Ki kellett volna köhögnöm a vizet a tüdőmből, de levegő nélkül nem lehet köhögni. A számra raktam a tenyeremet és befogtam az orromat, nehogy megint megpróbáljak ösztönösen levegőt venni, de a köhögő reflex elhatalmasodott rajtam, holott az agyam egy része tudta, hogy ha megpróbálok lélegezni, meg fogok halni.

De a készítés túl erős volt, és én elvettem a kezemet az arcomról, hogy újabb adag vizet szippantsak be.

Alig érzékeltem, hogy kezek ragadják meg a karomat, túlságosan pánikban voltam ahhoz, hogy megkönnyebbülést érezzek, vagy segíteni próbáljak esetleges megmentőmnek. Félig meg voltam róla győződve egyébként is, hogy ez valami halál előtti delírium. De a kezek erősen tartottak, és egy pillanattal később kibukkantam a víz felszínére, a csodás, életadó levegőre. Sajnos túl sok vizet szívtam addigra be a tüdőmbe, így bármilyen szívfájdítóan közel volt is a levegő, nem tudtam lélegezni.

A karomat tartó kezek elengedtek, a derekam köré fonódtak, és kegyetlenül megszorítottak, össze és felfelé. Nagyon fájt, de az orromon és a számon víz spriccelt kifelé. Pfuj, milyen gusztustalan!

Képessé váltam a levegővételre, de aztán elkapott a köhögés. Még több víz távozott a tüdőmből, a torkom vadul égett. Most már egy kis lélegzethez jutottam,

úgyhogy majdnem képes voltam sikoltozni, amikor valami megint a bokám köré csavarodott.

– A fenébe! – kiáltotta megmentőm, és én rájöttem, hogy Ethan az. Éreztem, hogy rugdossa, ami elkapott, és a szorítás enyhült is.

– Ki kell szednünk téged a vízből, Dana! – kiáltotta nekem.

Annyira egyetértettem vele!

Még mindig túlságosan köhögtem és fulladoztam az úszáshoz, úgyhogy ő vontatott. A vizet és a könnyeket kipislogva láttam, hogy Ethan a híd alá igyekszik vinni.

Bármilyen is volt a várárokban, újra megragadott, én pedig éreztem Ethan mágiájának hajmeresztő lüktetését, ahogy ellene szegül.

– Rugdoss te is! – parancsolt rám, és én minden tőlem telhetőt megtettem, annak dacára, hogy még mindig levegőért küzdöttem.

Gyötrelmesen lassú, borzalmas úszás volt, amit előadtunk. Érzékeltem a zavaros víz mélyén leselkedő rémet, ami arra várt, hogy a gyengeség jeleit mutassuk. Vagy lehet, hogy csak igyekezett összeszedni magát Ethan mágikus támadása után. Eddigre részben helyreálltak a szellemi képességeim, és láttam, hogy a híd lába felé tartunk, de ez nem töltött el bizakodással. Egy keskeny betonpárkány emelkedett a víz fölé, de elég

magas volt, és tudtam, hogy még ha képes lennék is elérni a tetejét, nem leszek elég erős ahhoz, hogy felhúzódkodjak rá, ki a vízből.

– Már majdnem ott vagyunk – mondta Ethan, és bár valószínűleg biztatni próbált, ő maga is annyira rémültnek hangzott, hogy egyáltalán nem volt megnyugtató.

Néhány újabb őrzöngő rúgás, és nekiütköztünk a betonnak.

– Fel foglak tolni – mondta Ethan, lihegve attól az erőfeszítéstől, hogy kettőnk helyett úszott, ráadásként pedig harcolnia kellett a láthatatlan szörnnyel. – Kapd el a szélét!

Még mindig nem hittem, hogy ezzel előrébb leszek, de nem kezdtem vitatkozni. Ethan újra fogást váltott, és bármilyen más helyzetben tiltakoztam volna az ellen, hová került a keze. De most valahogy mégsem gondoltam, hogy tapizni akarna.

Feltolt a vízből, én pedig magasra emeltem a kezemet. Elértem a peremet, de csípőtől lefelé még mindig a vízben voltam. Ez azt jelentette, hogy ugyan nem kellett a teljes súlyomat megtartanom, de ettől még nem lett elég erőm felhúzni magam. Ha ezt túlélem – gondoltam –, több időt fogok edzőtermekben tölteni felsőtestgyakorlatokkal.

Mellettem Ethan rúgta fel magát a vízből, és mindenféle segítség nélkül elérte a peremet. Hacsak a szörny nem segített neki, ami azért nem tűnt túl valószínűnek.

– Kapaszkodj! – kiáltotta oda, majd könnyedén felhúzta magát, és felnyomta a testét a peremre.

A keze épp összezárult a csuklómon, amikor a rém újra megragadott.

– Ethan! – sikoltottam, vadul rugdalózva.

– Megvagy! – biztosított, és elkezdett felhúzni.

A szörny az eddigi pár alkalommal némi rábeszélésre futni hagyott, de most valószínűleg rájött, hogy a prédája elmenekül, és úgy döntött, mindent bevet. Bármilyen is volt az oka, nem engedett el, amikor Ethan húzni kezdett.

Akaratom ellenére lepillantottam a vízbe, hogy lássam, mi próbál olyan erősen visszahúzni. A víz sötét volt, a híd alatti rész pedig még inkább árnyékban, úgyhogy semmit sem láttam a felszín alatt.

Valami a lábam köré tekeredett, és én ismét sikoltozni kezdtem. Ethan átkozódott, de szilárdan tartotta a csuklómat, mintha ők ketten kötélhúzást játszanának, és én lennék a kötél. Egy szörnyűséges, döglött hal-fehérségű arc emelkedett ki a vízből a lábam mellett. A haja tapadós szürke pókhálóként örvénylett színtelen feje körül, erre-arra tekeredve, pedig – legalábbis

amennyire meg tudom mondani – sem szél, sem vízáramlás nem mozgathatta. A gyomrom felkavarodott, ahogy rájöttem, hogy ez a haj tekeredett a lábam köré. A lény szeme ugyanolyan fehér volt, mint a bőre, ettől az volt az érzésem, hogy vak. De nem lehetett az, mert hosszasan, baljóslatúan bámult Ethanre.

– Enyém! – mondta borzalmas, gurgulázó hangon. Amikor megszólalt, túszerű fogak dupla sorát láttam a szájában.

– Ethan! – nyöszörögtem. Inkább megfulladtam volna, mint hogy ez a lény kapjon el.

– Nem, az enyém! – mondta neki Ethan ádáz, torokhangú vicsorgással, ami alig hangzott emberinek. Persze, hiszen Ethan *nemis* volt ember.

A lény sziszegett, furcsán tapadós haja egyre több csáppal kapaszkodott belém.

Ethan szeme parázslott a sötétben, a szorítása a karomon nem enyhült, bár kezdtem úgy érezni magam, mint akit kínpadra vontak. A vállam szinte sikoltott a fájdalomtól, és attól tartottam, hogy bármelyik pillanatban elkezdhetnek elszakadni az izmaim.

Ethan mondott valamit egy általam nem ismert nyelven. Talán kelta volt, talán valami ismeretlen tündeföldei nyelv. A szavaiban lágy erő lüktetett, ami végigsöpört a testemen a lény irányába.

A szörny megint sziszegett, fogait Ethanre vicsorgatta.

– Nem akarsz az ellenségem vagy házam ellensége lenni -mondta neki Ethan csikorgó fogakkal, és az arckifejezése bárkit - *vagybármit*, aminek van két egymáshoz kocogtatható agysejtje – megrémített volna.

A lény egy utolsó barátságtalan szisszenéssel elengedett, és visszamerült a vízbe. Abban a pillanatban, amint kiszabadultam a szorításából, Ethan felhúzott a peremre.

Huszonhetedik fejezet

A keskeny párkányon térdeltem, és a hátam ívbe feszült az erőlködéstől, ahogy megpróbáltam kiköhögni a tüdőmet – úgy éreztem, egy örökkévalóság óta. Ethan a hátamat ütögette, és megnyugtató szavakat mormolt, de én túl nyomorultul éreztem magam ahhoz, hogy meg lehessen nyugtatni.

A torkom és az orrom környéke égett a tüdőmből visszajövővíztől, a mellem fájt a kínlódástól, és az összes ízületem sajgott az Ethan és a vízi szörny közötti kötélhúzástól. Át voltam ázva, és a csontig hatoló hidegtől az egész testem vadul reszketett.

Amikor a köhögés kicsit csillapodott, Ethan magához húzott, körém fonta a karját, és próbált a lehető legszorosabban magához ölelni, hogy melegítsen. Csak ekkor vettem észre, hogy semmi mást nem visel, csak egy alsónadrágot. Ennek dacára a teste az enyémhez viszonyítva olyan meleg volt, mint egy kályha, úgyhogy összekuporodtam, és szinte belefűrtam magamat.

– Mi volt ez? – kérdeztem reszelős hangon, megborzongva a vízben látott szörnyűséges, gonosz arc emlékéitől.

- Egy vízi boszorkány - válaszolta. - Tündefölde őshonos lakói, és legalábbis névleg a Nemlátó-házhoz tartoznak. Valószínűleg ez az egyetlen oka, hogy le tudtam rázni. Több tucatnyian laknak a várárokbán, és bármit megtámadnak, ami beesik, akár embert vagy tündét is. Ha az árokban csak sima víz lenne, akkor mindenki ki-be járhatna Avalonba, aki csak akar, és a kapuknak semmi értelmük nem volna.

Ismét megborzongtam a több tucat, várárokbán őrzőjáratózó, ingyen ebédre váró rémlény gondolatától. Nem mintha biztos lettem volna benne, hogy a vízi boszorkány meg akart enni, de a felém villogtatott fogai nem sok kérdést hagytak ezzel kapcsolatban. Sírva fakadtam, és most az egyszer nem is szégyelltem a gyengeségemet. Eszembe jutott Grace, amint a halálos parancsot üvölti a telefonba pillanatokkal az előtt, hogy lehajítja a készüléket - majd engem is - a várárokbába.

- Megölte az anyámat - zokogtam Ethan mellkasába. Szorosan átölelt, és ringatott.

- Nem biztos - dünnyögte. - Miután apámat felhívtam, telefonáltam a tiédnek is. Azt mondta, elküldi Finnt, hogy megmentse anyádat. Csak reménykedhetünk abban, hogy idejében érkezett. Bár tudnék neked biztosabbat mondani, de attól tartok, az én telefonom is a víz mélyén hever mostanra.

Szipogtam egy keveset, és megpróbáltam reménykedni. Finn-nek ez a szakmája. Ha valaki képes lehet megmenteni az anyámat Kirktől, akkor ő az. De minden olyan gyorsan történt, bármennyire is igyekeztem késleltetni. Lehetett Finn-nek elég ideje odaérni a szállodába, mielőtt Grace kiadta a gyilkos parancsot?

– Haza akarok menni – mondtam, bár már nem tudtam volna megmondani, hogy hol is van a „haza”.

– Tudom – mondta Ethan. – De mivel az árok célja az, hogy távol tartsa a népeket Avalontól, innen nem tudunk könnyen elszabadulni. Van egy csapóajtó fölöttünk, és az apám nemsokára küld majd valakit, hogy hatástalanítsa az azt lezáró varázslatokat. Akkor majd fel fognak tudni húzni minket valahogy, de egy rövid időre beszorultunk ide.

Annyira fáztam, hogy úgy éreztem, egymillió év alatt sem tudnék többé felmelegedni, és Ethan melegségétől csak még hidegebbnek éreztem magamat. Ő elengedett, és hátracsúszott egészen addig, hogy a hátával a betonoszlopnak támaszkodhasson. Aztán megütögette a combját:

– Gyere, ülj az ölembe! – mondta. – Megpróbállak annyira melegen tartani, amennyire csak lehet.

Végigfutott az agyamon, mi történt utoljára, amikor Ethan ölében találtam magamat, de aztán elvetettem ezt a gondolatot. Még Ethan sem volt elég nagy játékos ahhoz, hogy most be tudjon indítani.

Úgyhogy felmásztam az ölébe, ő pedig körém tekeredett. A karjával körbevett, és az arcom a meztelen mellkasához préselődött, miközben teste melege átszivárgott nedves ruháimon.

– Te egyáltalán nem fázol? – kérdeztem. Éreztem, hogy vállat von.

– Nem igazán. Mi csak akkor érezzük a hideget, ha szélsőséges mértékű. És mint ahogy azt valószínűleg igazolni is tudod, a testhőmérsékletünk egyébként is magasabb, mint az embereké.

Igen, ezt tényleg igazolni tudtam. Minden négyzetcentiméternyi bőrfelületem, ami hozzáért, szinte megperzselődött. Sajnos túl sok négyzetcentiméter maradt ki, úgyhogy folyamatosan reszkettem.

– Megmentetted az életemet – suttogtam a mellének. Az álla a fejem tetejét simogatta.

– Ez a legkevesebb, amit tehettem.

A vízi boszorkányra gondoltam, tejfehér szemére, borotvaéles fogaira, ragadós pókhálójára. Ethan beugrott utánam a vízbe úgy, hogy tudta, több tucat ilyen lény él az árokban. És lehet, hogy mind a Nemlátó-

házhoz tartoznak, de hogy nem puszipajtások, az is biztos. Hazudott nekem. Mágiát használt ellenem. Megrendezett egy támadást, amiben meg is halhattam volna. Végül viszont az életét kockáztatta értem. Hogy lehetne neki nem megbocsátani mindazt a rosszat, amit ellenem elkövetett?

– Akkor most egálban vagyunk, és maradjunk ennyiben -mondtam. Ethan megcsókolta a fejem búbját, de nem válaszolt.

– Honnan tudtad, hogy Grace rontást akar küldeni apámra? – kérdezte. – A figyelmeztetésed megmentette az életét.

Ettől a gondolattól egy icipicit kevésbé éreztem magam nyomorultul. Végre legalább én is csináltam valami hasznosat. És boldog voltam, hogy én is megmenthettem egy életet, még ha magam is megmentésre szorultam.

– Érzem, amikor a mágia felépül – magyaráztam, és észrevettem, hogy Ethan mozdulatlaná merevedik. Megpróbáltam felemelni az arcomat a melléről, hogy ránézzek, de nem hagyta.

– Mi? – kérdezte. – Mit mondtál?

– Megérezted a mágiát – ismételte egy kis idő múltán, és úgy hangzott, mintha nem hinné el.

– Igen. Legalábbis azt gondolom, hogy azt érzem ilyenkor. A medál, amit az apámtól kaptam,

felmelegszik, és a bőröm bizseregni kezd. Elégé biztos vagyok benne, hogy olyankor történik, amikor valaki varázsol a környékemen.

Most Ethan tolt el, így felnézhettem az arcára. Nem mintha túl sokat láttam volna a sötétségben, a híd alatt. De azt láttam, hogy erős érzésekkel küzd.

– El fogom felejteni, hogy feltettem ezt a kérdést – mondta.

– És nagyon határozottan el fogom felejteni a válaszodat. Ha az apád vagy az én apám megkérdezi tőled ugyanezt, akkor mondd azt, hogy hallottad Grace-t motyogni, és rájöttél, mit jelenthet.

– Miért?

– Mert a mágia hagyományosan emberként kezeli a tündejárókat, még akkor is, ha félig tündék. De ha te érezted, hogy felépül, akkor az azt jelenti, hogy rendelkezel valamifajta képességgel, úgyhogy képes vagy magad is megtanulni és használni. Így is erős és félelmetes fegyver vagy. Ha valaki azt gondolná, hogy még varázsolni is tudsz... – Megrázta a fejét. – Túl veszélyes. Akkor nem csak a Királynők akarnának kiiktatni téged.

– De ez csak a medál! – tiltakoztam. – Ha leveszem... – Hátranyúltam a tarkómhoz a kapocsért, de Ethan keze a csuklóm köré zárult.

– Hagyd magadon – mondta. – Nem tudom pontosan, mit csinál, de ha reagál a mágiára, akkor ez egy hatalommal bíró tárgy, és valamikor még jól jöhet. De nem éreznéd a hatását, ha nem lenne természetes tehetséged a mágiához. Ha egy ember akasztaná a nyakába, semmit sem érezne. És ez a beszélgetés nem történt meg. Érthető?

Bár a szemem nyilván akkora volt, mit egy kistányér, bólíntottam. Miért adott volna nekem az apám egy „hatalommal bíró tárgyat”, ha úgy gondolná, hogy el vagyok zárva a mágiától. Vajon rájött valahogy, hogy még egy tündejáróhoz képest is más vagyok? Vagy csak úgy gondolta, hogy mivel a varázslatokhoz nincs közöm, a medál rám nézve ártalmatlan, csak a Látóelkötelezettség szimbóluma? Úgy tűnt, hogy mivel nem kérdezhetem meg tőle, ezt sosem fogom megtudni.

– És te nem fogod elmondani senkinek? – faggattam Ethant. – Az apádnak sem?

– Elmondani nekik? Mit? – kérdezte, és bár próbált száraznak és szellemesnek hangzani, csak idegesnek tűnt.

Huszonnyolcadik fejezet

A várárok vize kinyírta az órámát, és Ethan sem viselte a sajátját, úgyhogy fogalmam sem volt, meddig kuporogtunk a híd alatt. Csak annyit tudtam, hogy sokáig, jóval tovább, mint ahogy jólesett volna. Ez alatt tovább szaporodtak a kínjaim. A bőröm valahogy nem jól viselte a Vízi boszorkány haját, úgyhogy kidudorodó vörös hurkák borították a lábam alsó részét mindenütt, ahol hozzám ért.

A hurkák égtek és csíptek, és mire Alistair elintézte, hogy valaki kinyissa a híd alá vezető csapóajtót, kezdtem érezni, hogy láz perzseli az arcomat. Leengedtek valami hámszerűséget, és felhúztak. Félttem, de annyira borzalmasan éreztem magamat, hogy nem tudtam törődni a félelmemmel. Lehet, hogy mindenki jobban járt volna (engem is beleértve), ha leesem, és összetöröm magam a lenti betonon. De nem estem le.

Alistair és az apám is a hídon várt, és segítettek a mentősöknek kibogozni engem a hámból. Apámra szögeztem a tekintetemet, miközben a többiek a különféle biztonsági szerelvényekkel voltak elfoglalva. Sápadtnak és aggodalmasnak látszott, és türelmetlenül várta, hogy kiszabadítsanak.

- Anya? - kérdeztem tőle félős suttogással, és próbáltam nem újra sírva fakadni. Biztatóan felém bólintott.

- Biztonságban van.

Most már nem is próbáltam visszatartani a könnyeimet. Nem tudtam felállni, úgyhogy amikor az összes csatot és hevedert leszedték rólam, apa felkapott, és elindult velem az autója felé, amelynek vörös csillogását nehezen lehetett nem észrevenni a parkolóban.

- Várj! - kiáltottam, a válla fölött Alistairt figyelve.

A mentőalakulatot nézte, amint ismét leeresztik a hámot, de úgy tűnt, észrevette a pillantásomat, mert felém fordult.

- Grace néni? - kérdeztem. - Mi történt vele?

Alistair eleve vékony ajka gyakorlatilag eltűnt, olyan szorosan préselte össze, és megrázta a fejét. - Átjutott mellettem. - Kényszeredett vidámságot erőltetett az arcára, de a szeme komoly maradt. - Némileg összezavarodtam, amikor behajított a vízbe, attól tartok. Pillantásom a Tündeföldre vezető ajtóra vándorolt, és Alistair halvány bólintással válaszolt, jelezve, hogy Grace arra távozott. Miért is nem tudtam remélni, hogy végleg ott marad? Még azelőtt elvesztettem az eszméletemet, hogy apa a kocsinhoz ért volna velem. Mikor felébredtem,

egy kórházi ágyban találtam magam. Minden fájdalom és sajgás eltűnt, amire emlékeztem, de a fejem vadul lüktetett, és úgy izzadtam, mintha a szobában negyven fok volna. Felnyögtem, és oldalra fordultam.

Finn üldögélt az ágyam melletti látogatói széken – köztem és az ajtó között, természetesen. Feltételeztem, hogy visszatért a testőri szolgálatához, de nagyon jó érzés volt, hogy amikor magamhoz tértem, nem voltam egyedül. Egy magazint olvasott, de amint észrevette, hogy felébredtem, becsukta, és félretette.

A gyomrom sem volt sokkal jobb állapotban, mint a fejem, és egy pillanatig azt hittem, az ágy mellé okádok. De aztán elmúlt a hányinger.

– Miért vagyok kórházban? – kérdeztem Finnt, amint lehámoztam az arcomra tapadt izzadt hajszálakat. – Mi bajom?

– Úgy tűnik, volt némi nézeteltérése egy vízi boszorkánnyal -válaszolta.

– Csak nem?! – Bármi volt is a bajom, nem az amnézia. Azt kívántam, bárcsak kitörölhetném azt az ördögi arcot az agyamból.

Finn szemrehányó pillantást vetett rám, majd mivel nem szólaltam meg, folytatta.

– A vízi boszorkányokkal való hosszabb érintkezés eléggé megviseli az embereket. – Összeráncolta a

szemöldökét. -Igazság szerint a vízi boszorkányokkal való hosszabb érintkezés általában az alany halálához vezet. Nagy szerencséd van.

Nem tudtam megállni, elnevettem magamat.

- Igen, igazi szerencsefia vagyok! - A nevetés köhögő rohammá változott. Felkészültem, hogy a köhögéstől fájni fog a mellem, de csak a fejfájás rosszabbodott. - Mióta vagyok itt? - Teljesen elvesztettem az időérzékeimet. Órák, de akár napok óta is feketek itt.

- Körülbelül négy órája - mondta, és én megkönnyebbültem, hogy nem maradt ki több idő.

- A gyógyítók rendbe hozták a fizikai sérüléseidet.

Ó. Ez megmagyarázta, miért nem éreztem a torkomat, a mellemet meg az ízületeimet.

- De a rosszullétet nem tudják megszüntetni? - találgattam. Finn megrázta a fejét.

- A tündék nem lesznek rosszul, úgyhogy a mágiánk nem alkalmas a betegségek kezelésére, attól tartok.

Egy bizonyos szempontból úgy éreztem, hogy ez jól is van így, különben a világ minden beteg embere Avalont ostromolná. Lefogadom, hogy még ha a tünde gyógyítók képesek lennének is gyógyítani a betegségeket, akkor sem ismernék be. El tudom képzelni, mekkora káoszt okozna, ha mindössze egyetlen városban, egy maréknyi

orvos gyógyítani tudná például a rákot. Pusztán a koncentrációtól már kezdtem kimerülni érezni magamat, de még összeszedtem az erőmet egy kérdésre, mielőtt újra visszaalszom.

– Meddig leszek bent? – kérdeztem, nemcsak azért, mert utáltam kórházban lenni (ahogy minden normális ember), hanem mert még Finn őrizete mellett sem voltam meggyőződve róla, hogy teljes biztonságban vagyok.

– Talán pár napot. A humán orvosok szeretnék egy kicsit megfigyelni, hogy lássák, nem megy-e túlságosan fel a lázad.

Szívből jövő sóhajjal tudomásul vettem a kijelentést, majd oldalra fordultam, és átengedtem magamat az alvásnak.

Következő alkalommal arra ébredtem, hogy valaki óvatosan rázogatja a vállamat.

– Ébresztő, Dana – hallottam Finnt. – Térj magadhoz egy percre.

A fejfájás még mindig ott lüktetett a szemem mögött, és ugyanolyan izzadt és hideg voltam, mint az előző alkalommal. Nem vágytam rá, hogy erre az élményre ébredjek, de valahogy sikerült kinyitnom a szememet.

Finn az ágyam szélén ült, de a figyelmem rögtön az ajtóban tornyosuló hegyre irányult. A Lachlan nevű

hegyre.

Meg kellett volna ijednem tőle. Ő volt Grace néni... barátja? Na nem, el sem tudtam képzelni, hogy ezt a szót használjam rá. De a „szerető” meg annyira durván hangzott. Nem szeretem a „partnere” kifejezést, de úgy döntöttem, hogy ide viszonylag illik. Akárhogy is, meg kellett volna rémülnöm, de nem tettem. Vagy a kórház használt remek nyugtatókat, vagy idejében rájöttem: Finn nem engedte volna be, ha fenyegetést jelentene, úgyhogy egyszerűen nem tudtam a gonosz szerepében elképzelni. Velem tényleg nagyon rendes volt, bár bezárva tartott.

Finn rám mosolygott, de olyan volt, mintha szokatlan lenne az arcizmainak a mosoly, úgy nézett ki, mint akinek fáj.

– Lachlan levált egy időre – mondta Finn. – Azért ébresztettelek fel, hogy megmondjam, biztonságban vagy mellette. Ő nem Lovag, de kevés olyan elmebeteg van, aki kikezdené egy trollal. És az apád biztos benne, hogy nem ad át téged Grace-nek.

Láttam, hogy Lachlannek megrándul az arca.

– Kösz – motyogtam. Vissza akartam aludni. Betegnek lenni szívas.

Finn hivatalosan bólintott felém, ahogy szokott, majd szó nélkül távozott. Lachlan az ágy mellé lépett, és fölém

tornyosult. Szomorúnak látszott. Olyan árnyék volt a szemében, ami azelőtt nem volt ott, a vállát pedig mereven és görcsösen tartotta, mint aki szenved. Akármilyen fáradt voltam, rámosolyogtam.

– Minden rendben, Lachlan – mondtam. – Tudom, hogy magának semmi köze ahhoz, amit Grace néni művelt. – A csontomban éreztem, hogy ez igaz. Mindegy, milyen viszonyban volt Grace-szel, nem ült volna tétlenül, és nézte volna végig, hogy megöl valakit. Sem azt, hogy bedob valakit a várárokba.

A vállában enyhült a feszültség, lehajtotta a fejét.

– Köszönöm – sóhajtott keserűen. – Nem tudom, mi jött rá... – Könyörgőn, komolyan nézett vissza rám: – Tényleg nem ilyen. Őcsak...

Meg tudtam bocsátani Lachlannek, hogy szerette Grace-t, de nem igazán voltam nyitott annak a végighallgatására, hogy milyen mentségeket talál a nagynéném viselkedésére. Azt hiszem, ezt észre is vette, mert nem mondott többet, csak leült arra, amire én mostanra Finn székeként gondoltam.

Ez volt a végszavam ahhoz, hogy ismét elsodródjak az álmok világába, én pedig boldogan megadtam magam.

A nap legnagyobb részében hol elaludtam, hol felébredtem, csak annyi időre térve magamhoz, míg a nővérek megmérték a lázamat, gyógyszert adtak nekem,

vagy rávettek, hogy egyek és igyak. Nem igazán voltam evős-ivós kedvemben, és a kórházi kaja itt is csak kórházi kajának bizonyult, hiába voltunk Avalonban. De azzal fenyegettek, infúzióra kötnek, ha nem eszem és kiszáradok, úgyhogy megtettem, amire képes voltam.

Az egyik ébredésem alkalmával egy hatalmas sárgarózsa csokrot találtam az ágyam melletti asztalon. Kiderült, hogy Ethan beugrott meglátogatni, míg aludtam, és nem ébresztett fel. Ahogy ránéztem a virágokra – derűs, napsütötte színükre –, elmosolyodtam. Érdekes, hogy pont rózsákat választott, még ha nem vöröset, és nem is fehérét. Gyanítottam, hogy rózsát ajándékozni különleges jelentéssel és fontossággal bírhat a tündék körében. Késő délután aztán elkezdtem úgy érezni, hogy már nem bírok tovább aludni, akármilyen borzalmasan éreztem is magamat ébren. Tovább rontotta a helyzetet, hogy tudtam, nincs messze a vacsora jelentette csapás, mert a kórházak mindig szeretik korán megetetni az embereket. Legalábbis az amerikai kórházakban, ahová anyám néha részeg „balesetek” után bekerült.

Még mindig Lachlan volt az ügyeletes, de egyikünk sem volt különösebben beszédes kedvében, úgyhogy csak ültünk ott nem túl barátságos csendben, amikor az aznapi második látogatóm megérkezett.

A butikos támadás óta nem beszéltem még Kimberrel. Fel kellett volna hívnom, hogy megkérdezzem, hogy van – elvégre ő is megsérült –, de az anyám Avalonba érkezése minden mást kivet a fejemből. Kimber tétovázott egy cseppet az ajtóban, rágta az ajkát, és egyáltalán nem tündeszerűen idegesnek tűnt. Sebezhetőnek látszott, de nem tudtam, mi baja.

– Gyere be – invitáltam, és feltoltam magam az ágy felső részére, hogy felülhessek. Kimber bizonytalanul mosolygott, és belépett az ajtón.

– Kimegyek, hogy négyszemközt beszélhesetek – mondta Lachlan, én pedig hálás mosolyt villantottam rá.

Mikor az ajtó becsukódott mögötte, Kimber leült az ágyam szélére. Meglátta a rózsákat, és felhúzta a szemöldökét.

– Látom, járt itt a bátyám – mondta.

Kiderült, hogy még a láztól lángoló arccal is el tudok pirulni.

– Igen, de én aludtam.

A szeme pajkosan megvillant, és benyúlt a válláról csüngősportszatyorba.

– Hoztam neked valami jobbat. – Egy termoszt vett elő, és erőteljesen megrázta.

Nem volt nehéz kitalálni, mi van benne, és amikor Kimber letekerte a tetejét, az orrom meg is erősítette a találgatásomat. Amennyire féltem, hogy fogom legyűzni a vacsorámat, a forró posset illatától annyira összefutott a számban a nyál. Óvatosan teletöltötte a termosz tetejét, és odaadta.

Olyan hívogató szaga volt – különösen mert nem tengett benne túl a whiskey –, hogy azonnal le akartam dönteni, de haboztam.

– Szabad ezt? – kérdeztem. – Nem tudom, milyen gyógyszereket kaptam és... Kimber dőlyfösen felhúzta az orrát.

– A posset a legjobb gyógyszer.

– Persze, de bizonyos orvosságok nem jól reagálnak az alkoholra.

– Elképzeltem, milyen bajba kerülünk mindketten, ha a nővérek megérik a piaszagot a leheletemen.

Kimber kuncogott.

– Ezt most az eredeti recept szerint csináltam, nem pedig úgy, ahogy általában szoktam. Az egészben csak egy evőkanálnyi whiskey van. Most pedig igyál, mielőtt elkezd bebőrösödni a teteje.

Ittam egy kortyot, és elismerően hümmögtem. Pompás volt, olyan krémes, mint amire emlékeztem, és Kimber

nyilván extra adag mézzel csinálta, mert most különösen édes is volt. Biztos csak bebeszélem magamnak, de esküdni mertem volna, hogy a fejfájásom is enyhülni kezdett, ahogy lehajtottam a possetet.

Pillanatok alatt megittam az egész tetőnyit, és Kimber azonnal újratöltötte. Még mindig sebezhetőnek és félénknek látszott.

– Valami baj van? – kérdeztem, majd ittam egy újabb nyugtató kortyot. Nagyot fújtatott, majd rám mosolygott.

– Azt hiszem, Ethannek igaza van, és kezdek paranoid lenni. – A mosolya elhalványult, és lenézett a kezére. – Attól tartottam, hogy mindazok után, ami történt, azt hiheted, csapdába vezettelek abban a butikban.

Borzasztóan meglepődtem ettől az ötlettől. Nem bízom meg könnyedén akárkiben, de sosem gyanúsítottam Kimbert azzal, hogy bármi köze lett volna a támadáshoz, és ezt meg is mondtam neki.

Észre sem vettem, mennyire feszült volt, amíg el nem lazult.

– Miért gondoltad, hogy ilyet feltételeznék rólad? – kérdeztem. Vállat vont.

– Gondolom, még mindig küzdök a rossz lelkiismeretemmel az... előző ügy miatt.

– Hol vagyunk már attól! – mondtam neki, és rájöttem, hogy minden harag elszállt belőlem, amit akkor éreztem, amikor rájöttem, hogy ők ketten becsaptak. Rávigyorogtam. – Ethannek is megbocsátottam, amikor megmentette az életemet. Te pedig hoztál possetet, úgyhogy rossz ember nem lehetsz.

Visszavigyorgott.

– Mondtam én, hogy a posset mindenre orvosság!

Lehet, hogy csak a placebo-hatás okozta, de két bögre posset után sokkal jobban éreztem magamat. Annyira jól, hogy még a gumiszerűcsirkéből, porból készült krumplipüréből és pépes zöldborsóból álló ízletes vacsorámmal is képes voltam szembenézni. Mire úgy döntöttem, hogy már éjszaka van, és ideje megint aludni, ismét Finn váltotta le Lachlant, és én kezdtem csodálkozni, hogy miért nem látogat meg sem apám, sem anyám. Azt feltételeztem, hogy talán azért, mert az anyám túl részeg; végül is meglehetősen traumatikus élményeken ment keresztül. De ez nem magyarázta meg apám távolmaradását, és amikor rákérdeztem Finnél, ő is csak annyit mondott, hogy az apám elfoglalt ember. Nem is gyötörte magát azzal, hogy ez igaznak hangozzék. De akármennyit faggattam, nem változtatta meg a történetét.

A szüleim a következő napon sem jöttek be, bár Ethan és Kimber is beugrott. (És igen, Kimber hozott még possetet.) Félig-meddig reméltem, hogy Keane is bejön – bár lehet, hogy a modora nem tett volna jót az én állapotomban –, de nem tette. De persze hülyeség is volt ebben reménykedni. És még nagyobb hülyeség volt bánkódni, hogy nem jött. Ő végül is csak az önvédelmi oktatóm volt, nem a barátom.

Lachlant is megpróbáltam kifaggatni arról, miért nem látogat meg se anya, se apa, de ő sem árult el többet, mint Finn. Nagyon rossz érzésem kezdett lenni az egésztől, bár mindenki, akit megkérdeztem, biztosított róla, hogy anyám jól van.

Apám végül a kórházban töltött harmadik napom reggelén érkezett meg. Még mindig volt egy kis hőemelkedésem, de már sokkal jobban éreztem magam, és a nővér, aki reggel legelőször járt nálam, azt mondta, hogy ma hazamehetek, miután az orvos még egyszer megvizsgált. Amikor apa megérkezett, Finn sietősen elhagyta a szobát, és becsukta maga mögött az ajtót. Nem tetszett, amit apám arcán láttam, tartózkodó volt és... szinte óvatos. Felcsúsztam az ágyban, hogy kényelmesen ülhessek, mert olyan érzésem volt, hogy a következőbeszélgetést nem lenne jó fekvé végigcsinálni.

Annyira aggódtam anyámért – és akkor még ne is beszéljünk arról, mennyire kibillentett az egyensúlyomból a saját kis úszószámom a várárokban –, hogy időm sem volt apám érzéseivel törődni. De most, ahogy ránéztem, ő pedig nem mondott semmit, végre felismertem az érzést, amit olyan gondosan próbált elrejteni: meg volt bántva.

Elkaptam a pillantásomat, és lehorgasztottam a fejemet. Nem ismertem még túl régóta, ő pedig egy hónappal ezelőtt azt sem tudta, hogy létezem, de többet érdemelt volna, mint hogy az éjszaka közepén kisurranjak a házából, anélkül hogy akár egy üzenetet is hagytam volna neki. Még ha sikerült volna is a szökésem, apa valószínűleg akkor is azt hitte volna, hogy valahogy elraboltak vagy meggyilkoltak, az ő védőszárnyai alatt.

– Sajnálom, hogy így próbáltam elmenni – mondtam, és inkább az ölemben összekulcsolt kezemet bámultam, mint hogy ránézzek.

Nem válaszolt. Végül én nem bírtam a csendet, úgyhogy ismét felnéztem. Megrázta a fejét, és minden erőmre szükségem volt, hogy ne forduljak el szégyenemben.

– Meghalhattál volna – mondta lágyan. – Majdnem meg is tetted. Ha pedig Grace-nek sikerül téged

Tündeföldre vinnie, még rosszabb is történhetett volna.

Megint lesütöttem a szememet.

– Tudom. De ti hárman be akartatok zárni valahová, és te teljesen egyértelművé tetted, hogy ebbe én nem is szólhatok bele. Nem bírtam volna ki, hogy így éljek.

– Még mindig jobb sors, mint Grace háziállatának lenni Tündeföldén! – csattant fel. – Jobb élni, mint meghalni!

Még soha nem láttam azelőtt dühösnek. Ijesztő volt. Az arca lángolt, a szeme lyukat égetett belém, a kezét olyan erővel szorította ökölbe, hogy az ízületei kifehéredtek. Még a mágia halvány bizsergését is éreztem, bár a medál biztonságban hevert az asztalfiókban. Rájöttem, hogy nincs rá szükségem többé, hogy érezzem a varázserőt.

Feszült csendben vártam, alig mertem levegőt venni. Nem hittem, hogy apám bánthatna, de úgy nézett ki, mint akinek erősen viszket a keze.

Végül nagyot sóhajtott, és szétnyitotta az öklét. A mágikus bizsergés elmúlt, és a dühös szín is elhalványodott az arcán. Továbbra sem látszott boldognak, de legalább már nem olyan volt, mint aki saját kezűleg készül megfojtani.

– Mindent megpróbáltam, hogy felelős felnőttként kezeljelek – mondta, gondosan formálva a szavakat. – Őszinte voltam veled, amikor a tetszetős hazugságok

sokkal jobban működtek volna. De úgy látszik, rosszul ítéletek meg.

Összerezcentem. Apám láthatólag profi volt a „szülői bűntudatkeltés” című műsorszámban. Annyira, hogy úgy éreztem, tovább kell magamat védenem.

– Nem csak azért csináltam, mert ki akartam jutni Avalonból – mondtam. – Anya megígérte, hogy bejelentkezik egy elvonóra, ha hazamegyek vele. – A kezemre néztem, ami idegesen tépkedte a takarót. – Te nem tudod, milyen folyamatosan látni, ahogy tönkreteszi magát! Még csak azt sem volt képes elismerni, hogy gondja van, nemhogy segítséget kérjen. Esélyt kaptam arra, hogy megmentsem magától, és nem hagyhattam ki.

Apa átült az ágyam szélére. Nem akartam látni az arcát, nem akartam látni a dühét és a megbántottságát, és – ami talán még rosszabb – a csalódást a szemében. Kinyúlt, és a két keze közé fogta az enyémet, de én még mindig nem néztem rá.

– Dana, gyermekem, én nem vagyok fiatal. Sok-sok emberi évszázad óta élek Avalonban. És ha van dolog, amit megtanultam, az az, hogy senkit sem lehet megmenteni a saját önpusztító viselkedésétől, aki nem akarja, hogy megmentésék. Értem, hogy anyád megzsarolása az elvonó érdekében jó ötletnek tűnt, de még ha bonyodalmak nélkül ki is jutottatok volna, és be

is tartja az ígéretét, akkor sem működött volna. Nem kényszerítheted, hogy abbahagyja az ivást, legalábbis hosszú időre nem. Lehet, hogy józan marad pár hétig vagy akár hónapig, de aztán hamarosan megint inni kezd.

Kihúztam a kezemet az övéből.

– Nem tudhatod! Ha abbahagyja az ivást, látta volna, mit veszít az alatt az idő alatt, amíg részeg, és ez okot adott volna neki arra, hogy józan maradjon.

Ő... egyszerűen az idő legnagyobb részében túlságosan ki volt ütve ahhoz, hogy lássa a tettei következményét.

Felsóhajtott.

– Azt hiszem, a szíved mélyén tudod, hogy igazam van. Oka volt annak, hogy hozzám jöttél, és ez nem az volt, hogy a szíved telve volt reménnyel anyád felépülését illetően. Most én gurultam méregbe, és rámeredtem:

– Ne próbáld megmondani nekem, mit érzek és mit gondolok!

Enyhén leereszkedő pillantása még dühösebbé tett, de nem adott esélyt rá, hogy közöljem, mit gondolok róla.

– Azt hiszem, egyetértünk abban, hogy ebben nem értünk egyet. Kiegyenesedett ültében, letörölte a leereszkedést az arcán.

A nővér szerint az orvosod egy órán belül megvizsgál, és aztán hazajöhetsz. Nekem ebédelnem kell valakivel, de Finn hazához, és vigyáz rád, míg el nem szabadulok. Amikor hazaérek, átköltöztetünk téged biztonságosabb helyre.

Ó, igen. Az a rettegett „biztonságosabb hely”. Hívhatjuk börtöncellának is. Tudtam, hogy nem érdemes vitatkozni – ez nem az a helyzet, amikor nyerhetek –, de karba tettem a kezemet, és felöltöttem a legcsökönyösebb arckifejezésemet. Apám szája sarkának legszélén megjelent egy mosoly árnyéka.

– A két éjszakával ezelőtti bolondságodért a jövő héten büntetésben leszel. Egész idő alatt a biztonságos házban kell maradnod, és ha úgy érzed, hogy be vagy zárva, akkor az nagyon is rendben van.

Rámeredtem. Még soha életemben, egyetlenegyszer sem voltam büntetésben. A francba, ez szinte normális dolognak hangzott. Persze ez az ötlet a bezárásommal szigorúbb volt, mint az emberi büntetések.

– Ha aztán a hét letelt – folytatta apa –, akkor annyira szabad leszel, amennyire csak biztonságosnak ítéljük.

– Megtudhatnám, kiket rejt pontosan ez a „mi”?

– Alistairt, engem és... az anyádat.

A szemem nagyra tárgult a csodálkozástól:

– Anyát? Bólintott.

– Itt marad Avalonban. És törvényes felügyeleti jogot ad nekem. – Az arca hirtelen nagyon szigorú lett. – Ha megint arra gondolnál, hogy elrohansz, rá fogsz jönni, hogy nincs hova menned.

Megráztam a fejemet.

– Nem létezik, hogy anya ebbe beleegyezne! – Azok után, mi mindent bevetett, hogy távol tartson apámtól és Avalontól, nem tudtam elképzelni egy olyan összeesküvés résztvevőjeként, amelynek célja az én itt-tartásom.

– Persze hogy nem fog beleegyezni. Már megtette. – Az arckifejezése meglágyult. – Ő csak azt szeretné, hogy biztonságban légy, és megéri, hogy itt ez jobban garantálható, mint a halandó világban.

Amennyire meg tudom mondani, apám még egyszer sem hazudott nekem. De ez nem jelenti azt, hogy esetleg most sem teszi. Fogadok, hogy minden meggyőző erejét bevetette, amikor megpróbálta elfogadtatni anyámmal, hogy itt vagyok nagyobb biztonságban, de még mindig nem hittem, hogy anyám ezt bevette volna.

– Ha beleegyezett, szeretném tőle személyesen hallani.

– Ez most, ebben a pillanatban nem lehetséges.

A szívem nagyot dobbant, adrenalin áramlott végig az ereimen.

– Miért nem? Mi a baja? Mindenki azt mondta nekem, jól van, de...

– Jól van, Dana. De nem ivott már majdnem három napja, és... szóval nem igazán önmaga most.

A szám nyitva maradt, és semmi sem jutott eszembe, hogy mit mondhatnék.

– Ez nem gyógymód – mondta apa. – Jogilag beszámíthatatlanná nyilvánítottam, és most az én gondnokságom alá tartozik, ugyanúgy, ahogy te. Nem fogok neki inni adni, és nem hagyom, hogy alkoholhoz jusson. De ha szabadságot adok neki, akkor megint azonnal inni kezd. Erőszakkal nem lehet meggyógyítani az alkoholizmust.

Elgondolkodtam ezen egy percre.

– Beszámíthatatlannak nyilvánítottad, és gondnokság alá vetted – mondtam, ő pedig bólintott. Attól tartottam, tudom, hogy ez mit jelent. – Más szóval ugyanolyan fogoly, mint én.

– Igen.

Grimaszoltam. Már elfelejtettem, milyen brutálisan őszinte tud lenni. Hangsúly a „brutális”-on.

– Tartsd észben, hogy amíg az én gondnokságom alatt áll, józan lesz. Biztos, hogy ez nem túlságosan vigasztal téged, és persze az is biztos, hogy az anyád nagyon utál emiatt, de azért ez is valami.

Vagyis alapvetően elcseréltem a saját szabadságomat, és az anyámét is, az ő józanságára. Nem voltam benne biztos, hogy tisztességes üzlet volt. Nem mintha beleszólhattam volna. A szám szélét rágtam, amíg végiggondoltam.

– Dana – mondta apám kedvesen. – Még én sem szállhatok szembe az akaratoddal, ha elmúltál tizennyolc éves, hacsak anyádhoz hasonlóan nem gyártasz magadnak valami jó kis drog- vagy alkohol problémát, ami mentségemül szolgálhat. Akármennyire is gyűlölöd a módszereimet, még egy és egynegyed évig kell őket elviselned. Ez idő alatt meg kell győznöm téged arról, hogy a védelmem alatt maradj, ha elmúltál tizennyolc. Nem vagyok bolond. Nem nyerhetlek meg, ha nem bánok jól az anyáddal. Nem vagyok olyan borzasztó, mint amilyennek gondolsz.

Hm. Egy és egynegyed év egy aranyozott kalitkában, és aztán feltételesen szabadlábra kerülök. Nagyon hosszú időnek tűnt, ha számításba vettem, mi minden történt velem Avalonban azóta, hogy megérkeztem. De ez

ugyanakkor egy és egynegyed év kikényszerített józanság az anyámnak.

Egy részem elhitte, hogy apának igaza van, és az anyámra kényszerített tisztaság nem fogja őt meggyógyítani. De legalább időt ad a testének, hogy helyreállítsa a károkat, amiket okozott benne. És legalább egy rövid ideig lehetne olyan anyám, akihez tartozhatnék, akit nem kellene lenéznem, akit nem szégyellnék. Lenne egy olyan anyám, akit nagyon rövid pillanatokra láttam csak, amikor nem volt részeg: aki szellemes volt, okos és... szórakoztató. Nem, valójában nem volt választásom. Apám ezt nagyon is világossá tette. De választhattam, mennyire állok bunkó módon, fenékkal a dologhoz.

Lenyeltem a tiltakozásomat, és vettem egy nagy lélegzetet. Meg tudom csinálni. Méltósággal fogom viselni a sorsomat, és vissza fogom szerezni apám bizalmát. És amikor tizennyolc leszek – már feltéve, hogy élek addig, eldönthetem, hogy Avalonban maradok-e, vagy lelépek a halandó világba.

Élénken bólintottam.

– Rendben – mondtam. – Megígérem, hogy rendes kis fegyenc leszek. – Ha a kezem nem lett volna a takarón kívül, keresztbe raktam volna az ujjamat. Végül is egy lánynak joga van ahhoz, hogy meggondolja magát,

úgyhogy lehet, hogy nem az igazat, a színtiszta igazat és a teljes igazságot mondtam.

Apám ferde mosolya azt üzent: „hiszem, ha látom”, de ezt nem foglalta szavakba, csak megpaskolta a kezemet az ő furcsa, szeretetet kifejező, visszafogott tündegeztusainak egyikével.

Már majdnem kívül volt az ajtón, amikor megállítottam.

– Apa! – mondtam, mire ő felhúzott szemöldökkel fordult vissza.

– Kösz, hogy elküldted Finnt anyám megmentésére. – Összeszorult a torkom, ahogy visszaemlékeztem arra a borzalmas fájdalomra, amit akkor éreztem, amikor Grace kiadta a parancsot anyám megölésére.

Komolyan nézett rám.

– Nem kell megköszönnöd. Teljesen hasznavehetetlennek bizonyultam az adott körülmények között. Alistair volt az, aki késleltette Grace-t, Finn volt, aki megmentette az anyádat. Oda se értem a helyszínre, csak amikor már mindennek vége volt.

– Igen, de te a hegyoldal közepén laksz – mondtam, észlelve, hogy őszintén rosszul érzi magát, amiért nem lehetett az én fehér páncélos lovagom. – Ethan a saját apját hívta előtted, te meg nyilván felhívtad Finnt, mert ő közelebb lakik a hotelhez, így volt? – Bólintott. – Vagyis

ha vágtatva érkezel, hogy magad mentsd meg anyámat, ő már halott lett volna, mire odaérsz. A lehető legjobbat lépted.

Rám mosolygott, de a szeme szomorú volt.

– Tudom. De ez még nem jelenti azt, hogy örülök neki.

Nem tudtam, mit mondhatnék, de ekkor megérkezett az orvos vizitelni, és megmentett attól, hogy ki kelljen találnom.

Utószó

Nem igazán lepődtem meg, amikor kiderült, hogy a „biztonságos hely” Avalon masszív barlangrendszerében, a föld alatt található. A jó hír az volt, hogy van áram, folyóvíz, telefon és internetkapcsolat. A rossz, hogy szenvedélyesen gyűlöltem az alagútrendszert. Utáltam, hogy nincs természetes fény, hogy klausztrofóbiás érzésem van attól, hogy a plafon bármely pillanatban rám szakadhat (most vonatkoztassunk el attól az apróságtól, hogy pontosan tudtam, ez nem fog megtörténni). És persze nem szerettem mindazokra a dolgokra emlékezni sem, amelyek a föld alatt estek meg velem.

Egy hét után letelt a büntetésem, és végre elhagyhattam a mini lakosztályomat, bár csak nappal, és csak testőrrel. De bámulatos, mennyire szabadnak éreztem magam ettől egyheti börtönélet után. Minden nézőpont kérdése. Keane-nel is tovább folytattam a tanulást, és ő sosem említette se a szökési kísérletemet, se a kórházi tartózkodásomat, fogalmam sincs, miért. Anyám ugyanazt a szobát kapta apám házában, ahol én laktam. Még mindig nem szívesen táborozott ott, azután sem, hogy a delíriumos rohamok elmúltak. De legalább józan volt, és legalább félig-meddig racionális.

Mégis folyton emlékeztetett arra, mi mindenre képes az apám. Nem szívesen beszéltem vele erről a témáról, de végül mégis meg kellett kérdeznem, miért írta alá a nyilatkozatot, amiben törvényes felügyeletet ad az apámnak. Az volt a benyomásom, hogy ilyet semmi pénzért nem tenne, és félig reménykedtem is, hogy apa hazudott ezzel kapcsolatban.

– Fáradt vagyok, szívem – mondta anya, amikor nekiszegeztem a kérdést. – Szeretnék egy kicsit ledőlni.

Felhorkantam. Ha nem ez volt a legszánalmasabb kísérlet a téma elkerülésére, hát nem tudom, micsoda.

– Megérdelem, hogy tudjam, nem igaz? – erőltettem, bár nagy tapasztalatom volt abban, mennyire nehéz anyámból válaszokat kicsikarni, ha nem akar valamit elmondani.

– Én csak... arra gondoltam, ez lenne neked a legjobb – mondta, de nem nézett a szemembe, és nem is tudott nyugodtan ülni. A keze megrándult, fészkelődött a székében, az egyik lábával a padlót kopogtatta. A jelek némelyikét a pia iránti kétségbeesett vágy is okozhatta, de nem mindet.

– Még mindig megkérdezhetem apát is – blöfföltem. Tudtam, hogy ő elmondaná nekem az igazat. Már rájöttem, hogy gond nélkül használja azt a „brutális

őszinteség” dolgot, de én tényleg szerettem volna anyámtól hallani. Ha hetekig kell piszkálnom, akkor is.

Lehet, hogy azért, mert a pia hiánya meggyengítette az akaratát, vagy csak mert rájött, hogy hazudni több gonddal jár, mint amennyi haszna van, de végül megmegrándulva, izegve-mozogva, a vállam fölött elnézve beszélni kezdett.

– Apád és Finn ide hoztak engem a szállodából – mondta. – Őpedig... nem adott nekem semmit.

Mármint semmi piát, úgy értette.

– Kétségbeestem – folytatta. – De még akkor sem volt hajlandó segíteni. Aztán odaadta nekem ezeket a papírokat, és megkért, hogy írjam alá. Nem mondta meg, mik ezek, és azt sem hagyta, hogy végigolvassam.

Nem tudtam elhinni, amit hallok.

– Úgy érted, hogy itt ültél, és aláírtad a velem kapcsolatos jogaidról való lemondást, anélkül hogy megpróbáltad volna kitalálni, mit írsz alá?

A válla előreesett, a tekintetét a földre szegezte.

– Nem azonnal – mondta. – Először visszautasítottam. De egyre rosszabbul és rosszabbul éreztem magamat, és Seamus még mindig nem volt hajlandó segíteni rajtam.

Azt hiszem, kezdtem megérteni, hogy működik apám agya, mert a másik felét magamon tapasztaltam.

- Azt mondta, csak akkor ad inni, ha aláírod a papírokat -suttogtam, mert ha hangosabban beszélek, a hangom elcsuklott volna.

Anyám arca maga volt a büntudat.

- Azt hiszem, egy amerikai bíróság előtt ez nem állna meg -mondta. - Nem voltam teljes ítélőképességem birtokában, amikor aláírtam. - Grimaszolt egyet. - Az igazat megvallva, nem *sokra emlékszem* az egészből, de az aláírásom ott van a papírokon, és nem hihetek mást, mint hogy aláírtam, pont úgy, ahogy Seamus akarta.

Az állkapcsom megfeszült, és küzdöttem a dühöm ellen. Emlékezetembe idéztem, hogy apám jogilag beszámíthatatlannak nyilvánította őt. De előtte még nyilvánvalóan kihasználta a beszámíthatatlanságát. Igen, borzalmasan haragudtam anyámra azért, amit csinált - és nem tudtam nem megbántva érezni magamat attól, hogy nem harcolt értem. De egyértelmű volt, hogy apám is jócskán szégyellheti magát.

Földalatti lakásomba visszatérve úgy döntöttem, ideje leszámolnom azzal a tetszetős illúzióval, hogy akár anyám, akár apám csak az én érdekeimet szem előtt tartva törődne velem. Már évek óta én gondoskodtam magamról, és akarom-e vagy sem, ez lesz a sorsom. Gondoskodni magamról Avalonban... nagyobb kihívásnak ígérkezett, mint régebben otthon. Otthon

anyám részegeskedése elegendő szabadságot hagyott nekem ahhoz, hogy bármit megtegyek, anélkül hogy szülői jóváhagyást kellene kérnem. Most két szülőm volt, akiket meg kellett nyernem – és ha kell, meg kellett kerülnöm.

De volt valamim, ami egyáltalán nem állt rendelkezésemre, mielőtt idejöttem volna, valami, amit előnyömre fordíthatok: a mágia.

Nem, nem tudtam, hogy kell használni. És igen, Ethan nagyon világossá tette, hogy borzasztó rossz ötlet volna bárkinek is megemlíteni, hogy érzem. De ha meg tudom tanulni kiaknázni, akkor erős titkos fegyverré válhat. Talán még arra is képessé tehet, hogy megszökjek Avalonból, és eltűnjek Tündefölde Királynőinek radarjáról.

Nem volt túl sok tervem. Az egyhétnyi borzalmasan unalmas fogság alatt pusztán annyira jöttem rá, hogy a mágia „szereti”, ha énekelek. Nem tudtam egy dalnak se a végére jutni anélkül, hogy meg ne éreztem volna azt a halvány bizsergést, de eddig még nem tudtam meggyőzni, hogy *tegyen* is valamit.

De menni fog. Értelmes vagyok és eltökélt, és bízom magamban, hogy rájövök a dolog nyitjára (legalábbis ezt mondtam magamnak). És ha sikerrel járok, akkor arra fogom felhasználni ezt a titkos fegyvert, hogy bárki

kezeből kicsavarjam az életem fölötti irányítást, és a saját kezembe vegyem. Mert ott a helye.

Tartalomjegyzék

Címoldal	
Bevezető	
Első fejezet	
Második fejezet	
Harmadik fejezet	
Negyedik fejezet	
Ötödik fejezet	
Hatodik fejezet	
Hetedik fejezet	
Nyolcadik fejezet	
Kilencedik fejezet	
Tizedik fejezet	
Tizenegyedik fejezet	
Tizenkettedik fejezet	
Tizenharmadik fejezet	
Tizennegyedik fejezet	
Tizenötödik fejezet	
Tizenhatodik fejezet	
Tizenhetedik fejezet	
Tizennyolcadik fejezet	
Tizenkilencedik fejezet	
Husztodik fejezet	
Huszonegyedik fejezet	
Huszonkettedik fejezet	
Huszonharmadik fejezet	
Huszonnegyedik fejezet	
Huszonötödik fejezet	

Huszonhatodik fejezet
Huszonhetedik fejezet
Huszonnyolcadik fejezet
Utószó